

Tháng Giêng (Tháng 1), 2021

Nói Chuyện Tử Vi, Tướng Số, và Coi Tuổi Hợp Xung

Cách đây hơn 10 năm, người viết có ghi danh học lớp Phong Thủy Thực Dụng với thầy Quảng Đức trên Thư Viện Việt Nam nhưng vì bận việc gia đình nên người viết đành phải bỏ cuộc không học hết khóa được.

Thầy Quảng Đức là một vị thầy rất tốt và tận tâm dạy cho môn sinh. Các phụ tá của Thầy như Lan Công Tử, Hoa Hạ đã hết lòng giúp đỡ các "sư đệ, sư muội" mới nhập môn. Người viết thành thật quý mến thầy Quảng Đức và các phụ tá, nhưng có lẽ chưa đủ duyên với khoa học Tử Vi Phong Thủy nên không hoàn tất khóa học được. Thật rất tiếc!

Nhân dịp Tết Tân Sửu sắp đến, người viết xin được chia sẻ một chút những gì tôi đã học được và tôi đã đọc được qua sách vở gửi đến quý Bạn đọc cho vui trong ba ngày Xuân sắp đến nhé.

Bản về chuyện tử vi tướng số hay coi tuổi ngày tháng năm sinh có hợp hay không xin để cho các bậc "cao nhân danh sĩ" nổi tiếng luận bàn, người viết chỉ xin cố gắng tóm lược tài liệu người viết biết được qua sách vở đã đọc thôi nhé:

Ngũ Hành

Trong Tử Vi Hàm Số của Nguyễn Phát Lộc có viết lại lời của Đổng Trọng Thụ, một triết gia nổi danh đời Hán như sau:

"Khí của Trời Đất, hợp lại thành một, chia ra thì là Âm và Dương, tách ra làm bốn mùa, bày xếp thành ngũ hành."

Ngũ hành được các triết gia xem là 5 nguyên tố căn bản của vũ trụ. Đó là Mộc, Hỏa, Thổ, Kim, Thủy.

- Mộc là gỗ hay nói chung là tất cả những loại cây.

- Hỏa là lửa (chất) hay hơi nóng (biểu tượng)

- Thổ là đất (chất) hay khoáng vật nói chung (trừ kim khí)

- Kim là vàng hay tất cả các loại kim khí nói chung

- Thủy là nước hay nói chung là chất lỏng.

Đổng Trọng Thụ đã xếp ngũ hành đó theo thứ tự: Một là Mộc, hai là Hỏa, ba là Thổ, bốn là Kim, năm là Thủy. Mộc là hành đầu của ngũ hành, Thủy là hành chót, Thổ là hành giữa. Đó là thứ tự tự nhiên.

Thứ tự này có nhiều người không đồng ý như Ban Cố đời Hậu Hán. Nhưng qui tắc sinh khắc giữa 5 hành thì tương đồng giữa nhiều danh sĩ.

Qui tắc là:

- 1.- Hai hành kế tiếp nhau thì tương sinh nhau.
- 2.- Hai hành đứng cách nhau một hành thì tương khắc.
- 3.- Sự tương sinh hay tương khắc chỉ theo một chiều.
- 4.- Hành sinh tiêu cực được lợi hơn.
- 5.- Hành khắc tích cực ưu thế hơn.

Quy tắc tương sinh là:

Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc.

Quy tắc tương khắc là:

Kim khắc Mộc, Thủy khắc Hỏa, Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thủy

SL xin vẽ ra đây biểu đồ như sau để quý bạn tiện theo dõi:

Mộc Hỏa Thổ Kim Thủy

1 2 3 4 5

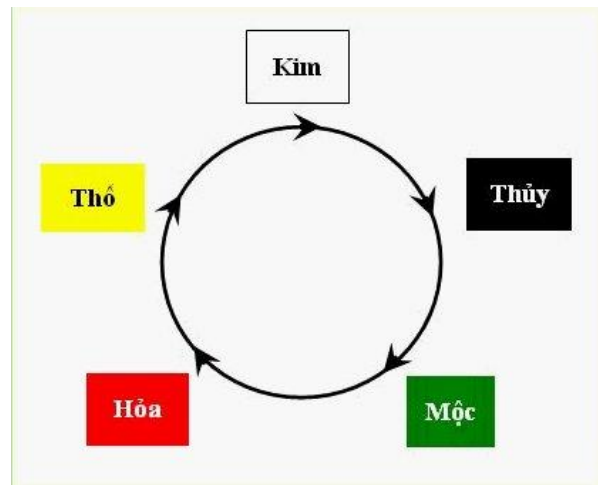
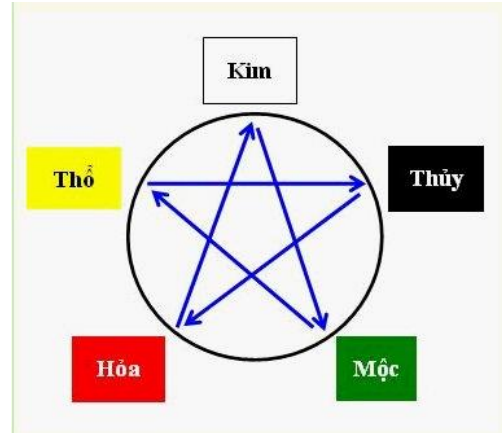
Tuổi

Tuổi hay năm sinh của người Đông Phương được xem như sự kết hợp của hai yếu tố: Can và Chi.

Thập can

Có tất cả 10 can: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Hợp:

Giáp hợp Kỷ
Át hợp Canh
Bính hợp Tân
Đinh hợp Nhâm
Mậu hợp Quý

Phá:

Giáp phá Mậu
Át phá Kỷ
Bính phá Canh
Đinh phá Tân
Mậu phá Nhâm
Kỷ phá Quý
Canh phá Giáp
Tân phá Át
Nhâm phá Bính
Quý phá Đinh

12 Chi

Có tất cả 12 chi:

Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

10 can và 12 Chi cũng bị âm dương hóa và ngũ hành hóa.

Tý

Sửu

Dần

Mão

Thìn

Tị

Ngọ

Mùi

Thân

Dậu

Tuất

Hợi

10 Can

Giáp Dương Mộc

Át Âm Mộc

Bính Dương Hỏa

Đinh Âm Hỏa

Mậu Dương Thổ

Kỷ Âm Thổ

Canh Dương Kim

Tân Âm Kim
Nhâm Dương Thủy
Quý Âm Thủy

12 Chi

Tý Dương
Sửu Âm
Dần Dương
Mẹo Âm
Thìn Dương
Ty Âm
Ngọ Dương
Mùi Âm
Thân Dương
Dậu Âm
Tuất Dương
Hợi Âm

Chia Nhóm:

Tứ sinh: Dần, Thân, Ty, Hợi
Tứ Mộ: Thìn, Tuất, Sửu, Mùi
Tứ Tuyệt: Tý, Ngọ, Mẹo, Dậu

Tam Hợp

- 1.- Dần + Ngọ + Tuất
- 2.- **Thân + Tý + Thìn**
- 3.- Ty + Dậu + Sửu
- 4.- Hợi + Mẹo + Mùi

Nhi Hợp

- 1.- Tý + Sửu
- 2.- Dần + Hợi
- 3.- Mẹo + Tuất
- 4.- Thìn + Dậu
- 5.- Ty + Thân
- 6.- Ngọ + Mùi

Nhi Xung

- 1.- Tý # Ngọ
- 2.- Mẹo # Dậu
- 3.- Dần # Thân
- 4.- Ty # Hợi
- 5.- Thìn # Tuất
- 6.- Sửu # Mùi

Bản mệnh

Mỗi người có một Bản mệnh.
Bản mệnh là đặc tính thể chất cơ bản của con người đó. Bản mệnh gồm 2 yếu tố dính liền

nhau:

- hành của bản mệnh.
- nguyên thể của hành của bản mệnh.

Về hành, bản mệnh rơi vào 1 trong 5 hành Mộc, Hỏa, Thổ, Kim, Thủy.

Về nguyên thể của hành bản mệnh, mỗi hành có 6 loại:

1.- Hành Mộc

- Bình địa mộc (cây ở đồng bằng)
- Tang đố mộc (gỗ cây dâu)
- Thanh lưu mộc (gỗ cây thạch lựu)
- Đại lâm mộc (cây trong rừng lớn)
- Dương liễu mộc (gỗ cây liễu)
- Tùng bách mộc (gỗ cây tùng bách)

2.- Hành Hỏa

- Sơn hạ hỏa (Lửa dưới chân núi)
- Phú đăng hỏa (Lửa ngọn đèn)
- Thiên thượng hỏa (Lửa trên trời)
- Lộ trung hỏa (Lửa trong lò)
- Sơn đầu hỏa (Lửa trên núi)
- Tịch lịch hỏa (Lửa sấm sét)

3.- Hành Thổ

- Bích thượng thổ (đất trên vách)
- Đại dịch thổ (đất thuộc 1 khu lớn)
- Sa trung thổ (đất lẫn trong cát)
- Lộ bàng thổ (đất giữa đường)
- Ốc thượng thổ (đất trên nóc nhà)
- Thành đầu thổ (đất trên mặt thành)

4.- Hành Kim- Sa trung Kim (vàng trong cát)

- Kim bạch kim (vàng pha với kim khí trắng)
- Hải trung kim (vàng dưới biển)
- Kiếm phong kim (vàng ở mũi kiếm)
- Bạch lạp kim (vàng trong nền trắng)- Thoa xuyên kim (vàng làm đồ trang sức)

5.- Hành Thủy- Thiên hà thủy (nước ở trên trời)

- Đại Khê thủy (nước dưới khe lớn)
- Đại hải thủy (nước đại dương)
- Giản hạ thủy (nước dưới khe)
- Tuyên trung thủy (nước giữa giòng suối)
- Trường lưu thủy (nước chảy thành giòng lớn)

Tướng công người viết tuổi Canh Thìn mạng Kim (bạch lạp kim) Dương Nam

Người viết tuổi Giáp Thân mạng Thủy (Tuyên trung thủy) Dương Nữ

So lại các tài liệu nói trên thì hai đứa tui tui có 2 điểm tốt:

- về mạng: Kim sinh Thủy
- về tuổi: Thân Tý Thìn tam hợp

Tuy nhiên về Can thì Canh phá Giáp

Canh thuộc Dương Kim - Thìn thuộc Dương - Dương Nam

Giáp thuộc Dương Mộc - Thân thuộc Dương - Dương Nữ

Tụi này có hai điểm tốt về mạng và tuổi nên có thể không bị khắc mệnh.

Nhưng có 2 điểm xấu là Dương Kim khắc Dương Mộc và Dương Nam kỵ Dương Nữ, cho nên mở miệng ra là thế nào cũng “khắc khẩu” nên có “khẩu chiến” vì **Dương kỵ Dương** mà lị! Nếu tôi là **Âm nữ** thì tôi có thể là *"em là cô gái trời cho đẹp và dễ thương đối với chàng"* vì Âm phải phục tùng, ngoan hiền với Dương chứ! Đàng này cả hai là Dương cả nên "xẹt lửa" là phải rồi!

Nói đùa chơi cho vui chứ người viết cũng đã làm một cuộc thăm dò thì hình như trong gia đình nào hai vợ chồng cũng khắc khẩu cả vì ông vẫn là đàn ông, bà vẫn là đàn bà, mà đã khác nhau nhau từ căn bản thì các chuyện vụn vặt kia phải khác nhau là cái chắc rồi. Quý bạn nào có gia đình rồi mà không khắc khẩu với vợ hay chồng, xin giơ tay lên, người viết xin bái làm sư phụ.

Theo tôi thì kinh nghiệm của ông bà xưa cũng có thể đúng khi đặt vấn đề xem tuổi vợ chồng trước khi cưới hỏi để biết sự khắc kỵ nhiều hay ít hầu tránh sự đổ vỡ đau khổ xảy ra sau này. Nhưng cái quan trọng nhất là mỗi người phải tự làm chủ và chịu trách nhiệm về những hành động, lời nói của mình trong cuộc sống vợ chồng. Ngày xưa còn trẻ, người viết cũng "dữ dằn" lắm, hay "khẩu chiến" với chàng. Bây giờ “không còn trẻ nữa” rồi, người viết tìm ly nước đá chanh đường uống ngon hơn là khẩu chiến với chàng, mệt quá!

Vài hàng người viết chia sẻ với bạn bè cho vui với đời mà thôi. Xin các bậc cao minh chỉ giáo cho tại hạ. Xin đa tạ.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 549-ORTB 972-1272021)

CON CỦA HẢI TẶC

Mới tắm xong, trên đường đi về nhà, thấy dáng te tái bước thấp bước cao của chị Ngao (chị vốn bị thọt chân) hớt ha hớt hải đi về phía tôi, nói không kịp thở:

- Nãy giờ em đi tắm, hèn chi chị tìm không ra. Nè, con Phương đau bụng đẻ dữ dội, mấy người mới đưa nó lên bệnh viện đó, em đi với chị ra đó ngay!

Trước khi kể tiếp, tôi xin mở ngoặc nói về cái tên “Ngao” của chị...Ngao. Nhóm chúng tôi gồm bốn đứa con gái còn trẻ, hay đùa phá, nên thấy trong trại hề ai có đặc điểm gì vui vui... khác người là chúng tôi đặt ngay “biệt danh”. Chị Ngao, có cái tên khai sinh rất đẹp là Hương Giang, nhưng chồng của chị có khuôn mặt to bè, lại đeo cái kính đen suốt ngày, chưa kể cái miệng trễ méo xẹo, y chang như nhân vật thầy bói Ngao trong tuồng cải lương “Ngao Sò Ốc Hén”, nên chúng tôi tặng ngay tên Ngao cho cặp vợ chồng này là “anh chị Ngao”. (Chị Ngao, dạ quên, chị Hương Giang, nếu chị đọc được bài này, xin chị thông cảm và bỏ qua cho chúng em vì đã gọi chị với cái tên khác, nhưng với tất cả sự thân mật, gần gũi, thương mến nhau, và cái tên đó đáng yêu lắm cơ!)

Trở lại cái chuyện chị Ngao báo tin con Phương đau bụng đẻ. Sở dĩ chị chạy đến kêu tôi, một phần vì tôi là hàng xóm cùng lô nhà. Phần khác, quan trọng hơn, là tôi quen với chàng bác sỹ người Việt làm trong bệnh viện, cho nên cứ có chuyện đau bụng nhưc đầu, cảm cúm giữa đêm khuya là chị cứ réo tôi, để tôi cho thuốc (có sẵn trong nhà, do chàng

bác sỹ... cung cấp), hoặc nếu cần thiết thì cùng tôi kéo nhau ra bệnh viện, nơi anh chàng bác sỹ ngủ ở đó mỗi đêm.

Nhìn bộ mặt quan trọng của chị Ngao, tôi càng luống cuống:

- Chị chờ em vô nhà chải đầu nhe, mới tắm xong, ướt nhẹ hà...

Chị Ngao xoa tay:

- Thôi khỏi, trại ty nạn ai cũng như ai mà, làm đẹp cho ai ngắm? Mình phải lên bệnh viện ngay coi nó có làm sao không chứ!

Tôi đành nghe lời, quăng vội mớ đồ dơ vào nhà, để nguyên si cái đầu bù tóc rối, chạy theo chị như bị ma đuổi. Tới nơi thì mấy chị hồi nãy (tạm gọi là mấy chị Tám) đưa Phương lên đây đã đứng sẵn ngoài cổng, báo tin:

- Bể nước ối rồi, mới được xe chở ra bệnh viện lớn ngoài trại.

Tôi hỏi, theo thói quen:

- Bác sỹ Đức đâu?

- Ra ngoài luôn rồi!

Cả đám nhìn nhau, rồi đi về nhà chị Ngao tán dóc trong khi chờ tin tức từ ngoài đưa về.

Chị Ngao chủ toạ, thờ dài:

- Hồng biết con trai hay con gái đây? Hy vọng con Phương có gắng mà rặn, chớ đừng để mỗ, không tốt chút nào, hại sức khoẻ lắm...

Tôi phụ họa:

- Chiều nào hai vợ chồng nó cũng đi bộ mấy vòng quanh khu nhà, chắc không cần phải mỗ đâu, nó dư sức mà.

Các chị Tám khác thay phiên nhau vào chuyện:

- Cầu mong cho ra con gái, và phải đẹp giống mẹ à nha, nước da trắng bóc, mũi cao, mắt nâu nâu hiền dịu...

- Ủa, nếu không giống mẹ mà giống... hải tặc thì tội nghiệp cho thằng Minh quá, tủi thân lắm á!

- Bà nói gì đâu không à! Khi chuyển tàu gặp hải tặc hãm hiếp, lúc lên trại gặp Cao Ủy có cho các bà các cô uống thuốc phá thai phòng hờ, nhưng vợ chồng thằng Minh con Phương khi biết nó có thai đã nhứt định giữ cái thai lại. Tụi nó nói làm như vậy ác hơn ác đức lắm, cứu một mạng người còn hơn xây mười cái chùa, đứa bé nào có tội tình gì!

- Đúng rồi, suốt thời gian mang thai, con Phương được thằng Minh cưng chiều chăm sóc như trứng mỏng, thiệt là có phước lắm mới có được thằng chồng hiền lành hiền biết như vậy.

- Thì dù sao, thằng Minh cũng biết vợ nó đâu có lỗi gì. Lỗi là lỗi tày trời mấy thằng hải tặc Thái Lan kia. Cái lũ khốn kiếp tàn ác, hồng có lương tâm...

Mỗi người vài câu, nắng chiều tắt hồi nào không hay, mà tin tức từ ngoài vẫn im re.

Chị Ngao lại tiếp tục đúc kết với vai trò chủ nhà và chủ toạ:

- Ta nói, mình sợ Cộng Sản mới đi vượt biên, ra biển thì lại sợ nạn hải tặc. Cái đám đó sao trời không chu, đất không diệt chúng cho tan thân! Mà tàu nào chúng hiếp, rồi cho đi tiếp là còn may phước mấy đời đó nghen, chớ nhiều tàu bị chúng hiếp xong là bắn vỡ tàu, cho chìm hết xuống biển để phi tang, coi như tiêu đời mất mạng. Tao nghe tả mấy thằng hải tặc bặm trợn, cời trần trùng trục, da đen bóng loáng, xâm xỏ đầy mình... mà ón da vịt da gà. Nói thiệt nha, tàu tao mà gặp chúng nó, thà tao nhảy xuống biển liều chết sướng hơn!

Thế là các chị Tám lại lao nhao, lên án hải tặc, càng lúc càng hăng, chỉ thiếu điều muốn đứng lên hô khẩu hiệu “Đả đảo hải tặc, đả đảo hải tặc!!!”

Hai ngày sau, tôi đang làm ở bưu điện, chị Ngao lấp ló ngoài cửa. Tôi biết chuyện gì nên xin phép bà boss người Úc cho về sớm, chạy ra gặp chị Ngao:

- Phương sao rồi chị? Trai hay gái?

Chị Ngao nở nụ cười tươi rói:

- Con trai!! Tội mình đến thăm nha.
- Để em ghé qua chợ mua cho nó hộp sữa đặc.

Chị kéo tay tôi đi một mạch:

- Quà cáp để nay mai đưa cũng được, giờ ghé qua coi mẹ tròn con vuông ra sao, coi cái thằng lũng đó như thế nào, tao nôn quá chừng...

Đến nơi, các chị Tám bữa trước đã có mặt đông đủ. Phương đang ẵm đứa bé, âu yếm nhìn nó dịu dàng, còn chồng Phương ngồi cạnh vợ, sờ nắn tay chân con với tất cả sự vụng về chân thành.

Tôi ghé xuống nhìn thằng bé, trời đất, nó không giống mẹ tí chút nào! Ngược lại, nước da nó màu nâu đen sậm, nhưng đậm đà, khoẻ mạnh và đôi mắt đen láy to tròn với hàng mi dài. Chắc mới bú no nên mặt nó tươi cười rạng rỡ. Chị Ngao tiến tới mở lời:

- Cho tao ẵm nó miếng coi!

Rồi đón lấy thằng bé, hun chụt chụt vào đôi má bầu bĩnh của nó và nựng:

- Tổ cha mày chứ, thấy ghét quá à.

Mấy bà Tám kia cũng xúm lại, cung nựng mỗi người mỗi kiểu:

- Ui chu choa, cái môi cong cong kia, cha mày!

- Trời ơi, cái mắt ướt rượt kia, thằng cha mày!!

- Mèn ơi... Miệng cười này mai một con gái xếp hàng dài dài à nha...

Tôi bước ra cửa, vì biết không giành nổi với mấy bà đang chết mê chết mệt thằng bé con và thắm mỉm cười.

Mới hôm kia, bà nào cũng hăng máu đả đảo hải tặc rất quyết liệt, tưởng như không có gì cản nổi, mà bữa nay ôm cung thằng... con hải tặc quên trời đất, mà câu nào cũng có chữ “cha mày, cha mày” thiệt là âu yếm, đáng yêu làm sao!

KIM LOAN

CHẮC?

*(Chia sẻ với quý Chị Em vương phải
những chàng mê Hoa Quả.)*

*

*Hỏi rằng ông chắc có thương?
Miệng thì "Chắc... có!" ngọt đường biết
bao,*

*Nhưng thương, không chắc chút nào
Hoa kia, nguyệt nọ quơ quào tinh vi.*

*Bồng thêm Bom, Lựu pha Chì
Hết hoa đến quả, cuồng si lăm “loài”.*

*Chắc tay, bấp thịch phô bày
Chân? Đi không nổi, rồi dây tơ tình!*

*Vậy mà Tét, chẳng đồng minh
Một mình ôm rượu-thất-tình say sưa
Ôm điều gian dối, lọc lừa
Vợ xa, con bỏ; đổ thừa cô Vy.*

Cô Vy, cô Vít thiếu gì

Bàn Tay Ba Năm

Ba nắm tay con
thuở năm nôi

Truyền cho hơi ấm lẫn bồi hồi
Đếm mỗi ngày qua... khi tròn tháng
Rộn niềm vui thấy dáng con cười.

Ba nắm tay con
đưa đến trường

Thút thít con khóc, ba nói thương
"Con ba ngoan nhé, đừng lo sợ!"
Ba ở bên con đến tan trường.

Ba nắm tay con
lúc con buồn
Tình yêu không trọn... lệ con tuôn
Vỗ về an ủi, hôn lên trán
Cứ khóc đi con, chớ nản lòng.

Ba nắm tay con
trao cho người

Sao không thương nót mê ly dịch Tàu?
Than chi nào?
Á Nghi, 27.1.2021

KỶ!

Anh từ thân thoại bước ra?
Cao, to, vạm vỡ dân nhà chiến binh
Mà sao thích “Bé xinh xinh”
So đôi đũa lệch, chén tình mời ai?

Mắt không thấy rõ giặc ngoài
Thù trong đầy đầy, khỏe tay khoe “tài”?
Mông nào cũng Tết nhậu hoài
Xách chi được dép mà bày hôn nhân?
Á Nghi, 27.1.2021

Thì thăm dò dạn, lệ rơi vui
Tam tông tứ đức con giữ lấy
Ân nghĩa vương tròn nhớ khắc ghi.

Thời gian năm tháng đã dần trôi
Tóc ba đã bạc trắng màu vôi
Con nắm tay ba dịu từng bước
Ba nắm tay con nước mắt rơi.

Một đời con nhớ, nhớ khôn nguôi
Giây phút bên ba thật tuyệt vời
Sông dài biển rộng làm sao sánh
On nghĩa cao vời của ba tôi.

Songthy

Sống Vui Sống Khỏe Trẻ Mãi Lâu Già

Trước khi đại dịch Covid 19 xảy ra, người viết và phu quân thường đi sinh hoạt với Hội Người Việt Cao Niên Oregon và Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Portland ở Trung Tâm Sức Khỏe và Dịch vụ Á Châu (AHSC), Chúng tôi đã tìm được “niềm vui tuổi hạc” của mình qua các sinh hoạt vui nhộn, hữu ích và đầy tình thương yêu khi tham dự các buổi picnic, du ngoạn ngoài trời, v.v. Có thấy được những ánh mắt sáng ngời, những nụ cười vui vẻ của quý vị cao niên trong các sinh hoạt này, bạn sẽ thấy “đời vẫn còn đẹp sao!”

Vợ chồng người viết là những người đã tham gia vào các sinh hoạt này nên

muốn được chia sẻ niềm vui này đến cùng các bạn để cùng vui với nhau vì người viết đã đọc ở đâu đây câu thơ hay hay dưới đây:

“Dẫu có buồn trong thế giới này khó hiểu
Thế giới này vẫn đẹp
Hãy xóa đi nét đáng tình cờ
Anh sẽ thấy thế giới này rất đẹp”

Chúng ta cần có một thái độ lạc quan trong cuộc sống, quên đi những chuyện phiền não, vui đùa với bạn bè vì “thời gian như một con sông, nó không trở về nguồn” và nhất là,

“Hoàng kim thì có nhiều trên thế giới, bạn bè già tóc bạc thì rất ít” như ngạn ngữ phương Đông đã nói. Bạn có đồng ý với tôi chăng?

Tôi đã từng đi viếng thăm những người bạn già đang đau bệnh. Nhìn bạn nằm buồn thiu trên giường bệnh, tôi cũng thấy buồn theo khi nghĩ đến một ngày kia rồi mình cũng sẽ như thế vì quy luật sinh, lão, bệnh, tử có chừa ai đâu. Bởi thế trong khi thời gian, sức khỏe, tài chánh còn cho phép, chúng ta cần sống vui sống khỏe được ngày nào mừng ngày nấy. Chúng ta cần tham gia vào các sinh hoạt dành cho những người cao niên, giúp đỡ cộng đồng hơn là ngồi ôm mãi cái ti-vi xem phim truyện hoài sẽ “mụ” người đi nhé! Khi còn học trung học, trong giờ giảng văn, người viết mê say nghe thầy giảng về Nguyễn Khuyến, Nguyễn Bình Khiêm và ao ước được sống một đời sống như cụ Nguyễn Công Trứ ngày xưa. Người viết tâm đắc nhất bài thơ **Chữ Nhân** của Ông, xin được trích dẫn dưới đây:

Chữ Nhân

“...Thoát sinh ra thì ã khóc chóc,
Trần có vui sao chẳng cười khi?
Khi hỷ lạc, khi ái ó, lúc sầu bi,
Chứa chi lắm một bầu nhân đức.

Tri túc tiện túc, ãi túc, hà thời túc,
Tri nhân tiện nhân, ãi nhân, hà thời nhân
Cầm kỳ thi tửu với giang sơn,
Dễ mấy kẻ xuất trần xuất thế.

Ngã kim nhật tại tọa chi ã,
Cổ chi nhân tăng tiên ngã tọa chi.
Ngàn muôn năm âu cũng thế ni,
Ai hay hát mà ai hay nghe hát ?

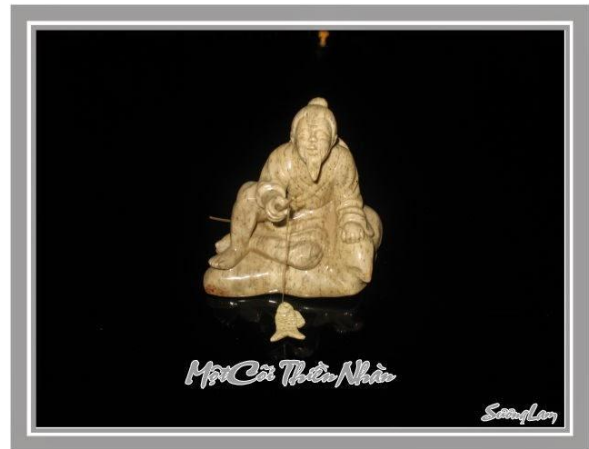
Sông Xích Bích buông thuyền năm Nhâm Tuất,
Đề ông Tô riêng một thú thanh cao
Chữ nhân là chữ làm sao? ”
(Nguyễn Công Trứ)

Bây giờ ở thế kỷ 21, Nhân cũng có thể được hiểu là sống thoải mái, thong dong, không vội vã và mọi người nam, phụ, lão, ấu đều có thể hưởng nhân, ít nhất một ngày trong năm gọi là Ngày Không Vội Vã ở Canada qua đoạn văn dưới đây của tác giả Hoàng Thanh, người viết xin được trích dẫn chia sẻ cùng các bạn:

Một Ngày Không Vội Vã

“...Thế là Má tôi bật ti-vi lên. Trên màn ảnh, ãi nào cũng ãng nói về cái ngày ãc biệt này. Ồ, thì ra là từ vài năm nay, mỗi năm chính phủ Canada chọn ra một ngày, thường là vào mùa hè, một ngày cuối tuần, và năm nay rơi vào ngày 26 tháng 6, gọi là "Một Ngày Không Vội Vã ".

Khoảng chừng vài tuần trước ã, là báo chí, các cơ quan truyền thông ãu loan báo và nhắc nhở ã mọi người chuẩn bị "Ngày Không Vội Vã " bắt ãu từ 8 giờ sáng cho ãn 9 giờ tối. Mọi người ãược khuyên là "Bạn hãy ngủ cho ãng giấc, thức ãậy khi nào mình muốn. Hãy nhâm nhi tách cà phê, và ãngi ngắm khu vườn của bạn, nghe tiếng chim hót líu lo. Hãy ãi ra ngoài nếu bạn thích, vào ăn trưa ở một restaurant nào mà ãngi ãung bạn muốn. Còn nếu không, bạn có thể mời bè bạn ãn ãn nhà làm BBQ. Bạn cũng có thể chạy xe

đạp một vòng thành phố, hay nằm dài trên bãi cỏ của một công viên gần nhà, v.v.”
Tóm lại, chính phủ khuyến khích người dân: "Hãy enjoy từng phút giây hạnh phúc, bình an của... một ngày không vội vã. Hãy biết sống và tận hưởng hạnh phúc ở quanh ta." như lời của một người phóng viên trên đài ti-vi đang nói.

Rồi còn có các màn phỏng vấn vài người dân, hỏi xem họ dự định sẽ làm gì trong cái ngày đặc biệt này trong năm, thì đa số câu trả lời đều là “spend time với gia đình, người thân”.

Có một cảnh trên màn hình làm tôi nhớ mãi. Hình ảnh một cụ già tóc bạc phơ, lụm cụm trả lời phỏng vấn với nụ cười móm mém: "Tôi luôn mong đợi và yêu nhất cái ngày này trong năm, vì đó là ngày duy nhất mà tất cả con cháu tôi không... bận rộn, chúng nó tề tựu đông đủ để họp mặt với tôi. Cảm ơn chính phủ, cảm ơn ân nhân nào đã "đặt ra" cái ngày ý nghĩa này..."

(Nguồn: *Một Ngày Không Vội Vã* - Hoàng Thanh qua email bạn gửi)

Bạn có muốn chính phủ Hoa Kỳ cũng chọn một ngày nào trong năm để làm Ngày Không Vội Vã hay chẳng vì đời sống ở Mỹ cũng tất bật, bận rộn quá nên cũng cần phải có một ngày như thế. Người viết xin cảm ơn tác giả Hoàng Thanh đã chia sẻ và giúp cho tôi có ý niệm hay đẹp về chữ Nhân đời nay và **Một Ngày Không Vội Vã** của Canada.

Nếu chúng ta sống được một ngày không vội vã như thế thì xem như chúng ta đã có được một ngày hưởng Nhân rồi, phải không bạn? Chúc các bạn sống được nhiều ngày không vội vã trong đời

Ngoài việc được sống không vội vã như thế, chúng ta nếu bớt đi được những ham muốn, đừng đòi hỏi nhiều quá nơi người khác, chúng ta cần sống trong tinh thần lạc quan, biết đủ thường vui thì cuộc sống của chúng ta sẽ an bình hơn, người viết nghĩ thế. May thay, trong khi đi tìm tài liệu viết bài, người viết đã được đọc bài viết dưới đây, xin được đem về đây chia sẻ với quý bạn nhé.

Thế Nào Là Được

Một bài thơ với ngôn từ bình dân, giản dị nói lên triết lý sống nhẹ nhàng sâu sắc 1 Bài thơ Thế Nào Là Được chứa đựng bí quyết hạnh phúc với 2 nguyên tắc “thiểu dục” và “tri túc thường lạc” tức là ít ham muốn và biết đủ luôn vui.

Sống một kiếp người, bình an là được
Tiền ít tiền nhiều, đủ ăn là được
Người xấu người đẹp, nhìn được là được
Người già người trẻ, mạnh khỏe là được
Nhà giàu nhà nghèo, hòa thuận là được
Ông xã về trễ, miễn về là được
Vợ hay cần nhân, thương mình là được
Con cái lớn nhỏ, có hiếu là được
Tiền sĩ cũng tốt, bán rau cũng được
Nhà lớn nhà nhỏ, ở đủ là được
Đồ hiệu đồ thường, dùng được là được
Hai bánh bốn bánh, chạy được là được
Ông chủ tốt xấu, nhẫn được là được
Bao nhiêu phiền não, bỏ được là được
Ngoan cố chấp nhất, buông được là được
Không phải có tiền, mọi chuyện sẽ tốt
Tâm tốt việc tốt, mệnh sẽ thay đổi

Ai đúng ai sai, Trời biết là được
Tu phước tu huệ, biết tu là được
Nói tới nói lui, hiểu được là được
Trời đất vạn vật, tùy duyên là được
Nhiều sự nhiều việc, nhìn thấu là được
Người người đều tốt, ngày ngày sẽ tốt
Bạn tốt tôi tốt, thế giới sẽ tốt
Tốt hơn hết là: BIẾT ĐỦ THƯỜNG VUI!
(Nguồn: Trích trong Website BanMaiHong)

Xin mời xem youtube Minh Sương Lam sinh hoạt với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Portland cho vui

Watch "Khi quý ông Nhóm SHNV chơi trò chơi tam sao thất bản" on YouTube
<https://youtu.be/m99e5cVHGCM>

Watch "Khi quý bà bà Nhóm SHNV Portland làm họa sĩ" on YouTube
https://youtu.be/mxtzm3Xp_9o

Hy vọng chúng ta sẽ sống vui sống khỏe trẻ mãi lâu già nếu chúng ta sống trong tinh thần "Biết Đủ Thường Vui" nói trên.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân,
Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 548-ORTB 971-1202121)

Một Chuyến Về Quê Ăn Tết

Từ ngày đặt mua vé máy bay để cả nhà cùng về Việt Nam ăn Tết, anh Bông thấy lòng lâng lâng, vui vẻ, anh nôn nao chờ đợi từng ngày.

Anh sẽ về Việt Nam vào đúng ngày 23 Tết, kịp đưa ông Táo về trời, rồi hưởng 3 ngày Tết, những điều thật cũ mà bỗng mới trong anh, rồi anh sẽ đi thăm bà con, lối xóm, bạn bè gần xa, phố cũ thân quen...

Chỉ có mấy tuần lễ ở Việt Nam, mà anh sẽ sống lại cả một phần đời rông rã mấy chục năm đã qua. Bao nhiêu kỷ niệm sẽ sống lại trong anh như chưa hề xa cách 10 năm nay. Thấy người ta về chơi Việt Nam nhiều quá, anh cũng ham, nhưng mãi tới bây giờ vợ chồng anh mới có đủ điều kiện. Từ ngày được người chị ruột anh bảo lãnh sang Mỹ, vợ chồng anh miệt mài làm việc và sanh con đẻ cái, thì giờ đâu, tiền bạc đâu mà về Việt Nam như thiên hạ? Bởi chị muốn, thà không về thì thôi, đã về phải cho đích đáng.

Cứ ngày nào rảnh là chị Bông lại đi mua đồ, lúc thì ở Mall đang on sale, lúc thì ở chợ Wal-Mart, chỉ còn vài ngày nữa là ngày lên đường, thì mấy cái va ly đã đầy chật.

Buổi tối, thấy chị đang xem xét lại các món quà, anh hỏi chị:

- Xong hết rồi hả em?

- Coi như... tạm xong!

- Ủa! Còn thiếu món gì nữa?

- Đây nè, đọc đi thì biết! Chị đưa cho anh lá thư của má chị, từ Việt Nam gửi sang. Và anh đọc:

“Hai con và hai cháu yêu quý của má,

Được tin gia đình con sẽ về Việt Nam vào dịp Tết này, má mừng quá trời. Má vốn hay mất ngủ, có tin vui này má càng mất ngủ hơn (vậy con nhớ mang về cho má ít thuốc ngủ).

Các con về đây má sẽ nấu các món ăn ngày Tết Việt Nam như cá lóc kho nước dừa, khô qua nhồi thịt hầm, gỏi cuốn tôm thịt, bánh tráng cuốn tai heo, dưa giá, dưa món, v.v.

Lâu lâu mới có dịp về Việt Nam, vậy con mua cho má đủ loại mỹ phẩm từ A tới Z, để nhà xài, và biếu tặng bà con lối xóm làm quà.”

Đọc tới đây, anh quay ra phàn nàn với chị:

- Cái điệu này, em phải... bê luôn cả chợ Wal-Mart về cho má xài quá!

Rồi anh lại đọc thư tiếp: “Đó là phần quà vặt. Sau đây là ba mục tiêu chính:

. Thứ nhất là khi về tới Việt Nam, con mua cho thằng em con một cái xe gắn máy, để nó có chạy với người ta.

. Thứ nhì là em gái con sắp lấy chồng, con cho má tiền để làm đám cưới và cho nó ít vốn để về nhà chồng làm ăn, buôn bán, có cửa thì họ đỡ khinh nhà mình con à!

. Thứ ba là con mua cho má đôi bông tai, sợi dây chuyền và chiếc vòng cẩm thạch đeo tay.

Hồi nào tới giờ mang tiếng là có con gái ở nước ngoài mà má đơn sơ quá cũng kỳ. Má đeo vàng bạc lên người là làm tăng giá trị... cho con. Người ta sẽ khen con hiếu thảo biết lo cho má, biết thương yêu má...”

Anh Bông càng đọc càng toát mồ hôi như đang đọc một... truyện ma! Chịu không nổi, anh lại ngừng đọc thư:

- Em ơi, bộ má tưởng em vừa trúng số độc đắc hả? Má có hiểu tụi mình đang phải trả góp tiền nhà không? Trả góp tiền hai cái xe không? Cả nhà mình toàn xài đồ on sale không?

- Em không nói làm sao má biết? Mà ngu gì nói ra cho mất... thể diện!

Anh Bông đọc tiếp lá thư “Thôi, má chỉ đơn sơ có bấy nhiêu. Chúc gia đình con lên đường bình an và đoàn tụ với má trong dịp Tết này. Má đang trông chờ các con từng giây từng phút.

Ký tên,

Mẹ hiền của các con.

Tái bút: À quên, con nhớ mua cho má vài chục mét vải “soa” để má may đồ bộ, vải soa ngoại mặc mới sang, nhìn vô là biết đồ “ngoại” liền.”

Anh Bông lại phê bình:

- Lạ lùng ghê! Ở Việt Nam đòi vài vốc, quần áo ngoại, trong khi người ở Mỹ lại thích về Việt Nam mua sắm quần áo, khen rẻ và đẹp.

- Người đòi ai chẳng thích của lạ! Chị bênh vực cho má chị.

Tưởng đã hết lá thư, ai dè vẫn còn một đoạn nữa: “Tái bút đợt hai: À quên, ngoài ít thuốc ngủ như má đã dặn ở trên, con mua thêm vài thứ thuốc Tây khác như thuốc nhức đầu, đau bụng, thuốc cảm, cúm, thuốc ho, tiêu chảy, thuốc giảm đau, và... nhiều loại nữa mà bây giờ má chưa kịp nghĩ ra. Để phòng khi ốm đau là có thuốc uống liền, mà lại thuốc thứ thiệt nữa, bảo đảm sẽ khỏi bệnh, ở Việt Nam thuốc tây cũng làm giả nữa con ơi.

Tái bút đợt ba: À quên, mấy lần trước con nói chuyện với má, khen nước mắm ở bên ngon lắm, toàn đồ xuất khẩu từ Thái Lan, từ Việt Nam qua. Nào nước mắm mực, nước mắm hai con cua, nước mắm cá cơm Phú Quốc. Vậy con có thể mang về cho má, mỗi nhãn hiệu vài

chai để Tết này má ăn thử cho biết không? Con sướng thiệt! Đồ ăn nào cũng ngon, cũng rẻ, chứ má ở Việt Nam thứ gì cũng giả hết, có ngày chết vì ngộ độc ăn uống không biết chừng! Thôi, hẹn được ném thử nước mắm cao cấp của con mang về. Nếu còn thiếu gì thì má sẽ gửi thư sang bổ sung sau.”

Anh Bông buông rơi tờ thư xuống bàn:

- Trời ơi, một lá thư tái bút tới ba đợt, mà còn e chưa đủ. Má em tưởng từ đây về Việt Nam gần như Sài Gòn - Chợ Lớn vậy đó, đòi xách về mấy chai nước mắm! Lên máy bay, thời buổi chiến tranh, khủng bố này, người mùi nước mắm là cả máy bay phải đi tản khẩn cấp ngay.

Chị Bông than thở:

- Tội nghiệp má quá! Đến chai nước mắm cũng ước ao, vì ở Việt Nam món gì cũng rôm, cũng giả, bất chấp mạng sống của con người...

Anh Bông lầm nhảm tính toán:

- Không kể tiền máy bay, tiền quà cáp đáp ứng theo những yêu cầu của má em chắc cũng lên đến chục ngàn đô chứ ít gì!

Chị Bông gạt đi:

- Nhiều thì nhiều! Cả chục năm nay mới về, xài cho đáng, cho thật hoành tráng. Người ta còn cho cha mẹ, anh em vài chục ngàn đô, xây nhà cao cửa rộng kia kia.

- Người ta khác, mình khác. May mà gia đình anh ở cả bên này. Nếu không, hãy thử tưởng tượng má anh cũng ra một cái list như má em thì chắc mình phải... bán nhà để lo tròn chữ hiếu cho đôi bên?

- Bối biết vậy nên em mới dám dốc hết sức lực cho má em. Anh à, mình còn làm ra tiền, hãy vui vẻ để ăn một cái Tết Việt Nam và người nhận quà cũng vui vẻ nghe anh.

Chị dịu dàng năn nỉ, đó là những lúc chị cần đến anh, chứ bình thường, chị là người được anh năn nỉ. Vợ đã tính rồi thì làm sao anh cãi lại được?

Xếp lại gọn gàng kẹo bánh quà cáp xong, chị Bông quay ra xếp quần áo của chồng con và tới phần chị, chị lôi từ trong closet ra đủ loại áo quần, váy ngắn, váy dài, quần jean, quần tây, áo xanh, áo đỏ... Cái nào chị cũng ngắm nghía rồi bỏ vào va-li.

Anh ngạc nhiên:

- Sao em mang nhiều quần áo thế? Em có phải là người mẫu đi trình diễn thời trang đâu? mình về Việt Nam có ba tuần, mang vài bộ là đủ rồi.

Chị lườm nguýt anh:

- Để người ta cười em hả? Việt kiều gì có ba bộ quần áo?

- Nhưng cái áo lạnh lông xù to kèn to càng kia em mang theo làm gì? Chật cả va-li.

- Em sẽ mặc cái áo này. Chị khẳng định.

- Tết ở Việt Nam nắng ấm, mà em mặc áo lạnh? Anh kêu lên.

- Dĩ nhiên, ai mà không biết điều đó, nhưng cái áo lạnh lông xù đẹp thế này không mang về cũng uổng. Nếu không đời nào người ta biết rằng ở bên đây em đã mặc cái áo mùa đông lộng lẫy như tài tử Hollywood này.

- Và đời nào người ta biết rằng em đã mua cái áo này ở tiệm đồ cũ có mười đồng bạc?

- Suyt! Về bên Việt Nam anh đừng có lỡ miệng nói ra nhé. Nếu không đừng trách em.

Chỉ nhìn chị lúi húi xếp ra xếp vào hết bộ nọ đến bộ kia, anh cũng thấy hoa mắt và nhức cả đầu, thà lên giường, dù mắt ngủ cũng còn sung sướng hơn. Tới khuya, chị vào giường thấy anh vẫn còn thao thức, chị ngạc nhiên:

- Tưởng anh ngủ rồi chứ? Bộ nôn nóng về Việt Nam nên chưa ngủ được hả?

Anh nói lầy:

- Phải, nôn nóng quá nên lòng dạ nào mà ngủ được!

Trong bóng đêm chị không nhìn thấy khuôn mặt kém vui của anh, bởi chính lòng chị đang vui, đang nôn nóng thật sự, chị tưởng anh cũng thế. Chị âu yếm ôm lấy anh, thủ thủ:

- Thôi ráng ngủ đi, mai còn đi làm, để dành sức khoẻ vài ngày nữa về Việt Nam chơi vui...

Chợt chị cao giọng vì chợt nhớ ra:

- Anh nè, em báo anh một tin vui nữa là dì Ba và dì Tư ở dưới quê Cần Thơ sẽ dẫn đàn con, đàn cháu lên Sài Gòn ăn Tết với tụi mình đây, nên em cũng cần một ít tiền mặt để tặng hai dì và lì xì cho xấp nhỏ.

Anh giật cả mình:

- Lại thêm một món tiền chi phí nữa hả? Dì ba, dì Tư nào? Có phải hai bà Dì có ông bố ghê là anh em con chú con bác với bà ngoại kế của em đó không?

- Chứ còn ai vào đây nữa. Vòng vo tam quốc thế mà anh nhớ không sai tí nào! Chị tâm tặc khen anh.

Anh cố phân bày:

- Xét ra hai dì đâu có dính líu máu mủ ruột thịt gì với nhà mình đâu em.

- Dù sao cũng là liên hệ, là tình cảm bấy lâu. Mấy lần em gửi quà về, má cao hứng về quê chơi và cho hai dì chút tiền. Bây giờ nghe tin mình về Việt Nam ăn Tết, hai dì lên chơi đáp lễ.

Thấy anh không hào hứng, chị đề nghị:

- Hay là... em gọi phone về cho hai dì, nói đừng lên thành phố nữa, nghe?

Anh mừng quá, nói như reo lên:

- Đúng đó em, đường xá xa xôi, từ quê lên tỉnh tội nghiệp mấy dì quá.

- Nhưng bù lại tụi mình... sẽ về quê thăm họ để bày tỏ nhiệt tình, cũng vẫn biếu họ tiền và lì xì xấp nhỏ. Vậy anh chọn cách nào?

Anh cụt hứng:

- Cách nào cũng tốn tiền như nhau, có gì đâu mà lựa chọn?

Chị vẫn cao hứng:

- Khác chứ anh, nếu mình về quê, sẽ được nhìn lại cảnh làng quê êm đềm. Em sẽ nói hai dì nướng gà bọc đất sét cho anh thưởng thức món đặc sản đồng quê.

- Êm đềm cái gì? Trầy da tróc vẩy mới đến được ngôi làng khi ho cò gáy đó. Anh nhớ thuở mới cưới em, theo em về quê ngoại, mang tiếng ở Cần Thơ, tưởng đâu ngay bến Ninh Kiều, ai dè trong một ngôi làng heo lánh ở thị xã Long Xuyên, mấy lần xe, mấy lần đồ, mấy lần đi bộ qua cánh đồng hoang mới tới... một con rạch, đứng bên này bờ phải hò hét lên thật to, cho người bên kia bờ nghe thấy mà đem ghe ra chở mình sang. Lúc đó mới thật sự tới được nhà hai bà dì của em. Cho nên anh chẳng ngu gì chịu gian khổ lần nữa để ăn món gà bọc đất sét nướng của dì em trong mùa đại dịch cúm này.

- Ủa, em quên mất đang dịch cúm gà. Khổ quá, Tết nhất người Việt mình cần có món gà để cúng quây, để làm cỗ, món nợ món kia, thế mà phải nhịn. Vậy thôi, cứ để hai dì lên thành phố cho mình đỡ mệt, bù lại, mình cho hai dì tiền rộng rãi để chi phí xe cộ đường xa.

Chị lại cao giọng lần nữa, và làm anh giật mình lần nữa:

- Anh nè!

Thấy anh nằm im, chị hỏi:

- Ủa, anh ngủ rồi hả?

- Em cứ “Anh nè” hoài làm sao anh ngủ nổi? Mỗi cái “Anh nè” là thêm một chi phí, cũng như thư của má, mỗi lần tái bút má lại “À quên” là thêm những món cần gởi. Hai má con em giống nhau y chang.

- Anh nè, em mới nghĩ ra một điều vô cùng tuyệt vời, mình phải đi Đà Lạt nữa, mùa xuân Đà Lạt chắc là đẹp lắm? Thành phố của các loài hoa mà. Ngày Tết. mình bao cả nhà một chuyến du xuân cho vui và thuê thợ quay phim, chụp hình làm kỷ niệm. Mình sẽ thuê một cái xe van lớn nghe anh. Nghĩ cho cùng, hồi còn ở Việt Nam, vợ chồng mình nghèo, đâu dám mơ đi Đà Lạt chơi, nay có điều kiện, tội gì không hưởng?

- Trời ơi! Không phải chỉ má em tưởng em trúng số độc đắc. Mà chính em, làm như em đang xài tiền trúng số vậy đó. Em có biết là sau chuyến đi Việt Nam ăn Tết này, vợ chồng mình sẽ sạt nghiệp không?

- Nhắm nhò gì! Người ta năm nào cũng về, mình 10 năm mới về thì tốn kém mấy cũng chơi luôn.

Anh hờn mát quay mặt vào trong tường. Chị lại gọi:

- Anh nè...

Anh cảm tưởng như đang bị chị “khùng bố”, anh kinh hoàng gất:

- Gì nữa? Em có biết mỗi lần em gọi “Anh nè” là anh giật bắn người lên như vừa dẫm chân vào gai nhọn hay cục than đỏ hồng không?

Chị nũng nịu:

- Anh nè, lần này em chỉ muốn chúc anh ngủ ngon thôi mà. Good night anh!

Nói xong chị ôm hôn anh, dịu dàng và dễ thương quá, làm lòng anh mềm lại. Cái trò “mỹ nhân kế” của chị không bao giờ cũ đối với anh. Nhưng nghĩ tới sắp sửa phải ra bank rút cả chục ngàn đô cho một chuyến về Việt Nam ăn Tết, anh thấy xót xa quá!

Dĩ nhiên đi chơi là phải tốn kém, phải quà cáp cho người thân, nhưng cái giá này quá đắt, thậm chí vô lý, trong khi ở đây, cuộc sống hàng ngày có bao nhiêu lo âu tính toán, vậy mà về Việt Nam cứ tiêu xài vô tư, thoải mái, cho đẹp mặt đẹp mày. Rồi về lại méo mặt méo mày.

Anh cố tìm giấc ngủ, mấy đêm trước anh còn đi vào giấc ngủ với bao nhiêu là hình ảnh vui tươi, tuyệt vời của ngày Tết Việt Nam. Vậy mà đêm nay những hình ảnh đẹp đẽ ấy biến đi đâu hết?

Anh mong sao sáng mai thức dậy, đọc báo thấy tin chính quyền Việt Nam vừa... ra lệnh cấm không cho Việt Kiều về quê ăn Tết nữa. Chắc lòng anh sẽ... vui như Tết. Khôi phải đi đâu cả.

Nguyễn thị Thanh Dương

Sám hối

Như ngày hội hoa đăng, ngày nhập học tại trường nam trung tiểu học Lasan Taberd, tất cả các nam sinh đều mặc quần dài xanh đậm, áo trắng còn thơm mùi vải mới cắt, giày bata trắng, tùm năm, tùm bảy cười đùa náo nhiệt, tâm sự kể cho nhau nghe những chuyện

trong ba tháng hè vừa qua đã làm gì. Lác đác trong góc sân trường có những bạn lạc lõng đứng yên lặng đưa mắt nhìn quanh tìm một gương mặt quen biết trong số hàng mấy trăm học sinh ...

Các frères đứng trên bục cao nhận học sinh cho năm học mới. Ai cũng mặc áo dài màu đen đến tận gót. Họ phẩn khởi nhìn từng đoàn học sinh tuy huyền ảo nhưng thật vô tư thánh thiện trong những chiếc áo trắng học sinh giữa sân trường.

Tất cả các em trung tiểu học đứng xếp hàng thật ngay ngắn dưới cột cờ theo lớp của mình sau khi tiếng chuông reo báo hiệu giờ tập trung, yên lặng nghe vị giám hiệu của trường, mái tóc hoa râm, với đôi kính trắng trễ xuống mũi, đồng dạng nói lời chào mừng những học sinh mới vừa ghi danh cho năm học mới và hân hoan đón những người cũ tiếp tục theo học trường.

Tôi từ Dalat chuyển xuống Sài Gòn theo gia đình, bố tôi được nhậm chức vị mới cao hơn ở Sài Gòn, hòn ngọc Viễn Đông, thủ đô miền Nam Việt Nam.

Tôi bước vào trường với những bước chân lưỡng lự bờ ngỡ vì tôi biết cuộc đời mình sẽ hoàn toàn thay đổi ở thành phố lớn này, tại ngôi trường mới với những bạn bè và sinh hoạt mới so với thành phố nhỏ bé yên lặng và êm đềm của Đà Lạt.

Chúng tôi theo hàng vào lớp. Lớp tôi nằm ở cuối hành lang.

Gọi là vào trung học, tưởng đã trưởng thành nhưng khi nhìn sang bên cạnh, tôi bắt gặp một cặp mắt tròn to lóng lánh, rất lạ với mái tóc ngắn à la garçonne, khuôn mặt mang một chút nét... con gái, chiếc mũi thẳng cao, chiếc miệng vuông vắn; hấn đang nhìn về phía tôi và rút trong cặp ra con gấu bông trắng thật xinh, dụ tôi:

- Thích không? Giữ đi!

- ... Cho mình sao?

- Ừm... Tặng đó! Tên gì?

- Thiêm... Còn bạn?

- Tuệ Khanh...

- Con gấu trắng bông... thật đẹp quá, mình rất thích! Cảm ơn Tuệ Khanh nhe.

- Thiêm... không phải là học sinh cũ của trường phải không? Từ đâu vào vậy?

- Mình từ Dalat...

- Ah! Hèn chi đôi má lúc nào cũng hồng hồng, đẹp ghê...

- Tôi bỗng đỏ mặt thêm:

- Sài Gòn, con trai da nâu ngăm ngăm trông thật mạnh khỏe!

- Tuệ Khanh rất thích nhìn... đôi má hây hây... Chút nữa giờ ra chơi... mình cùng đi ăn chung nhe.

Mới nhập học, tôi chưa kịp quen ai trong lớp, đã gặp Tuệ Khanh. Hấn quần lấy tôi từ đầu đến cuối giờ, hết tặng tôi con gấu lại lấy đồ ăn trưa cho tôi ăn chung. Cái nhìn chăm chú kỳ lạ của hấn làm tôi cảm thấy không mấy an toàn, nhưng nghĩ lại hấn chỉ muốn làm thân với tôi thôi, tại sao tôi lại có ý nghĩ nghi ngờ về lòng tốt của hấn chứ, nên cố gắng xua đuổi ý nghĩ ấy ra khỏi đầu.

Tình bạn chúng tôi bắt đầu từ đó, hấn hay bảo tài xế đến đón tôi đi học cùng với hấn, nhưng hôm nay tôi muốn làm một bất ngờ cho hấn! Bố mẹ tôi đã đi làm từ sáng sớm, tôi cố ý đạp xe qua nhà hấn trên con đường Trần Quý Cáp để rủ hấn đi học.

Không hẹn gì cả, tôi muốn giành một ngạc nhiên cho hấn nên dấu chiếc xe đạp ở một nơi hơi xa nhà hấn rồi đi bộ lại phía sau nhà, tôi tưởng tượng khuôn mặt hấn với chiếc miệng há hốc ngạc nhiên vì sao tôi lại biết địa chỉ nhà hấn mà đến đúng phóc!

Từ xa, ngôi nhà hấn sừng sững rộng lớn, ba tầng, chắc phải là nhà giàu, trong sân có hai chiếc xe to một đen và một trắng, chiếc màu đen tôi đã thấy tài xế thường chở hấn đến trường rồi, thỉnh thoảng ba hấn cũng đến đón hấn bằng chiếc này.

Vòng ra phía sau nhà để nấp cho kín, tôi nghe tiếng ba hấn nói thật to:

- Bà đừng có thương chiều nó quá nhe, nó sẽ hư cho mà xem, cứ mua ba cái thứ đồ gì đâu cho con mặc à... Nó là con trai đó!

- Nó thích vậy mà ông!

- Thích thì thích chứ, giống gì phải ra giống đó, nửa nạc nửa mỡ là tôi đánh cho chết đó! Tôi không chứa mấy thứ đó đâu!

- Thôi thôi, ông đừng có la nữa... Mới sáng sớm cho con ăn uống rồi đi học đi, rồi tôi về mình từ từ dạy nó...

- Mới sáng ra đã thấy nó ăn mặc mấy thứ đó là tôi sẽ.... đem đốt hết!

Tôi nghe tiếng ông hứ giận dữ bỏ lên lầu.

Bỗng mẹ hấn đi về phía sau nhà, thấy bóng tôi lấp ló, bà gọi to:

- Cháu là bạn của Tuệ Khanh phải không? Đi học hả cháu? Để bác gọi nó!

Bà bước lên vài bậc cầu thang:

- Khanh à, có bạn con tới rủ đi học nè!

- Vâng ạ! Con xuống ngay!

- Thay đồ đi hãy xuống nhe, mẹ có để bộ đồng phục ủi thẳng ngay cửa tủ đó con.

- Dạ, con thấy rồi!

Bà quay sang tôi hỏi:

- Con đến hồi nào sao không bấm chuông đi cửa trước mà...

- Con xin lỗi bác, con tính làm ngạc nhiên cho bạn Khanh...

- Ừm... không sao đâu, lần sau đi phía trước để Tuệ Khanh ra đón con vào chơi nhe!

- Dạ vâng!

- Nhà con có gần đây không?

- Dạ nhà con trên đường Sương Nguyệt Ánh ạ!

- Hai đứa đi xe đạp cẩn thận, ngoài đường xe như mắc cửi...

- Thưa bác con đi!

Tuệ Khanh với mái tóc mượt đen mun, dài che lỗ tai, cắt áp vào khuôn mặt, với đôi hàng lông mi dài rậm, cong lên trông giống như con búp bê không hơn không kém; hấn đạp xe trước tôi thật nhanh nhẹn, dáng người dài thon, lâu lâu ngoái lại nhìn chừng xem tôi có lạc hấn không vì tôi là dân mới vào thành phố đông đúc nên chưa biết đường nhiều bằng hấn.

Chúng tôi cùng nhau đi học như thế được nửa năm, tình bạn thắm thiết hơn. Hấn lo cho tôi và để ý đến cách ăn uống của tôi, biết tôi thích những món gì, hấn mang đồ theo buổi trưa cho tôi ăn. Hấn không thích tôi chơi với các bạn khác. Hấn kiếm chuyện khi thấy tôi đứng nói chuyện lâu với một người bạn nào đó trong lớp; có lúc tôi giảng thích lâu về một bài toán cho một bạn ngồi cạnh... cũng bị hấn cản nhắc một chập.

Tôi rất quý hấn, nhưng tính tôi không thích giải thích dài dòng, hay trầm ngâm, thích đọc sách, tuy ít nói nhưng vẫn thích có người bạn ngồi cạnh, Tuệ Khanh lúc nào cũng thao thao bất tuyệt, kể đủ thứ chuyện, từ lúc đầu giờ học đến cuối buổi, đến nỗi khi thấy tôi có vẻ lơ là nghe hấn nói là hấn kéo khuôn mặt tôi lại đối diện với khuôn mặt hấn, hấn châu môi dí sát vào mặt tôi:

- Có nghe Khanh nói không hở? Sao cứ đọc sách hoài vậy? Trong sách có gì hay chứ!

Tôi chưa kịp đối đáp, hấn đã giằng quyển sách khỏi tay tôi, tôi nhấc mặt lên, hấn xuýt đặt lên môi tôi.... một nụ hôn!

Tôi giật mình, hấn lấy tay bụm miệng lại, tôi lùi lại phía sau, quyển sách bất thần rơi xuống đất, hai mắt căng to ngạc nhiên, tôi chưa kịp nói câu gì, hấn đã tiến lại sát tôi, một tay bịt miệng tôi, một tay ôm qua người tôi, cặp mắt van lơn:

- Thêm... Đừng... đừng... la! Mình rất thích bạn!

- Khanh... nói gì vậy?

- Khanh nói thật... Thiêm đừng cười, đừng xua đuổi mình nhe, cũng đừng sợ mình, ai cũng tránh né mình cả, mà thực ra mình đâu có bệnh gì đâu chứ, chỉ là... mình... mình... Khanh bỏ tay ra khỏi miệng tôi, nhìn xung quanh xem có ai nhìn chúng tôi không, xong không thấy gì, hấn có vẻ yên tâm, kéo tôi ngồi lại xuống ghế. Trong cơn hoảng loạn, tôi ngồi tuốt ra đầu ghế cách xa hấn gần hai thước vừa đưa hai tay xô hấn ra.

Nước mắt hấn bắt đầu nhỏ giọt, vừa bị chạm tự ái lẫn tổn thương vì hành động xua đuổi của tôi, hấn chậm nước mắt liên hồi để những bạn khác không thấy cảnh kỳ quặc của hai đứa con trai ngồi nói chuyện bên nhau mà có một đứa đang khóc giống như cảnh đôi trai gái đang giận hờn vậy.

Lúc này tôi mới nhìn hấn thật kỹ, mái tóc ngắn bum bê ôm sát với khuôn mặt, cặp mắt với ánh nhìn thật ướt át, dưới cặp lông mi cong dài như con gái, dáng người mình dầy, chả lẽ hấn là... là... con gái sao? Mà giống... con gái hơn là con trai! Nhưng mà... ngồi trước mặt tôi là... đứa con trai cơ mà, tôi không hiểu nổi tại sao tôi lại có ý nghĩ kỳ quặc như thế nữa! Nếu hấn là con trai thì tại sao hấn lại muốn... hôn tôi lúc này?

Tôi bàng hoàng, chờ cho tim bớt đập mạnh, lên tiếng =:

- Khanh... Khanh... Hãy nói cho Thiêm biết...

- Khanh là...

- ...

- Khanh không phải là... con trai!

- Vậy... Khanh là...

- Là ... con gái!

Theo phản xạ tự nhiên, tôi bật dậy khỏi chiếc ghế đá, đứng ra phía sau và dựa người vào ghế cho khỏi té, tôi nhìn xung quanh xem có ai nghe được mẩu đối thoại của chúng tôi không... Còn những ai như thế nữa trong sân trường này đang dấu diếm thân phận của mình không? hay trong nghìn người mới có một như... Khanh?

Chuyện gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi không thể tin được vào đôi tai của chính mình nữa! Người cùng tôi đi học mỗi sáng, cùng tôi làm bài chung, ăn chung cùng mâm, có lúc nằm lăn ra giữa bãi cỏ, gối lên chân nhau, mặc chung một chiếc áo mưa... tại sao bỗng nhiên biến thành một người khác... phái vậy? Tôi muốn bịt tai lại để khỏi nghe câu chuyện hoang đường từ miệng hấn!

Trong khoảnh khắc thực tại, tôi cảm thấy thật bất mãn, thật ghét hấn, hận hấn và thấy hấn đã giả dối, lợi dụng tình bạn đẹp để bao lâu nay của tôi để rồi ném cho tôi cái kết quả đã rồi! Nếu tôi chơi với hấn tiếp tục nữa thì có phải là tôi... cùng chấp nhận cái giới tính kỳ quặc của hấn không chứ! Rồi tôi sẽ bị các bạn nam khác tẩy chay, kể cả phái nữ cũng không muốn gần tôi nữa!

Bất giác tôi vụt bỏ chạy như ma đuổi vào lớp, không thèm quay nhìn lại hấn, tôi cảm thấy thật ghê tởm hấn! Tim đập thình thịch trong lồng ngực, tôi xấu hổ vì hấn, xấu hổ vì tình bạn đã cho hấn cả nửa năm qua. Chạy vào toilet nam, tôi soi khuôn mặt tôi trong gương, không biết có dính chút nước miếng nào của hấn trên khóe môi hay không, tôi vội vàng mở vòi nước thật to, để nước chảy ồ ạt thật mạnh trên mặt để làm trôi đi sự kinh tởm như nhuốc ẩy.

Những ngày tiếp theo đến trường, tôi không thèm để ý đến hấn, không thèm nhìn về phía chỗ hấn ngồi xem hấn có mặt hay không nữa, trong tôi như khối núi lửa đang phun nham thạch, bất mãn cái hình hài hấn vừa tuyên bố với tôi, tôi cảm thấy mình khinh bỉ hấn quá! Tôi mong hấn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!

Một tuần trôi qua, tôi không thấy bóng dáng hấn đến trường, có lẽ vì tự ái hay vì xấu hổ đã không dám vào lớp. Một chút lo lắng thoáng qua trong đầu, không biết hấn có bị gì không? Đầu óc tôi quay cuồng với những ý nghĩ không hay về hấn! Mặc dù đã nói mặc

kệ hấn, khinh bỉ hấn, nhưng sao tôi cứ bị dẫn vật vì những kỷ niệm đẹp của tình bạn hơn nửa năm qua...

Đang đạp xe gần đến đầu đường nhà, bất giác tôi nghe tiếng gọi nhỏ:

- Thiêm... Thiêm...

Tôi quay đầu ngoái lại, hấn xuất hiện từ một gốc cây, trông khuôn mặt có vẻ hóc hác hơn trước, hấn dắt xe đạp lại gần tôi:

- Có thể... nghe Khanh nói một chút được không?

Tôi vội nhìn quanh mình... hấn trấn an tôi:

- Ở đây không có ai rình mình đâu, cũng chả có bạn nào trong trường đi qua đây vào giờ này đâu, Thiêm đừng lo... Khanh hỏi thật Thiêm, có phải Thiêm giận và ghét Khanh lắm không? Khanh xin lỗi Thiêm nhe. Thật tình Khanh cũng không muốn để Thiêm biết thân phận của mình lúc này, nhưng không hiểu sao Khanh lại làm vậy nữa, cũng chỉ tại vì Thiêm thật dễ thương. Từ ngày quen Thiêm, Khanh chỉ muốn sau này được làm... người yêu của bạn mà thôi! Khanh nói thật đó! Khanh biết Thiêm không thể chấp nhận... nhưn... Khanh muốn nói sự thật này cho Thiêm biết, không muốn dấu diếm, cũng không muốn tránh né thực tế nữa...

- Vậy gia đình bạn đã biết... chuyện này chưa? Có đồng ý không?

- Có! ở nhà mẹ đã biết Khanh là con gái, bà vẫn rất yêu quý và tôn trọng sự lựa chọn của Khanh, nhưng ba thì không chấp nhận. Ông vẫn cứ nói là Khanh bị ma nhập, là Khanh chỉ muốn đóng kịch giả vậy thôi, rồi theo thời gian sẽ trở thành con trai. Thiêm biết đó, gia đình của Khanh chỉ có mình Khanh thôi, nếu Khanh mà có bị gì thì mẹ không thể sống nổi đâu! Còn ba... thì mẹ đang thuyết phục ba chấp nhận!

- Tại sao ngay từ đầu Khanh không nói chuyện này cho Thiêm biết? Khanh đã lừa dối mình, lừa dối tình bạn đẹp đẽ... để rồi bây giờ mới nói thật cho mình biết!

- Hãy hiểu cho Khanh, Khanh không thể nào nói chuyện này cho ai nghe được đâu, trừ khi người đó là... người yêu của Khanh...

Vừa nói đến đó, những giọt nước mắt nhỏ xuống má Khanh, làm ướt cả quyển sách hấn ôm trước ngực. Lòng tôi nặng xuống theo từng giọt nước mắt của người bạn thân, tôi nghĩ hấn bị bệnh hơn là chấp nhận thực tế con người của hấn, tôi ái ngại nói:

- Bây giờ Thiêm đã hết... giận Khanh, nhưng không muốn... mình tiếp tục làm bạn nữa. Hãy về... chữa bệnh đi, đến khi nào hết thì hãy đến gặp Thiêm!

Tôi quay đầu xe đạp và định đạp đi, hấn nắm chặt xe tôi:

- Thiêm! Đừng bỏ Khanh... Khanh sẽ chết nếu bạn bỏ mình!

- Xin lỗi Khanh!

- ... Đừng hối hận sau này đó!

Trong lòng tôi đầy dẫn vật, vừa tức tối, vừa thương, giận... Tôi cầm đầu xe đạp và không muốn nghe lời trần từ nào nữa từ chiếc miệng bệnh hoạn kia!

Sau lần đó, chúng tôi không gặp nhau nữa, tôi nhất quyết xin đổi trường!

Miền Nam Việt Nam cùng lúc có vấn đề chính trị thật gay gắt, những đường phố đều bị ngăn cấm, hoàn cảnh sôi sục vào lúc ấy; dân quân kẻ ở người đi, cả một đất nước rối tung lên lẫn với máu và nước mắt!

Gia đình tôi cùng nhau rời khỏi quê hương trong vội vã hoảng loạn không để lại lời giã biệt cho một ai...

Qua đến Canada, bố mẹ tôi bắt tay vào tìm việc, tôi phải tiếp tục học lại, cuối tuần phải làm thêm một chân chạy bàn ở những nhà hàng để phụ tiền nhà cho bố mẹ. Tôi không còn thì giờ để nhớ đến một ai nữa vì khi nằm xuống mỗi đêm là hai mắt nhú lại không cho phép tôi nhớ đến quá khứ hay mộng mị...

Như chiếc thoi đưa... 20 năm trôi qua...

Phải chật vật lắm tôi mới học xong ngành dược. Giờ đã 34 tuổi, may mắn tôi làm dược sĩ cho pharmacie do chính tôi làm chủ. Bố mẹ tôi sắp về hưu và cứ mãi hối thúc vợ chồng tôi sanh con để ông bà có cơ về hưu trông cháu. Vợ chồng tôi mới lấy nhau được một năm thôi nên chưa tính đến chuyện con cái, chúng tôi còn muốn đi chơi đây đó trước khi thực sự bận rộn chuyện gia đình.

Vợ tôi làm bác sĩ phụ khoa nên thời gian với gia đình còn hiếm hơn tôi, nhưng lúc nào cũng rất chu đáo. Nàng phone tôi dặn dò:

- ... Hôm nay em lại phải có hẹn với khách, sẽ về nhà trễ, nếu anh đói thì ăn trước đi nhe!
- Không! Anh sẽ chờ em về cùng ăn. Em trễ nhiều không?
- Cái hẹn cuối của em là 5:00pm.
- OK, không sao, anh cũng xong khoảng 5:00 hơn. Sẽ mua đồ làm sẵn rồi về nhà chờ em về luôn...
- Nếu anh đói cứ ăn trước
- Ừm được mà... Cần thận em nhé!
- Vâng, bye anh!

Nàng và tôi quen nhau khi cả hai cùng học đại học, nàng như con một sách suốt ngày trong thư viện, tôi cũng không thua gì nên cả hai đã gặp nhau vào một ngày cuối tuần trên sân thượng của thư viện, nơi mà chẳng có ai lên đến cả, rất xa phòng đọc chính và thật yên ổn không ai làm phiền!

Chúng tôi mỗi đứa một chồng sách cao ngất, học từ sáng đến chiều khi mặt trời đã lặn, ánh sáng tự nhiên không đủ để đọc sách nữa thì chúng tôi mới cùng giao nhau ở đầu cầu thang dẫn xuống phòng đọc chính, những câu chào hỏi thông thường mỗi tuần đã làm chúng tôi xích lại gần nhau, nhất là những tách café nóng hổi vào mỗi sáng thứ bảy tôi bắt chọt mua đến cho người cùng yêu sách cạnh tôi... không ngờ lại làm nàng cảm động và như nàng thường nói với tôi là tuy đôi mắt để trên trang sách nhưng trái tim thì đập cùng nhịp với chàng bốn mắt ngồi cách đó không xa.

Bố mẹ nàng không có mặt ở Canada nên nàng xem tình yêu thương của gia đình tôi đối với nàng thật trân quý mỗi lần tôi dắt nàng về nhà ăn cơm với gia đình....

Tình cảm dần nảy nở từ một tình bạn bình thường đến thành vợ chồng một cách nhẹ nhàng và đơn giản như thế.

Ngày nàng ra trường bác sĩ chỉ mình gia đình tôi là người gần gũi nhất, đến chúc mừng với nàng, nàng đã cảm động và ôm chặt cổ tôi, mặc cho những dòng nước mắt chảy ướt cổ áo trắng tinh mà tôi đã định mặc để cho buổi lễ đăng quang của tôi sau đó....

Chúng tôi đã thành vợ chồng được một năm nay, nghĩ lại giống như một câu chuyện cổ tích khó tin mà có thật!

Mới năm giờ thôi nhưng nhìn ra đường đã thấy xup tới, tôi nghĩ chắc nàng đang có cuộc hẹn với khách, tôi ghé vào chợ mua ít đồ ăn về làm bữa tối rồi chờ nàng về dùng cơm luôn, cũng tiện trên đường về nhà.

Lúc ra trả tiền ở quầy, một cô gái chạy theo đưa tôi chiếc khăn quàng:

- Anh... anh làm rơi chiếc khăn quàng ở đây kia...
- Cám ơn cô!

Tôi nhận lại chiếc khăn quàng đã đánh rơi lúc nãy ở quầy bánh mì, ngược mặt nhìn cô gái vừa trả lại cho tôi. Cô có mái tóc dài thật mượt dài ngang lưng rất đẹp, chiếc miệng vuông vắn, khuôn mặt có vẻ như quen quen mà tôi không thể nào nhớ ra đã gặp ở đâu.

Cô ta cũng nhìn lại tôi thật lâu, bắt ngờ trong đôi mắt lộ vẻ vui mừng, rồi lại cúi đầu xuống như che dấu cảm xúc. Một chút lỉnh quính trong hành động...

Bỗng cô vụt bỏ đi thật nhanh về hướng cửa ra khỏi chợ, bỏ lại cả chiếc xe đầy đồ ăn đã chọn từ lúc nãy!

Tôi ngoái lại nhìn giỏ xe hàng của cô ta, một quyển sách bị bỏ quên nằm hờ hững trên những gói đồ trong lúc quá vội vàng bỏ đi.

Tôi nhanh tay với lấy quyển sách, tung người chạy theo cô ra ngoài cửa để trả; nhưng vừa ra khỏi cửa thì thấy chiếc xe hơi trắng của cô lao vút thật nhanh qua mặt tôi như sợ trễ hẹn... hay... lẩn trốn!

Tôi quay lại chợ, suy nghĩ mông lung về cô gái với những hành động lạ lùng ấy, trả tiền hàng hóa và ôm luôn cả quyển sách của cô gái về nhà một cách vô thức....

Vừa chờ nồi thịt chín, vừa tiện tay tò mò lật vài trang sách của cô gái lạ mặt lúc nãy để quên, từ trong ấy rơi xuống đất một tấm hình, tôi nhặt lên...

Tuệ Khanh! Tuệ Khanh đây mà... Người bạn học dưới trung học với tôi hồi lớp tám ở Taberd, không thể nào tôi quên được! tại sao tấm hình này lại rơi ra từ quyển sách này?? khuôn mặt bầu bĩnh thật trẻ với đôi mắt trong sáng, với hàng lông mi thật dài như con gái, khuôn miệng rộng hơi vuông vẫn nhất quyết làm gì cũng phải đạt mục đích, mái tóc cắt úp ôm lấy khuôn mặt con gái! Tấm hình còn thơm mùi giấy mới cắt ... hình như mới rửa in lại ngày hôm nay, tôi thầm nghĩ:

- Bây giờ bạn ra sao? bạn khỏe không? Mà sao cô con gái mảnh khảnh hồi chiều lại có tấm hình này của bạn? Bạn là gì của cô ta? Nếu tính về tuổi tác từ thuở đó đến bây giờ thì bạn không thể làm con được vì cô ta cũng không lớn tuổi hơn để làm mẹ! Tôi cũng biết bác gái mẹ của bạn, không phải là cô gái hồi chiều... Vậy bạn là gì của cô ta? Em trai? Hay... một người bạn trai? Mà hồi xưa bạn đâu muốn làm con trai? Bạn còn muốn làm... người yêu của tôi mà!

Tôi lắc đầu không hiểu nổi tấm hình này có quan hệ thế nào với cô gái hồi chiều nữa! Nhưng phải công nhận cô gái ấy có nụ cười y hệt Tuệ Khanh! Chả lẽ...

Ngay lúc ấy, tiếng khóa lách cách mở cửa, vợ tôi xuất hiện, nàng hít hít ngửi:

- Anh đang làm món gì mà ngon thế? Em ngửi thấy mùi thơm bay ra tận ngoài cửa..

- Em đói chưa?

- Dĩ nhiên đói lắm rồi, mình ăn đi anh.

Nàng lại gần bếp nhìn vào nồi thịt kho của tôi, bên cạnh là quyển sách còn mở toang và tấm hình của Tuệ Khanh cũng còn mở trên trang sách ấy.

Nàng nhặt thật nhanh tấm hình lên, mắt dọ hỏi tôi:

- Anh... anh lấy từ đâu tấm hình này?

Tôi còn đang ngạc nhiên chưa trả lời thì nàng tiếp lời:

- Cô ... bệnh nhân của em đã tìm kiếm tấm hình này khá lâu...

- Hình này có quan hệ gì với cô bệnh nhân ấy?

- Là... em đã hứa không thể nói chuyện này ra được đâu!

- Tại sao phải hứa? Bộ quan trọng lắm sao?

- Phải ...rất quan trọng!

Tôi thấy nàng có vẻ nhìn về xa xăm như đang nhớ về một chuyện gì đó, có vẻ không muốn nói cho tôi nghe, nàng cất tấm hình vào bóp một cách gọn lỏn:

- Em ...xin được giữ nó, cho em xin nhé!

Nàng kiễng chân lên, đặt lên cạnh môi tôi một chiếc hôn ấm áp, như trả giá cho việc mua tấm hình, với tay lấy chiếc bóp và đi thẳng vào buồng tắm!

Tôi thờ người nhìn theo dáng nàng, không hiểu chuyện gì đã xảy ra trong đầu vợ tôi, và cũng chưa kịp giải thích lời nào về bức hình đó cả, không biết nàng có biết tôi đã rất thân với người trong ảnh hay không, sao nàng không tìm hiểu thêm về mối quan hệ quá khứ của tôi với người ấy, mà ... lẳng lặng cất tấm hình như thế chứ!

Tôi hơi bất ngờ vì hành động của nàng, cũng đang chờ câu hỏi của nàng, thế mà cả hai vẫn cứ yên lặng... Bộ nàng quen biết thân với người ấy? Vậy... nàng và Tuệ Khanh có quan hệ gì? So với số tuổi thì Tuệ Khanh bằng tuổi tôi, tức là hơn nàng hai tuổi. Tôi bóp

trán suy nghĩ... Nàng có liên hệ ra sao với Tuệ Khanh? Nàng chưa muốn nói hay muốn giấu tôi luôn? Bao nhiêu câu hỏi dồn dập vẫn không có câu trả lời.

Từ xưa đến nay chúng tôi sống bên nhau rất yêu thương hạnh phúc, chưa bao giờ nàng giấu tôi điều gì, nhưng đặc biệt những hồ sơ bệnh nhân thì nàng cũng chưa từng hé lộ cho tôi biết về ai... Nàng làm việc rất nguyên tắc, tôn trọng sự bảo mật cá nhân của khách hàng, và tôi rất tôn trọng điều ấy!

Vợ tôi cầm tách café uống ngon lành và tinh bơ sau bữa cơm tối, tay lật tờ báo xem tin tức... Tôi phát tức, muốn tra hỏi về chuyện tấm hình, nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Sao nàng lại ung dung tự tại, bình tĩnh như thế chứ? Sao nàng không hỏi tôi làm sao tôi có tấm ảnh đó? Sao nàng không nói cho tôi nghe tí gì về sự quen biết với Tuệ Khanh? Không thể nào ngồi yên lặng chờ đợi nàng bật mí, và cũng không thể kèm chế được sự tò mò, tôi bèn đi thẳng vào vấn đề:

- Nói cho anh biết, em quen thế nào với người trong tấm ảnh vừa rồi vậy? Xin lỗi em, anh thật sự muốn biết ...

Nàng ngược mặt nhìn tôi, trong đôi mắt đầy vẻ ngạc nhiên của nàng như muốn nói với tôi là tại sao tôi lại muốn biết chuyện đời tư quá khứ của ai đó, mà nàng không tiện nói!

Nàng đứng lên bỏ đi, đứng dựa người vào thành cửa sổ, tư lự. Vẫn giữ im lặng.

Bỗng nàng lên tiếng:

- Có bao giờ... anh kể cho em nghe chuyện anh quen với... cậu bé trong hình chưa?

- ...Ừm... cậu bé trong hình là chuyện xưa cũ hồi anh còn ở Việt Nam đi học thời trung học... Mà anh không thấy quan trọng nên không kể em nghe, với lại bạn bè lớn lên xa nhau là chuyện thường mà... đâu có gì để kể!

- Vậy anh cũng đâu cần biết lý do tại sao em đã cất giữ nó!

- Anh... không hiểu em muốn nói gì cả!

- Người con gái anh gặp hồi chiều...

- Anh không hề quen... anh đánh rơi chiếc khăn, cô ta nhặt trả lại tình cờ thế thôi!

- Anh... không nhận ra cô ta sao?

- Không! Anh... không hề quen!

- Hãy từ từ suy nghĩ đi!

- Thật mà! Anh chưa hề... Mà hình như khuôn mặt khá quen thuộc, anh không biết đã gặp ở đâu!

- Để em nhắc cho anh nhớ nhé!

Tôi há mồm ngạc nhiên... nghe nàng kể lễ:

- Hãy nhìn tấm hình này và cô gái hồi chiều... có điểm nào giống nhau không?

Tôi cố gắng nhìn thật kỹ, từng điểm, từng nét trên khuôn mặt của Tuệ Khanh và liên kết với cô gái hồi chiều... Hình như... Tôi thẳng thốt kêu lên:

- Chả lẽ... Không lẽ...

- Phải!

Vợ tôi bắt đầu giải thích cặn kẽ:

- Hồi cậu học trò ấy còn trẻ đã rất ao ước biến thành nàng công chúa xinh đẹp, muốn sống với chính bản thân mình, nhưng gia đình cấm đoán không cho. Bố cậu bé đã coi như đây là một căn bệnh khó trị, đem cậu đi chạy chữa thầy pháp, lên đồng, gọi hồn, cậu bị họ đánh đập để đuổi quỷ ma và cho uống những thứ thuốc trừ tà mà khi uống vào là nằm vật vờ mấy ngày ói mửa...

Đến năm 15 tuổi với sự giúp đỡ của người mẹ lúc nào cũng gần gũi và hiểu thấu sự mong mỏi của con, bà đã dắt người con trai ấy sang Thái Lan... đổi hệ. Sau hơn một năm ròng rã khám và mổ... người con trai Tuệ Khanh ấy biến thành nàng con gái xinh đẹp mà anh đã gặp hồi chiều!

- Sao em lại biết chuyện này? Em làm sao quen được Tuệ Khanh?

- Em không những là người em họ rất thân mà khi chị ấy và mẹ qua Thái sinh sống một thời gian đã từng ở nhà ba mẹ em để chữa bệnh, mà còn là một người bạn thân cho chị ấy trút bao muộn phiền, tự ti, đau khổ của bản thân...

Còn anh là mối tình đầu của chị ấy khi vừa biết yêu. Bị anh ruồng bỏ, tuôn ra những lời phũ phàng và tránh chị ấy bằng cách qua trường khác học, là một trong những nguyên nhân chính thôi thúc chị chuyên giới! Chị muốn thực sự là con gái để được người đối diện tiếp nhận, sống thực với con người mình, và không lừa dối người mình yêu! Chị đã khóc rất nhiều, rất khổ sở khi bị anh khước từ. Những chuyện này chị kể cho em nghe sau khi mình cưới nhau, trong một dịp em gởi hình đám cưới mình đến cho chị ấy xem, thì chị nhận ra anh, khóc sụt sùi và kể cho em nghe chuyện chị ấy đã quen anh từ trung học...

- Còn bây giờ... cô... ta sống ra sao?

- Thật tội nghiệp! Kiếp sống người chuyển giới thật mong manh, nhạy cảm; ông Trời không cho họ sống lâu trong một thân phận của kẻ khác... Chị đang vướng một bệnh khó chữa, và chị cũng không muốn thực sự chữa chạy. Chị muốn chấm dứt cuộc sống khó khăn này, không muốn chịu đựng những câu nói cay nghiệt chua chát làm chị suy nghĩ ngày đêm, tránh mọi cái nhìn thiếu thiện cảm của người chưa chuyển giới, tự ti mặc cảm chính bản thân mình... Chị ấy thật đáng tội nghiệp chứ không như anh nghĩ chỉ là một căn bệnh! Hay là... nửa người nửa ngợm như những người lớn tuổi thường trách móc! Khi biết được em và anh lấy nhau thì chị buồn ghê lắm, như mất đi một thứ quý giá mà cả đời tìm kiếm chưa ra, khi tìm ra thì bị người khác cướp mất! em rất hiểu thứ tình cảm ấy của chị, nhưng biết làm sao để thay đổi được hoàn cảnh!

Tôi tiến lại nắm lấy cánh tay bé nhỏ của vợ, dắt nàng cùng ngồi xuống chiếc sofa:

- Anh thật hối tiếc những gì mình đã làm hồi xưa một cách vô ý thức... không ngờ lại đưa đến những hậu quả như vậy! Thời này, ai cũng có cuộc sống riêng, họ suy nghĩ rộng rãi hơn về vấn đề chuyển giới, anh nghĩ nếu ...cô ấy muốn sống một cách tự nhiên, đi làm và lo cuộc sống thì xã hội cũng không khe khắt đâu. Hãy thuyết phục cô ta chữa bệnh nhé!

- Chị đã quyết định bỏ uống thuốc cả nửa năm nay rồi, em sợ... sẽ không lâu nữa đâu!

- Sao anh gặp cô ta... có vẻ khỏe mạnh và rất OK mà!? Chỉ có hơi xanh xao thôi! Còn những tấm hình còn nhỏ này...

- Những tấm hình thuở xưa khi cho anh... chị ấy muốn rửa lại để nhớ về kỷ niệm một thời tuổi thơ thật đẹp ấy trước khi ra người thiên cổ, chị ấy nói với em vậy đó!

- Anh... có thể gặp cô ta được chứ?

- Em cũng không biết có sao không nữa! Em sẽ chuyển lời của anh, sẽ cho anh biết sau. Khoảng một tuần sau em mới gặp lại chị ấy, vì bây giờ chị đã đi thăm mẹ ở Mỹ một tuần rồi...

Tôi đang làm việc ở pharmacie, nghe tiếng phone reo, tiếng thảng thốt của vợ tôi bên kia đầu dây, vừa nói vừa khóc:

- Anh à! Mình đã... không kịp rồi, chị đã mất rồi!

Tiếng khóc nàng thê lương, càng to hơn nữa... Tôi sững sờ, cả người như băng đá, đánh rơi cả hộp thuốc đang cầm trên tay, miệng mấp máy không thành lời, và tôi cũng đoán nạn nhân là ai:

- Sao em biết? Em đang ở đâu? ...Em chắc chắn chứ?

- Anh à! Em thật hối hận đã không theo chị về thăm bác gái! Đã không nghĩ ra là chị đã muốn kết liễu đời mình. Lỗi tại em... anh à!

- Em! Đừng tự dẫn vật mình, anh sẽ đến! Em ở đâu?

- ...Ồ trong nhà xác của nhà thương X. Họ gọi em đến để nhận dạng. Chị đã mất một mình trong áp của chị, không ai bên cạnh, chị tự kết liễu đời mình bằng cả một hộp thuốc

ngủ an thần... Chị đi trong giấc ngủ nhẹ nhàng an bình mà trên tay còn giữ chặt tấm hình của cậu bé Tuệ Khanh hồi trung học! Chắc chị thất vọng vì cuộc đời đã không giành những phần ưu tiên ngọt ngào cho chị! Em... hối hận lắm! Hôm nay đến thăm chị ấy em định hẹn cho anh gặp chị, để nói tất cả mọi thứ một lần cuối cho chị hiểu, thế mà... Chị đã dối em, nói về thăm mẹ cả tuần, nhưng thực ra chị chỉ ở nhà, nấp mình trong bóng tối, nghĩ lại hồi ức xa xưa, tự dần vặt mình, cuối cùng là kết liễu cuộc đời trong cô độc!

- Mẹ của chị đã biết chưa?

- Bác cũng mới biết đây thôi, bác đau khổ lắm vì chị là con một, chị muốn gì bác gái cũng chiều cả! Chuyện vậy mà em cũng không đoán ra! Em có một phần lỗi trong việc này...

- Anh sẽ đến, chờ anh nhé!

- ...Thôi... Anh đừng đến!

Tôi ba chân bốn cẳng bay ra parking, nhảy lên xe...

Tìm mãi không ra chùm chìa khóa xe, tôi lại phải quay vào phòng để tìm kiếm; lục tung hết ngăn kéo, trên mặt bàn vẫn không thấy, lúc sờ tay vào túi áo trong thì chùm chìa khóa nằm ngay ngắn ở trong ấy, mà sao lúc ở ngoài garage tôi đã lục túi áo mà vẫn không thấy chúng! Thật lạ! Tôi tự nhủ chắc phải có điềm gì!

Quay lại nơi để xe thì đứng vào giờ ra về của các nhân viên, xe đông như mắc cửi làm tôi không thể nào chạy nhanh hơn được nữa, cứ chờ đợi hết chiếc này đến chiếc kia trước đầu xe tôi.

Lúc ra được tới bên ngoài, điện thoại của vợ tôi gọi:

- Anh à! Thôi đừng đón em nữa, em đi quá giang với một người bạn về rồi đây, giờ đóng cửa của nơi chị nằm ở nhà thương rồi...

- Nhưng anh... Chưa gặp được chị ấy mà!

- ...Cả đời đã không có duyên thì... phút cuối cùng này đâu còn quan trọng nữa!

- Sao em lại...

- Vâng! Chị ấy để lại một bức thư cho em, có nói là không muốn gặp lại anh nữa, không muốn anh nhìn cảnh chị mất đi trong thất vọng đau khổ...Chị muốn được thiêu và rải tro trên đồi, chị chỉ muốn ra đi thanh thoi và không vướng mắc gì nữa cả!

- Nhưng mà...

- Em nghĩ... chị đã tha lỗi cho anh rồi... Anh và chị ấy không đủ duyên gặp nhau...

Vợ tôi khóc xung mắt mấy tuần liền mỗi lần nhìn thấy hình Tuệ Khanh, tự trách, tự trừng phạt bằng cách nhốt mình trong bốn bức tường mỗi ngày cuối tuần để nhớ về người chị quá cố; nàng không còn muốn cùng tôi đi dạo hay ra ngoài mua sắm nữa!

Con đường về nhà hôm nay hình như dài hơn bao giờ hết!

Những lời đe dọa của Tuệ Khanh từ thời trung học còn vang vọng bên tai “*đừng bao giờ hối hận nếu bỏ em đi...*” tôi vẫn không màng đến những lời nói của “nàng” khi xưa! Tôi cứ cứng đầu cho đó là mối tình bệnh hoạn, tôi phũ phàng quăng nó vào xọt rác không tiếc thương! Đâu ngờ đó là một tình yêu sớm nảy nở trong trái tim người bạn gái mang vóc dáng người nam! Thật trở trêu thay!

Giờ tôi hối hận cũng đã muộn màng! Tuệ Khanh hận tôi cũng phải, nàng đã bị dần vặt với những kỷ niệm không đẹp đó cho đến lớn; sau khi chuyển giới, nàng vẫn không dám đặt niềm tin vào người đàn ông nào cả, sợ họ giả dối và nhất là sự tự ti trong nàng mãi đè nặng...

Tùng chiếc lá vàng của mùa thu rơi xào xạc trên con đường dẫn về nhà, tôi thật buồn, xót xa cho một người bạn vắng số, trách mình thật vô tâm, một hành động hay lời nói vô tình làm tổn thương người khác sẽ gây ra bao thứ chuyện mà cả đời này ăn năn cũng không bù đắp được!

Từ phía xa, sương phủ mờ xuống phía trước mặt, lan tỏa rộng ra cả lối đi, không thấy rõ đường trước mặt để bước, cơn gió nhẹ của mùa thu lành lạnh thổi vào vai, tôi vội bước nhanh về nhà... Bỗng ngay phía trước mặt tôi thấy hiện ra cái bóng thật mờ đứng quay lưng lại với mái tóc đen dài ngang lưng, người con gái ấy lấy hai tay chặn lối không cho tôi tiến lên.

Đang trong cơn bối rối, bàng hoàng, cùng lúc ấy tôi nghe tiếng thắng xe rít trên mặt đường.

Một người đàn ông bước xuống xe tức giận to tiếng với tôi:

- Ông nhắm mắt đi hay sao mà không nhìn đường vậy? Cũng may có cái ổ gà trước mắt mới làm tôi thắng xe lại, chứ không thì cái mạng của ông cũng đi đong rồi!

Hoàn hồn, tôi vội vàng xin lỗi ông ta, tiếp tục nhanh chân về nhà...

Bây giờ tôi mới tin vào thế giới thứ ba, sau cái chết còn có sự sống của phần hồn, chắc chắn phần hồn của Tuệ Khanh đã hiểu trái tim tôi, đã tha lỗi cho tôi nên mới cứu tôi qua khỏi cái chết vừa qua!

Tôi tự hứa với lòng sẽ cùng vợ đọc lễ cầu siêu cho Tuệ Khanh sớm siêu thoát về cõi bình an, cũng như từ đây trở đi sẽ xem nàng như một phần tử trong gia đình để mỗi năm có thể làm giỗ, tưởng nhớ đến nàng, như một chút lòng sám hối của tôi...

Sỏi Ngọc

Mtl, Dec'20

Lá Thư Mùa Xuân - Hoàng Quân

Tôi đẩy cửa bước vô nhà. Chị Ngà trán lấm tấm mồ hôi, đang rượt hai đứa con nhỏ:

- Trời ơi! Mì về sớm hơn chừng năm phút là gặp hấn rồi.

- Đám bạn em tới tìm hả?

- Không, nhớ Phiên không? Hấn nói chuyện qua điện thoại cả buổi. Tao nghĩ mì ra chợ chút về liền, nên cứ tán hươu, tán vượn với hấn. Phiên hỏi đủ thứ chuyện, hỏi mì chừ ra sao. Phiên đọc bài thơ, nói tặng mì. Lúc đó, hai đứa nhỏ xáp lá cà đánh nhau. Tao phải can, nghe chữ được, chữ mất. Chừ thì không nhớ chữ chi nữa hết trơn.

Chị Ngà nói một tràng, không thèm để ý mặt tôi đỏ ra, chẳng hiểu mô tê gì.

- Ủa, mà Phiên là ai?

- Chớ mi quên hẳn rồi à! Hẳn học ngang lớp tao, mà ban C, trưởng ban báo chí. Hồi đó lớp tao làm bích báo, hẳn tới nhà mình làm giúp đó.

Chi tiết này chẳng giúp tôi sáng suốt thêm được chút nào. Ngày xưa, chị Ngà có lẽ vì ham làm bích báo mà “đúp” năm lớp 11. Thuở ấy, chị Ngà đẹp chim sa cá lặn. Giai nhân như vậy, nhà tôi lúc nào chẳng có vài tài tử láng vằng, rập ranh bấn sẻ. Tôi thua chị năm tuổi. Còn là nhi đồng, nhưng tôi tự trao cho mình sứ mệnh thiêng liêng, tuyển lựa người cho chị tôi. Chàng nào tới, tôi cũng coi giò, coi cẳng, thấy không xứng với chị mình, tôi thay mặt phụ mẫu chăm điểm, đánh rớt. Cho nên có chàng coi tôi là bà chằn, nghiêng ngàm: “*Nào ai dám phá duyên bà, Mà sao bà cứ tà tà phá tui.*” Trong mắt tôi thuở đó, chị tôi đẹp như tiên nga giáng trần, chẳng có chàng nào đủ điểm đậu vớt. Kể ra, tôi có hơi bất công với chị Ngà. Khó khăn với chị trong niềm vui lứa tuổi cập kê của chị. Nhưng tôi siêng năng giúp anh Ngọc của tôi đi o đảo. Đi đưa thư, quản lý lịch hẹn hò của ông anh như một cô thư ký rành rẽ. Tôi còn hăng hái chép giùm ông anh những bài thơ tình sướt mướt trên tờ pơ-luya mỏng mảnh, xanh nhàn nhạt mây trời, bằng nét chữ già trước tuổi của tôi.

- Phiên chơi thân với Minh đó.

- À, anh Minh thì em nhớ. Hông biết bây giờ anh còn cay cú em không?

Tôi cười cười, nhớ lại cây si cổ thụ của chị Ngà. Tôi thường tưới nước sôi, xà phòng, mà cây vẫn cứ xanh tốt. Nhiều khi anh Minh tức điên người, tưởng như muốn vụn cổ tôi. Nhưng anh vẫn cứ phải ngậm đắng nuốt cay, lấy lòng tôi. Nhà anh làm kẹo gương. Anh “*chà đồ nhôm*”, đem hộp kẹo gương đến đưa tôi, bảo, biểu gia đình ăn lấy thảo. Chà, tính *phóng tài vật, thu nhân tâm* chứ gì. Kẹo gương là món khoái khẩu của tôi. Lớp mè mỏng ở dưới cùng, đến lớp đường vàng kiêu sa, trong vắt như gương, điểm những hạt đậu phụng rang đều, thơm lừng. Mới chấm phá vài nét trong trí, mắt đã lim dim hồn bướm mơ tiên rồi. Miếng kẹo mỏng, ngọt thanh, bù bù vị mè và đậu phụng, vừa nhâm nhi, vừa hồi hộp theo truyện **Mật Lệnh U Đổ** hay mơ màng với **Vùng Biển Lặng**, tuyệt cú mèo. Tôi chột nghĩ vậy thôi, chớ tôi thanh liêm lắm. Còn lâu à, đừng hòng mua chuộc tôi. Tôi nhất định sẽ không ăn miếng nào. Ăn vô, *há miệng mắc quai*, mất uy hết. Tôi lạnh lùng như người Ăng-Lê:

- Anh cứ để trên bàn. Hồi nào Ba Mạ em về, em thưa lại.

Tôi lễ phép nhưng cố ý bất lịch sự không chịu mở miệng cảm ơn, cũng chẳng mời anh ngồi. Anh tằn ngằn một chút, rồi ngồi xuống salon. Tôi vào phòng trong, mặt nhăn nhó như khi ăn ớt, nói, chị Ngà có khách. Đột nhiên tôi nghĩ, đâu để hai người tự tung, tự tác được. Tôi lấy cuốn sách Giảng Văn, ra phòng khách, đem ghé đầu ngồi dựa sát tường, lật lật trang sách một cách nóng nảy. Anh Minh đang say sưa nói về một bài hát thời thượng:

- Ngà có tương tượng ngày hè buồn như thế nào không? Ngày tháng hạ, mênh mông buồn, lòng vắng vẻ như sân trường. Thật đó Ngà, đi ngang trường những ngày không có giờ học, anh thấy buồn dễ sợ.

Anh Minh coi bộ hơi nóng đầu. Tôi mà nghe đến hè hả, nghĩ ngay tới *Trời hồng hồng, sáng trong trong*. Là phom phom đạp xe với mấy đứa bạn đi Cắm Ông Nghè leo núi. Là kéo nhau xuống Bến Tam Thương lội nước lùm chũm. Tôi không ngược lên coi chị Ngà có cảm được nỗi buồn anh Minh diễn tả hay không. Chẳng nghe chị trả lời trả vồn gì. Tôi đọc nhanh một đoạn của bài kim văn: “*Phượng không thơm, phượng chưa hẳn đã là đẹp, nhưng phượng đỏ và phượng nhiều... Thôi, học trò đã về hết. Hoa phượng buồn, hoa phượng khóc, hoa phượng rơi...*” Ủa, sao nghe cũng buồn buồn vậy nè. Tôi uể oải gấp cuốn sách lại. Ngồi đây chẳng tập trung tinh thần được, mà câu chuyện của anh Minh, chị Ngà sao chán phèo. Không trống không kèn, tôi thót qua nhà Ti Ti, hai đứa rủ nhau hái ổi non ăn, coi bộ hấp dẫn hơn nhiều.

* * *

Vậy mà gần ba chục năm rồi. Thiệt ra, hồi đó tôi chẳng cần rẽ duyên ai. Chị Ngà sang ngang, chồng chị chẳng có một chút xíu nào những đặc điểm của những văn nhân lui tới nhà tôi, mặt mày lơ ngơ làm vẻ lãng tử với cuốn *Tâm Tình Hiến Dâng* nhét hờ túi quần, hoặc ôm đàn, lén vô trong vườn muôn hồng ngàn tía của Ba tôi, tay ngắt (trộm) chùm hoa, mà thương mà nhớ...

- Phiên có cho số điện thoại. Chà, nói chuyện ngó bộ tha thiết lắm. Hấn lưu lạc đâu xuống Rạch Giá lận. Hỏi tụi mình cuối tuần có ở Sài Gòn không, hấn lên thăm. Tụi mình đi lung tung, đâu dám hứa hẹn gì. Biết sao không? Từ hôm giờ, ai hỏi thăm Ba Mạ, cũng nói hai bác hoặc ông bà già. Rứa mà Phiên gọi Ba Mạ đàng hoàng đó. - Chị chép miệng: “Nghe dễ thương.”

Chị Ngà muôn đời vẫn vậy, hay chao lòng một cách dễ dàng. Đâu có gì đặc biệt, nghe giọng Huế, phải biết tụi tôi gọi cha mẹ là ba mạ, chớ hồng lẽ gọi tía má. May cho anh Phiên, bây giờ lớn, tôi hiền ra. Chớ hồi nhỏ, hung hăng con bọ xít, tôi lên giọng làm đày: “*Ba Mạ là Ba Mạ tui chớ phải Ba Mạ chung đâu. Ăn nói phải ý tứ nghe.*” Ua, mà chị Ngà nói đúng chớ, nghe cũng dễ thương thiệt.

Tôi không có chút khái niệm nào về anh Phiên. Có lẽ những lần anh đến nhà, tôi còn bận bên nhà Ti Ti. Hai đứa mãi mê cắt lá trứng cá ép vào vở hoặc ngâm lá bồ đề trong nước gạo, lá rã chỉ còn lại gân lá, chúng tôi tỉ mỉ nhuộm mực tím.

Khi chị Ngà thi Tú Tài, tôi mới học lớp Tám. Theo khai sinh, tôi đã được phép đọc *Tuổi Hoa Tím*. Nhưng thờ đó, Ba Mạ tôi muôn tôi làm con nít. Để tóc bum bê cho mát, mặc áo đầm cho gọn, nên tôi trông cứ như độc giả thứ thiệt của Thiếu Nhi, Thăng Bờm. Còn cái vẻ ta đây mỗi khi giương oai điệu võ với mấy anh bạn chị Ngà, mười hai con giáp tôi giống con... kỳ cục. Vậy mà, anh Phiên nào đó, lại dễ mắt. Mắt anh Phiên chắc có vấn đề. Tôi dạ dạ, lấy tờ giấy có số điện thoại cắt vào ví, để chị Ngà yên lòng, khỏi cố gắng nói tốt thêm cho anh bạn. Nhưng tôi chẳng hề có ý định gọi anh Phiên. Hơn ba tuần lễ ở Việt Nam, cảnh cũ, bạn xưa, bao nhiêu ấn tượng đầy ắp hồn tôi, tôi quên bém những người bạn của chị Ngà.

Mùa Giáng Sinh, chị Ngà gọi điện thoại cho tôi, tíu tít:

- Tao viết thiệp cho đám bạn kỳ rồi gập lại ở Việt Nam. Chừ không viết, để ít bữa nguội đi, mát liên lạc luôn. - Chị cười hí hí: “Trong cái thiệp gửi Phiên, tao chừa một chỗ cho mi. Cuối tuần về Ba Mạ, mi viết vô ít chữ nghe.”

- Tuần ni em chưa về được. Tuần tới đi.

- Thôi, rứa bơ trể mắt tiêu. Thôi thì ri. Mi viết gửi vô email, tao in ra, cắt dán trong thiệp cũng được, rứa cho kịp năm mới.

Tôi phì cười. Chị Ngà thuộc hiện tượng mẹ già, con mọn. Hai đứa nhỏ quay chị như con vụn, mà chị vẫn còn hơi sức làm chuyện ruồi bu. Tôi không dám nghĩ lớn, chị biết, la hồn, không cho tham gia những cuộc vui của chị, buồn lắm.

- Dạ, dạ. Tỏi ni em viết, lỡ em có quên, chị viết ít chữ in ra. Ai làm sao biết được chị hay em viết đâu.

- Ủ, tao làm cũng được nhưng chính tay mi viết, Phiên nó mới mừng.

Rồi tôi quên viết. Chẳng biết mấy chữ chị Ngà mạo danh tôi viết là những gì.

* * *

Từ ngày có thư điện tử*, số lượng thư từ qua bưu điện tôi nhận được giảm hẳn đi. Niềm vui khi mở thùng thư ngày càng nhỏ. Tôi đi làm về trễ. Dù là người đến nhà sau cùng, tôi vẫn nhắc chồng con để dành việc coi thùng thư cho tôi. Tôi rộn ràng mở thùng thư, lúi ra một xấp vừa thư, vừa báo. Nôn nao chờ đợi giảm dần, khi tôi phân loại những thư từ nhận được.

Tôi nhìn phong bì trên cùng, thư quảng cáo tham gia xổ số SKL, khả dĩ thành triệu phú một sớm, một chiều. Tôi thích đồ tinh và chó không thèm đồ bạc. Tôi ném thư qua một bên. Nguyệt san ADAC với những bài tường thuật, phân tích các loại xe hơi. Tôi có đọc cũng như nước đổ đầu vịt. Xe hơi chỉ cần 4 bánh, nổ máy, thắng ăn chắc là được. Tôi chẳng thấy khác biệt rõ rệt giữa xe VW Käfer và xe Porsche 911, đại khái mũi xe bè bè giống mỏ Donald Duck. Chúng tôi gia nhập hội ADAC để được giúp đỡ khi gặp vấn đề dọc đường. Cần nhớ số điện thoại của hội là đủ. Chứ tờ báo hàng tháng chỉ tổ thêm rác.

Thư của Telekom, phiếu tính tiền điện thoại, tôi liếc qua con số, chà chà, tháng này tôi ôm điện thoại hơi lâu. Không sao, tôi sẵn sàng bớt ăn, bớt mặc để nuôi hăng điện thoại. Cuối hóa đơn, có hàng chữ đỏ gây sự chú ý “Nếu quý vị đồng ý nhận hóa đơn theo email, hăng chúng tôi xin tặng quý vị hai tiếng đồng hồ gọi nội địa miễn phí.” Cũng được, thùng thư bớt đi một phong bì hàng tháng, thư này chẳng có gì cho tôi lưu luyến. Đăng nào thì hăng điện thoại cũng rút tiền trong tài khoản, chó đâu cho tôi cơ hội cò kè bớt một, thêm hai. Tôi lật lui, lật tới mấy tờ báo quảng cáo sặc sỡ của các chợ, xem có thư nào nằm lẫn giữa báo. Không còn gì nữa.

Tôi tiu nghỉu thấy chồng báo vào thùng giấy. Không ai thèm viết thư, viết thiệp gửi cho tôi theo bưu điện nữa. Bây giờ đã vào tháng 12 mà sao kỳ vậy ta.

Những mùa Giáng Sinh trước, tôi treo những tấm thiệp đủ màu, từ bốn phương trời gửi đến, lên cánh cửa phòng khách, điểm thêm vài nhánh thông, vài hình người tuyết, nai hươu bằng gỗ. Bây giờ tôi nhận nhiều thiệp hơn xưa, nhận trên liên mạng. Nghĩ cũng buồn cười, nhận thiệp, có luôn cả danh mục. Tha hồ chọn lựa. Nào là những ngôi sao lấp lánh trong bầu trời đêm với nhạc điệu *Silent Night*, nào là cảnh núi quạ sặc sỡ, rộn ràng trong bài *Jingle Bells*. Đến Tết âm lịch có hình các cô bé, cậu bé mặc áo dài khăn đóng đốt pháo tung bùng Xuân đã đến rồi..., hoặc hình mấy thiếu nữ yêu kiều đang hái hoa xuân trong giai điệu êm đềm *Trên đỉnh yên bình một mùa xuân...* Nói chung, các mẫu thiệp đều dễ nhìn, nhạc lồng vào, nhiều bản rất hay. Nhưng ecard không để lại trong tôi ấn tượng nào. Một click, tấm thiệp hiện lên, nhạc trôi dạt. Tắt máy, những tấm ecard cũng biến khỏi bộ nhớ của tôi. Tôi cảm râm râm với đám bạn thân về những tấm thiệp không hồn. Tôi bảo, nếu không có thì giờ cầm cây viết, cũng chó rờ vào bàn phím. Không nhận thiệp, nghĩ, bạn mình có lẽ bận, nên chưa viết, nhưng sẽ viết. Còn khi nhận được điện thiệp, tôi tắt ngúm hy vọng. Tôi chẳng mấy mặn mà với tấm thiệp được sáng tạo chỉ bằng vài nút nhấn trên bàn phím. Tôi thủ thỉ với mấy con bạn vàng, đứa nào thương tôi, lâu lâu viết vài chữ, như gà bới cũng được. Lỡ khi đang viết, nhớ tôi quá, có giọt nước mắt ngà nào rơi xuống, để dấu vết lại, tôi mới biết. Con bạn “*sat*” tôi một mách, xây xẩm mặt mày:

- Con quái kia, đừng già mồm, hàng tôm hàng cá, động một tí, tóc vấy chửi rửa inh ỏi. Design cho mày tấm thiệp, vật lộn với máy tính, thiên nan vạn nan, lựa mẫu thiệp, màu chữ, màu nền, nhạc đệm, nhiều khê lắm.

Tôi xuống nước năn nỉ:

- Tao đâu có dám yêu sách yêu vờ gì, mày nói vậy oan Thị Kính lắm. Có thương, rủ lòng nguệch ngoạc cho tao vài chữ, xài bút nguyên tử, bút chì, bút máy chi tùy hỉ.

Rồi tôi cứ há mỏ chờ sung rụng, trông chờ những lá thư với nét bút lúc như rồng bay phượng múa, khi như cua bò sáng trắng của đám bạn. Chờ mòn mỏi. Đám bạn nhẽ ra phải nhận biết thiện chí vĩ đại của tôi chứ. Tôi chăm chỉ viết thư, viết thiệp cho chúng. Rồi cộc cạch đạp xe ra bưu điện, đòi cho được con tem ấn bản đặc biệt, cẩn thận dán ngay ngắn lên góc phải của thư, dò lại địa chỉ lần nữa, mới trân trọng bỏ vào thùng thư. Lúc nào cũng đầy ắp tình cảm gửi gắm theo, như thể gửi thư cho người tình trăm năm. Vậy đó, mà đám bạn đâu có thấu lòng tôi. Chúng còn cười tôi lắm cảm như bà già trâu.

Từ nhỏ, có lẽ từ khi bắt đầu biết đọc, tôi thích nhìn chữ viết tay, tản mẫn đoán xem người viết như thế nào. Thường thường, người thật có đôi nét giống trí tưởng tượng của tôi. Nhưng đôi khi tôi bị “tổ trác”. Hồi ở Đại Học Sư Phạm, có “lão” cao niên cùng lớp hay nhìn tôi một cách li lợm. Thỉnh thoảng tôi cũng vận “nội công”, nhìn lại thách thức. Nhưng thị lực của “lão” cao cường quá. Tôi tức lắm, mà không có cách gì đốn “lão”. Tại, “lão” đâu bắt chuyện với tôi, làm sao tôi móc họng, kê tù đứng. Không có cơ hội biểu dương lực lượng khẩu xà tâm... cộp của mình, tôi đành chịu trận. Nhưng ghét “lão”, ghét cay ghét đắng. Theo nguồn tin thông tấn xã Bích Lan, năm “lão” vào Trung Học, tôi mới vô Mẫu Giáo. Nếu trường dòng ở Thủ Đức không bị giải tán, lão đã lên Thầy, lên Cha gì rồi. Hèn chi, “lão” lạc lõng giữa đám con trai loai choai, đóm dáng ở lớp tôi. Ua, tôi kỳ “lão” mà sao lại chú ý đến lý lịch “lão” vậy. Tôi đổ bực đại qua Bích Lan:

- Khi không mày kể chuyện thiên hạ cho tao làm chi?

Bích Lan phồng mang:

- Mày mới *dô diên* thú thiệt. Tao kể trông trông *dây*. Ai muốn nghe thì nghe. Đứa nào có tịch thì rục rịch.

Tôi quê cả đồng, càng nghĩ, càng oán “lão”. Mà chẳng nghĩ ra điều kế nào để phản công. Tôi ngồi trước văn phòng khoa Ngoại Ngữ, chờ cô Trâm viết giấy chứng nhận sinh viên, bổ túc hồ sơ xuất ngoại. Mọi khi, tôi túm tụm với đám bạn chọc trời khuấy nước của tôi. Hôm đó, chẳng hiểu sao tôi lại ngồi một mình, đang mê mẩn đọc *The Doll's House* của C. Mansfield. Tự nhiên, tôi cảm tưởng như có sự lạ gì đang xảy ra chung quanh. Tôi ngược lên. Chúa Phật ôi, “lão” đang đứng trước mặt tôi. Cặp mắt “lão” như cười sau làn kính:

- Bạn bè đâu mà ngồi một mình đây?

Tôi muốn nói câu gì cho thật ác liệt. Đám bạn cứ khen tôi mồm năm, miệng mười. Xúi tôi phá làng phá xóm, trề chẳng tha, già chớ thương. Mà sao giờ tôi cảm như hên vầy trời.

- Tôi gởi cái này cho người áo vàng.

“Lão” rút trong túi ra tờ giấy gấp nhỏ, rồi đặt lên cuốn sách tôi đang mở rộng. “Lão” đi mất dạng, tôi vẫn chưa hoàn hồn. Mắt mặt bình chùng quá. Đám bạn biết tôi bị điễm huyết như vậy, chúng cười thúí đầu. Tôi vội vàng gấp cuốn sách lại, nhìn láo liên, tưởng như chúng núp đầu đó, quan sát tôi, đang ôm bụng cười um sùm bất nhã. Hèn quá, chẳng có đứa bạn nào quanh quẩn. Tôi cất cuốn sách vào cặp, vừa chạy về hướng canteen của trường, vừa cầu trời đừng gặp đứa bạn nào trong lúc này. Bên cạnh canteen, sau góc phượng, tôi yên tâm, đám bạn giờ này chẳng héo lánh đến đây. Tôi thấy mình đang run. Cố định thần, tôi giật mình khám phá mình hôm nay mặc áo vàng. Tôi lính quỳnh lật cuốn sách, mở tờ giấy. Tôi tưởng như mắt mình hoa lên. Trời ơi, nét chữ đẹp tuyệt. “*Em về nắng đẹp hôm nay/ Ấp e tà áo vàng bay lùa là/ Chia tay khuấy nẻo giang hà/ Xinh sao một chút tình ta tình người/ Rung rinh sợi cỏ vành môi/ Trăm năm giữ lại đôi lời yêu thương*” (H. Văn). Tai tôi như ù đi. Tôi thù người một hồi. “Lão” “*triệt*” tôi rồi. Vầy thì chỉ có nước đầu hàng vô điều kiện. Tôi quên bằng chuyện phải lấy giấy chứng nhận. Tôi về phòng học, không dám đảo mắt ở dãy ghé cuối, sợ bắt gặp ánh mắt của “lão”. Suốt giờ học Reading Comprehension, thầy giảng bài chẳng lọt vô tai tôi chữ nào. Khi đám bạn léo nhéo rủ đi xem phim *Sạc Lô Kinh Đô Ánh Sáng*, rồi kéo qua Đình Tiên Hoàng ăn gỏi bò khô, tôi lắc đầu nguầy nguậy:

- Hôm nay tao nhưc đầu, tụi bây đi đi.

May, chẳng có đứa nào sinh nghi, hỏi han lời thôi, chúng chỉ cười:

- Chu choa oi, bữa nay heo bệnh, bỏ cám rồi!

Tự nhiên, tôi đâm ra yêu trường, yêu lớp hơn. Tự nhiên, tôi thích mặc áo vàng hơn. Thủ tục xuất cảnh của gia đình chúng tôi suôn sẻ, nhanh chóng. Ai cũng bảo chúng tôi là những người may mắn nhất trần đời. Tôi không cảm thấy cái điễm phúc xuất ngoại bao người trầm trồ. Tôi buồn lắm, rời quê hương, không biết bao giờ mới có ngày về. Chắc đâu đó

trong hôn tôi cũng có lý do khác. Những ngày cuối ở trường, lúc nào tôi cũng giữa đám bạn chộn rộn. Có lúc tôi bắt gặp ánh mắt “lão” từ xa, buồn buồn. Tôi thoáng có ý nghĩ “lạc bạn”, đứng đơ một mình. Rồi tôi sợ đám bạn biết được “âm mưu đen tối” của tôi, rồi tôi ngại thế này, thế kia.

Bích Lan len lén nhét vào tập tôi lá thư, nói khẽ:

- Ông cha xứ gởi cho mày đó.

“*Cô bạn thông minh quý mến,*” Coi thử! Tôi sắp sửa vĩnh viễn rời xa nơi đây, mà người ta không thèm gọi tên tôi nữa. “... *Tôi chúc cô bạn luôn vui và yêu đời, chứ đừng yêu ai.*” Tôi bần thần, đọc đi, đọc lại lá thư dài và mấy bài thơ. Tôi nhờ Bích Lan nhắc lại với người ta, tôi cảm ơn lời chúc lành. Tôi muốn nhờ Bích Lan nói với người ta, tôi không ghét người ta, nhưng tôi chẳng dám nói. Tôi rời Việt Nam. Tôi không cố ý học, mà thuộc lòng mấy bài thơ người ta gởi.

“*Vì em là con gái*

Vì anh là con trai

Nên em thường mắc cỡ

Anh quá đỗi ngây ngô

Tim anh không biết giận

Nên thường yêu vu vơ

Tim anh chưa lặn đạn

Nên nào tính hơn thua

Lo đời anh vất vả

Anh buồn nên làm thơ...

Anh hay buồn vu vơ

Chắc yêu em dạo nợ

Nên thường buồn vu vơ...” (H. Văn).

Lời chúc của người ta thành sự thật phần nào, tôi luôn vui và yêu đời nhưng tôi có yêu ai. Tôi không hề liên lạc, nên không biết người ta có thỉnh thoảng buồn vu vơ chăng. Nhận thư Bích Lan, tôi mong mong xem có ai nhắc gởi lời thăm tôi. Mấy năm sau, có lần thư cho tôi, Bích Lan hỏi: “*Còn nhớ ông cha xứ không? Lấy vợ rồi. Bây giờ làm chủ tiệm vàng, giàu sụ. Tao tình cờ gặp chị Khanh lớp mình, nghe kể như vậy*”. Tôi bỗng dưng buồn vu vơ. Chữ đẹp như vậy, mà chỉ dùng để viết hóa đơn hàng vàng, uổng quá!

Chị Ngà hí hửng:

- Mới nhận thư Phiên hôm qua.

Tôi lơ đãng:

- Dạ, dạ.

- Phiên viết cho hai chị em luôn đó.

Mắt tôi dán chặt vào ti vi, tường thuật những đợt rét kinh hồn đang đi qua miền Đông Bắc Mỹ.

- Dạ, dạ.

Chị cười khi khi, dúm bao thư vào tay tôi:

- Đọc đi, đọc đi. Hấp dẫn lắm.

Đầu óc tôi lơ mơ những hình ảnh các thành phố chìm trong tuyết, cuộc sống như ngừng trệ:

- Dạ, dạ, em đọc liền.

Tôi cầm lá thư đưa tới, đưa lui trước mặt để điều chỉnh khoảng cách. Chị Ngà tốt bụng:

- Cún, con lên lầu lấy kính của mẹ cho dì mượn.

Tôi giả là:

- Mắt em tốt lắm, chưa cần đâu.

Khi tôi mang kính lão của chị Ngà, ôi chao, như phép màu. Tờ giấy như trắng hơn, màu mực như đậm hơn. Thôi rồi! Vậy mới biết mình già hơn xưa. Trời trời, nét bút đa tình lả loi thiệt. Trí nhớ của tôi đang duyệt qua những dữ liệu được lưu trữ. Tôi chắc chắn chưa thấy nét chữ này bao giờ. Anh Phiên viết mấy dòng thăm hỏi hai chị em. Mong có ngày tái ngộ, và vẫn luôn chờ tôi (?!). Nếu đánh vần kỹ càng từng chữ, cũng chỉ hai phút là xong. Nhưng tôi vẫn để tờ thư trước mặt, như đang ngắm một bức tranh. Chị Ngà nửa cười với con Bé, nửa hát:

- Ngó bộ đi mi đang đọc lá thư xưa một trời luyến tiếc rồi Bé ơi.

Quay qua tôi, chị dễ dãi:

- Mi cứ cất lá thư đi, miễn đừng để thất lạc địa chỉ. Nhớ viết cho hấn vài chữ nghe.

Tôi cười ruồi:

- Dạ, em chỉ mượn thôi. Kỳ tới về, em trả chị.

Lần này, nếu chị không nhắc, tôi vẫn viết thư trả lời. Để coi, tôi sẽ bắt đầu thư như thế nào. *Anh Phiên thân*. Xạo quá, hông biết người ta là ai, thân sao nổi. *Anh Phiên kính*. Cũng tạm, đằng nào ảnh cũng hơn mình nhiều tuổi. Nghe sao nghiêm chỉnh quá, như thư viết gởi thông gia, hỏi vợ cho con. À, tại sao không là *anh Phiên mến*. Tôi không mến anh vì có nhớ gì về anh đâu. Nhưng mến nét chữ, kiểu như phứt đầu gặp... chữ tinh tú quay cuồng. Tôi sẽ viết, rất vui khi nhận được thư viết tay qua đường bưu điện. Thời đại tân kỳ bây giờ, thông tin chạy ào ào trên liên mạng, bạn bè trao đổi địa chỉ nhau lúc nào cũng có chữ a còng @. Nhận được tờ thư viết tên mình, bằng nét chữ riêng của người gởi, chứ không phải mẫu chữ Arial hay Times New Roman phổ biến, tôi cảm thấy khoảng cách rút ngắn lại. Tự nhiên tôi thấy vui. Niềm vui đang khe khẽ những bước trong hồn. Tôi sẽ mượn mấy hát của bé Cún, sẽ nghe đi nghe lại câu hát... *Ô! Lòng như giấy thơm ai vừa tô lên một nét mực xanh...*

- Tức cười quá trời. Hôm Phiên gọi tao ở Sài Gòn, hấn nói, bữa nào hấn với Minh, hai chàng rề hựt tới thăm tụi mình.

- Trời, trời, rề hựt lộn hả? Sao bữa đó chị kể, chị không nhắc chuyện này?

- Úi chao, hai đứa nhỏ lao nhao như giặc, tao quên trước, quên sau.

Chị Ngà cười lớn lên:

- Bộ tiếc hả?

Tôi gỡ kính, nhìn ra sân cỏ còn phủ đầy tuyết, nhớ câu cuối trong thư anh Phiên, chúc chúng tôi hạnh phúc trong mùa xuân đang về, rất gần. Tôi như cảm được cái tiết Tiểu Hàn quen thuộc của những ngày đầu tháng Giêng ở quê nhà. Tôi để lá thư lên bàn, ngồi bó gối, cười tủm tỉm:

- Em cũng không biết nữa. Nếu ngày xưa em thấy nét chữ này, hông chừng chỉ có mình anh Minh là rề hựt thôi.

Hoàng Quân

* Ban đầu tôi dùng chữ “*vi thư*” (đọc đầu đờ trong báo chí Việt Nam, máy vi tính, vi thư...) cho chữ email, dù cảm thấy có chút gì lẩn cẩn, không hài lòng. May quá, anh bạn rất thân tình nhắc nhở, dùng chữ “*vi thư*” là chưa đắ, dùng “*thư điện tử*” thì chính xác mà hay hơn. Thầy dạy nhạc của tôi dí dỏm: “*Vi phản nghĩa của vĩ. Điều này, đọc vi thư của HQ chắc phải xài kính phóng đại...*” Tôi rất vui, được nghe những lời góp ý, mời chữ “*vi thư*” đi chỗ khác chơi. Từ đây, email luôn là “*thư điện tử*”.

Trích lời ca trong các nhạc phẩm:

*Ngày Tháng Hạ của nhạc sĩ Phạm Duy

*Hè Về của nhạc sĩ Hùng Lô

*Đón Xuân của nhạc sĩ Phạm Đình Chương

*Mùa Xuân Trên Đỉnh Bình Yên của nhạc sĩ Từ Công Phụng

*Lệ Đá của nhạc sĩ Trần Trịnh, lời của thi sĩ Hà Huyền Chi

*Lá Thư của nhạc sĩ Đoàn Chuẩn Từ Linh

*Nhờ Em Giữ Lấy Tình Ta của nhạc sĩ Hoàng Xuân Giang

Những câu thơ trích trong bài thơ *Áo Vàng và Con Dế Gáy Quên Đòi* của H. Văn.

TÌNH ĐẦU TÌNH ĐAU

Em mười tám và anh hai mươi
Chúng mình đã như đũa có đôi
Trại ty nạn khiến xui gặp gỡ
Cả anh và em tình đầu đời

Chợ Lào (*) là nơi chôn hẹn hò
Bên đời ty nạn những buồn lo
Hàng cây phượng vĩ trưa bóng mát
Hay buổi chiều nào chợt đổ mưa

Hai đứa vẫn hồn nhiên mơ nhiều
Chỉ thấy quanh mình một chữ yêu
Chỉ mong mỗi ngày qua thật chậm
Từng phút từng giây mình có nhau

Cơm gạo Cao Ủy nuôi em lớn
Nắng gió Thailand, anh trưởng thành
Buồn vui theo tháng ngày gian khó
Tưởng như không bao giờ cách ngăn

Anh đậu thanh lọc nhiều mộng ước
Em mịt mờ chẳng biết tương lai
Vì đâu số phận lại oan nghiệt
Dang dở đường tình, mộng chia hai

Chiều tiễn anh đi, lệ em rơi
Chỉ nhìn nhau không nói nên lời
Vẫy tay chào, mà như níu lại
Nhưng em không giữ được anh rồi

Đường ra phi trường anh chơi voi
Nặng trĩu hành trang nhớ một người
Chuyến bay nửa đêm, anh thao thức
Biết em cũng chưa ngủ, em ơi...

Máy bay dừng ở Đức nghỉ chân
Xứ lạ lạnh lùng, anh băng khuâng
Lang thang tìm mua tấm postcard
Gửi về em nỗi nhớ trào dâng

Đến Toronto mùa đông lạnh

TÀI!

Chưa một trận chiến nào nổ
Đã làm mạnh thêm cơ đồ
Đánh Tàu Cộng đầu tứ phía
Bảo sao dân không trầm trồ!

Tôi học nơi người tấm lòng
Tận tụy vì dân, vì Nước
Mừng ông vạch mặt “đỏ, hồng”
Thành công thắng lớn từng bước.

Kẻ sau sẽ nhớ ơn trước
Thực hành toàn vẹn giấc mơ:
Dẹp sạch hết bọn xâm lược
Nội gián theo giặc trở cờ!
Ý Nga, 22.1.2021

Lời Kẻ Không Nhà

Cảm ơn những bạn Việt Nam
Cho tôi ánh lửa cuối năm đông hàn
Cho tôi ủ ấm lòng vàng
Nụ cười nở giữa vô vàn khó khăn.

Cảm ơn nước uống thức ăn
Mang ra tận chỗ chia phần trước sau
Cho người lỡ vận qua mau
Cơ hàn đổi lạnh ngõ hầu tạm dung.

Cảm ơn những bạn người dung
Sao mà như thể cùng chung một nhà
Dù là khác biệt màu da
Nhưng mà máu vẫn đỏ mà phải không?

Cảm ơn trời đất mệnh mông
Vẫn còn những tấm lòng vàng không phai
Cho tôi độ nhật qua ngày
Mai kia đáp trả xưa nay thế mà.

Cảm ơn tình nghĩa người xa
Mà sao như thể đã là người thân

Tuyết trắng rơi ngập cả hồn anh
Trại ty nạn vẫn còn hơi ấm
Anh mang theo suốt cuộc hành trình

Những lá thư đầu nhiều nhưng nhớ
Đong đầy tình anh từ phương xa
Kỷ vật anh trao, em cất giữ
Theo em hồi hương về quê nhà

Hai cuốn album (anh nhớ chưa?)
Mua ở Chợ Lào (hình đôi ta...)
Và thêm những tấm hình anh gửi
Có Ngũ Đại Hồ, thác Niagara...

Anh đứng đó, bên trời gió nổi
Bơ vơ giữa đường phố thênh thang
Sao gió không là cây cầu nối...
Sao gió không đưa em bên anh?!

Rồi càng ngày anh càng vắng thư
Chẳng thấy hồi âm, em vẫn chờ
Xa mặt cách lòng, đời là thế
Anh chẳng khác gì thiên hạ kia!

Lời yêu anh viết vẫn còn đây
Bao năm màu mực vẫn chưa phai
Tờ thư em giữ làm kỷ niệm
Dù lời anh hứa theo gió bay

Thời gian trôi qua, em đã quen
Quên một bóng hình, một cái tên
(Dẫu đôi lúc có người nhắc đến...
Giận hờn, em khóc... một mình em)

Chuyện tình xưa đã là quá khứ
Anh và em sông chảy ngược dòng
Ngàn lời xin lỗi còn chưa đủ
Khoả lấp trong em vết thương lòng

Thôi thế là mình đã mất nhau
Bóng chim tăm cá biết ở đâu
Nếu anh nhớ đến thời tị nạn
Anh có nhớ em, một tình đau?

KIM LOAN

*Thời gian 1987-1996 trại ty nạn Thailand có 3 khu riêng biệt: Việt Nam, Cambodia và Hmong Lào. Người Thái mở một cái chợ lớn ngay khu Lào bán hàng cho dân ty nạn

Ôn đềm nghĩa trả ân cần
Nhủ lòng tôi phải góp phần cùng theo.

Cảm ơn cảm cảnh khổ nghèo
Ngày ngày thương giúp người neo đơn già
Những thân vất vưởng không nhà
Qua hồi bỉ cực sẽ là thái lai.

Cảm ơn nhớ mãi không phai
Lòng vàng người Việt chung tay giúp đời
Niềm tin hạnh phúc đây rồi
Tình người nhân ái mỉm cười nở hoa.

Cảm ơn thương mảnh đời ta
Lời chân của kẻ không nhà nơi nơi...
Songthy

Một Chiều Đông

Tuyết ở trên đồi tuyết trắng phau
Phẳng lặng bình yên thoáng nét sâu
Tuyết rơi trên mắt ai nâu
Vài bông tuyết trắng điểm màu tóc pha...

Lặng nhìn theo... tuyết trắng mênh mông
Tâm hồn mở rộng một màu trong
Nụ cười vẫn nét thông dong
Chiều nay gió lạnh... hư không... ngàn trùng.

Giá rét ngoài trời, ấm áp trong
Bên khung cửa sổ thoáng bay qua
Cánh chim mùa cũ vẫn chưa xa
Lả Lướt theo chiều ngọn gió đông...

Tuyết vẫn rơi... rơi... tim vẫn nóng
Dòng đời vẫn chảy chẳng hoá băng
Bốn mùa thay đổi nghe trống vắng
Sưởi ấm tình người chút nắng trong!

Ngồi ôn kỷ niệm một chiều đông
Rồi đây ký ức có quên không?
Tóc đã phai màu... tuổi hết xanh
Chỉ biết hôm nay... nhớ... vô cùng...

Thu Hương

cả 3 khu, nên người Việt mình gọi là "Chợ Lào" chứ không phải chợ của người Lào hay ở nước Lào.

QUÁN TRỢ MÙA ĐÔNG

Có phải mùa Thu đã đi qua
Lá vàng rơi rụng xuống sân nhà
Cành cây trơ trọi chờ đông tới
Lạnh cóng tiếc thầm thu vắng xa.

Có phải nơi ấy tuyết đã rơi
Bụi hoa trắng xóa rớt xuống đời
Cái lạnh chợt về lòng tê tái
Thèm vòng tay ấm khỏi lẻ loi.
Quán Trợ Mùa Đông mở hôm nay
Có tình em chị có vòng tay
Trà sen thơm ngát cùng nâng tách
Tri kỷ, tri âm những phút này.

Khêu thêm ngọn lửa ấm mùa đông
Chị em sum họp một tấm lòng
Cà phê thơm phức bay lan tỏa
Hồng khô, bánh ngọt vừa làm xong.

Quán trợ mùa đông của chúng mình
Dừng bước nghỉ chân cuộc hành trình
Đưa tay phóng bút đường thi viết
Thư pháp tuyệt vời nét thật xinh.

Bông tuyết ngoài trời đã bay bay
Thơ, văn mời bạn đến nơi này
Mình Châu sáng rực Trời Đông ấy
Thơ rớt cho đầy một túi say.
Nguyễn Thị Thêm

HOA TRONG GƯƠNG

*Một chút nắng cho ngày đông ấm áp
Một chút buồn cho mắt gợi nhớ nhung
Trang giấy cũ tên ai từng viết nháp
Cọ có gầy trong nét bút... ngập ngừng!*

*Nắng trải nhẹ bên hiên đời cửa hẹp
Chiều quạnh hiu trên nhánh trúc liu khiu
Như một thuở tình chưa mơ đã khép
Đôi môi khờ cất giấu mãi lời yêu.*

*Trời gom nắng, thêm rêu cời cỏ xám
Gió vật vờ xao xác cánh hoa trang
Lòng muốn gửi dăm nỗi buồn bụi bám
Gửi về đâu? Sầu phủ kín dung nhan.*

*Hoàng hôn thả lá vàng loang ngõ vắng
Hoa tịch nhan bùng rộ nở chiều đông
Nhạn lạc bạn vút nhanh... trời chạng vạng
Bóng tà huy hấp hối xóa vắng hồng.*

*Mây theo gió một đời chưa hụi hãnh
Oằn vai cong cồng mãi những ăn năn
Tình lỡ nhịp xem như là duyên-phận
Hoa trong gương nhìn sóng nước đùa
trăng.*

Kiều Mộng Hà
Jan 18th2021

CON ĐƯỜNG ĐẾN TRƯỜNG

Xe từ từ đi vào phố quận Long Thành.

Em tôi nói với con gái và thằng rể Mỹ:

- Xe gần tới trường ngày xưa ba đi học rồi đó.

- Trường high school phải không ba?

- Đúng rồi. Nó nằm bên tay phải của con. Chị ơi! Gần tới chưa?

Tôi nhường người nhìn qua cửa xe. Long Thành bây giờ thay đổi nhiều quá, tôi không thể đoán được là tới đâu rồi. Nhà nối tiếp nhà, xa lạ như nhiều nơi tôi đã đi qua ở VN hơn nửa tháng nay. Nó lạ đến phủ phàng và tàn nhẫn cho những người yêu phố quận như chị em tôi.

Tôi nhớ ngôi trường có cái cổng ngay trước quốc lộ 15 mà bây giờ đã đổi thành 51.

Nhưng qua một số hình ảnh các bạn đăng ở Facebook, cổng trường đã thay tên và dờ sâu vào bên trong, như nhường sự quan trọng của ngành giáo dục cho sự đi lên của kinh tế thị trường.

- Em chú ý bên tay phải, chỗ nào có cái bồn nước cao cao, nhìn vào con hẻm. Trường mình và cái cổng nằm sâu trong đó.

Đứa cháu chạy chậm chậm để chị em tôi tìm về kỷ niệm của thuở học trò.

- Kia! Kia bồn nước kia! Nó đó, trường của ba ngày xưa học đó con.

Em tôi hí hửng đưa tay chỉ vào con đường có cái cổng trường và tháp thoáng dãy lầu.

Chưa kịp nhìn kỹ đã chạy khuất lần sau dãy phố. Trong xe bao nhiêu cái đầu đều quay về hướng đó, cả chục đôi mắt mở to để nhìn.

Xe chạy lướt qua, em tôi còn cố gắng quay đầu lại nhìn, như nhìn tuổi thơ mình vụt mất.

Đường vào trường vắng ngắt vì là nghỉ Tết, nhưng dường như ở đó có tiếng cười giòn giã

của các em tôi và tôi. Có những tà áo trắng, áo xanh hay áo trắng quần xanh một thuở học trò. Có những niềm vui nỗi nhớ không thể nào quên. Có những... Tội nghiệp em tôi và tôi mãi mãi không quên ngôi trường Long Thành trong kỷ niệm.

Không gian và thời gian dường như dừng lại để quay về quá khứ. Không ai nói với ai câu nào. Cả xe dành một phút im lặng cho hai chị em tôi truy điệu tuổi thơ. Một thời tuổi thơ đã mất và một khoảng thời gian rất dài vì cuộc sống đã không cho phép chúng tôi trở lại nơi này.

Ngôi trường Trung Học Long Thành của những người con phố quận. Chúng tôi có 4 năm học tập nơi đây. Bốn năm rất ngắn nhưng ở cái tuổi mới lớn nó là kỷ niệm vàng son. Là những bậc thang học hỏi để vào đời, là cung bậc của ước mơ và hoài vọng.

Tôi như thấy lại em tôi thật dễ thương, thật đẹp trai trong bộ đồng phục quần xanh áo trắng, phù hiệu trên túi áo và nụ cười thật tươi của cậu con trai vừa mới lớn. Bộ ba Trí-Thanh-Thông trên ba chiếc xe Honda của một thuở nào. Ngoài ra còn có Nguyễn Văn Sẻ, Hồ Văn Rốt, Thanh Hải, Ngọc Anh, Thanh Thủy, Đoàn Lê Dung... Những đứa em thật ngoan, xinh đẹp và học giỏi. Có tiếng hát của Trần Thị Ngọc cao vút bài "Hòn Vọng Phu". Có Phạm Thị Thuận và các bạn múa nhịp nhàng trong bài hát "Chiều Lên Bản Thượng". Những cô sơn nữ vai mang gùi thật xinh xắn dễ thương.

- Chị ơi! Mình đã tới rạp hát Thuận Thiên chưa chị?

Câu hỏi của em lôi tôi về thực tế. Phở xá bây giờ khác quá nên tôi không biết mình đã đến chỗ nào, đã tới Cầu Quán Thủ hay chưa? Đây là con đường đưa chúng tôi về Ngã Ba Phước Thiên để chúng tôi ghé đốt hương cho người chú ruột. Hai bên đường những ruộng lúa thật đẹp, gió đồng nội trong lành đã mát đầu. Tất cả đều đô thị hóa. "Nước ta là một nước nông nghiệp" đã không còn trên khắp lãnh thổ VN.

Xe ngừng trước một tiệm là đại lý của hãng điện thoại và đồ điện tử. Đứa cháu nói: "Cô Chú xuống đây trước, con tìm chỗ đậu xe." Tôi ngỡ ngàng nhìn quanh. Đúng là chỗ này. "Ngã ba Phước Thiên" quán nước và cũng là nhà của chú tôi nằm ngay tâm điểm. Nhưng nhà đâu mất rồi tôi không thấy. Một hành lang nhỏ dẫn sâu vào bên trong, con trai chú tôi đã cho người ta thuê phía trước mặt tiền nhà làm cửa tiệm. Tiền thuê hàng tháng là lợi tức để sinh sống.

Tôi nghĩ đến những căn nhà lều, những biệt thự bị đánh tư sản sau 30/4/1975. Nhà đang ở bị chiếm đoạt tức tưởi. Gia đình chủ nhà phải năn nỉ để được sống chui rúc trong chái bếp sau hè để khỏi phải đi kinh tế mới. Bây giờ thì khác rồi, em tôi tình nguyện ký hợp đồng cho thuê. Thôi thì đành lùi ra sau ở để sống còn. Đồng tiền có giá trị vạn năng thay đổi tất cả. Đành thôi: "Gặp thời thế thế thời phải thế."

....

Xe quẹo vào con đường đi vào Bình Sơn. Tôi mơ hồ nhớ lại. Đây là con đường quen thuộc đến trường của chị em tôi. Ngay góc này cái lầu cao cao là nhà của gia đình Dáo Nga mà người Long Thành gọi thân mật là "Ông Tồn". Giao điểm của ngã ba là cây xăng ông Tồn. Đi tới một chút có một căn phòng nhỏ là nơi học tập của Châu Dáo Nga và Châu Đình Sanh lớp tôi. Chúng tôi thường tập trung nơi này để ôn bài, tán gẫu và chờ nhau về Bình Sơn một lượt. Kế đó là tiệm sách Châu Hải và nhà của anh Châu Hải, ba của Châu Chương Thành. Con đường dẫn về sẽ đi ngang qua nhà cô Hai Nhơn, má của Ngọc Nhẫn. Ngôi nhà mà ngày xưa các cô giáo dạy Long Thành ở trọ. Là nơi cô nữ sinh nào cũng muốn ghé mà không dám bước vô. Các cô giáo là biểu tượng cho sự xinh đẹp, văn minh, tài giỏi và sang trọng. Là hình ảnh mơ ước của chính tôi và nhóm bạn.

Long Thành của tôi, phố chợ của tôi, và con đường về nhà tôi đó. Bây giờ 72 tuổi tôi đi qua nơi này để tìm dấu vết của riêng tôi – ngôi nhà màu tím của thuở tôi tròn 20 tuổi, căn nhà với các rèm cửa màu tím tím do chính tôi may. Cái máy may ba tôi đặt mua từ nước Nhật bằng chính tiền học bổng của tôi. Ngày tôi khoe ba tôi chứng chỉ đậu tú tài của

mình cũng là ngày tôi mở tung kiện hàng đựng cái máy may hiệu Singer này. Trong đời chưa bao giờ tôi có niềm vui lớn như lúc đó. Trong căn nhà này, tôi đã tự may cho mình những bộ đồ mặc ở nhà, tự cắt may áo dài bằng cách rập khuôn từng phần một. Nơi này tôi đã bước qua thời con gái để thành đàn bà bằng một đám cưới. Có học trò đến trang trí phòng cô dâu, có hướng đạo đến dựng rạp và công vu quy. Có biết bao là kỷ niệm!

Xe đã chạy qua khỏi cầu rồi mà tôi vô phương tìm thấy cái ngõ nhỏ quen thuộc vào nhà mình. Không cách chi nhìn ra nhà của Khuru Thị Xuân, Khuru Thị Hoa hay nhà của Trương Phượng. Tôi tự nhủ với mình: "Soi vào gương, mình còn không nhìn ra mình bảo sao phở xá còn nguyên hình dạng cũ. "

Ngày xưa trên con đường này ngày hai buổi đi về, tôi đã cùng các bạn đạp xe từ Bình Sơn ra Long Thành để học. Chúng tôi là con em của những công nhân cao su thuộc sở Bình Sơn. Dân phu đồn điền đa số là miền Bắc di cư được Tây tuyển mộ. Trường sở chỉ tới lớp nhì là hết. Lên tới lớp nhất là chúng tôi được ra trường quận để học năm cuối thi lấy bằng Tiểu học. Kỳ thi tuyển vào đệ thất Trung Học Long Thành năm xưa ấy, tôi được đậu thủ khoa và được học bổng suốt bốn năm liền. Bạn bè tôi rất ít được cha mẹ cho học lên cao. Lên tới Trung học chúng tôi chỉ còn đâu sáu đứa. Tôi, Quỳ, Nhạ, Tú, Lê Thị Ngọc, Phát (nếu tôi nhớ không lầm).

Trời chưa sáng tiếng keng vang vang, dân phu cao su thức dậy nấu cơm ăn để ra lô đi làm là chúng tôi dậy học bài. Keng hồi hai, phu xách thùng cạo mù ra điểm dân là chúng tôi cũng chuẩn bị đi học. Con đường đến trường mấy đứa đi xe đạp linh kinh tập võ và gà mên com. Con lộ Bàu Ngỗng chạy dài những hàng cao su thẳng tắp. Trên con lộ dài, người ta cắt những chòi canh để gác lửa. Chúng tôi thả xe đạp dưới chân chòi và leo lên chòi ngồi ăn cơm sáng. Xong lại tiếp tục đạp xe tới trường. Mùa lá cao su rụng, chúng tôi dùng xe, chạy rượt những lá cao su bay bay, hoặc hót từng bùm lá vàng tung lên không gian. Mùa hè rủ nhau đi lượm hột cao su kiếm tiền mua vở học.

Đường đến trường phải đi qua Bình Lâm. Nhà của Huỳnh Thạch Sa, Phạm Thị Cúa, Nguyễn Tấn Hưng, Ngô Văn Bông hình như ở nơi này. Tôi nhớ học sinh Bình Sơn ra trường quận Long Thành học khá đông, chủ Tây cho xe đưa rước mỗi ngày. Xe ở trên trống trơn, thùng xe có hai dãy ghế ngồi. Chúng tôi thủ sẵn một cây cù móc dài. Chôm chôm Bình Lâm trái thật sai, xòe ra cả ngoài đường lộ. Thế là cứ đứng ở trên xe giựt chôm chôm thật mạnh. Trái rớt xuống sàn xe, chia nhau ăn thật vui. Có một lần má Huỳnh Thạch Sa ra đón xe mắng vốn. Chúng tôi bị la một trận. Nhưng học trò mà, ăn không phải là chính, phá mới là niềm vui của lũ quỷ phá nhà chay.

Tuổi thơ của chúng tôi cũng bị nhiều vết hằn thương đau không thể xóa do chiến tranh. Có khi xe đang chạy trên đường để đến trường, bỗng nhiên dừng lại. Trước mặt, hai hoặc ba cây cao su bị cưa ngã xuống chắn ngang đường. Hồi đó chúng tôi gọi là "đường bị đắp mô" chỉ chờ lính ngoài quận vào dẹp và mở đường cho dân đi lại. Vì ở đó có gài lựu đạn hay mìn cho nên ai cũng sợ.

Lần nào cũng vậy, tài xế phải tìm cách chạy luồn lách vào trong lô cao su để tìm lối ra cho chúng tôi đến trường kịp giờ. Vì phải chạy trên khoảng trống giữa hàng cây cao su và leo lên những ụ đất nên giằng, xóc rất nguy hiểm. Thường thì mỗi lần như vậy chúng tôi đều bị trễ giờ. Điều ám ảnh tuổi thơ của tôi là những người bị giết chết treo lên nhánh cây, hay bị bắn ngồi dựa gốc cao su với bản án trước mặt. Thật ghê rợn và tàn nhẫn.

Điều không thể ngờ được là sau 1975 tôi lại nằm trong đội ngũ công nhân trồng lại lô cao su Bàu Ngỗng. Người làm tổ trưởng của tôi lúc bấy giờ lại chính là học trò cũ của tôi. Có nhiều khi trên con đường này, với chiếc xe đạp cà tàng trở về nhà, tôi đã gặp các bạn cùng lớp Trung học ngày nào, ị ạch thò những bao bắp, khoai mì từ Cẩm Đường về Long

Thành. Mệt, vất vả và chua xót quá nên chúng tôi như kẻ xa lạ đường ai nấy đạp. Con dốc đồi còn gập ghềnh và cao hơn con dốc Bàu Ngõng hay Cầu Ông Trữ mà chúng tôi phải vượt qua.

Năm nay tôi về quê ăn Tết. Con đường từ Bình Sơn về Long Thành cũng dài ngàn đó, nhưng đã thay đổi nhiều vì gần 60 năm đã trôi qua. Con đường Bàu Ngõng rợp bóng cao su thuở xưa giờ đã thưa sạch sẽ. Một khoảng đất trống chạy dài mùt tầm mắt chói chang. Nông Trường Bình Sơn sẽ là một phần của kế hoạch “Sân Bay Quốc tế Long Thành”. Nghe nói năm 2025 sẽ đưa vào sử dụng. Xã Suối Trâu đã bị xóa sổ. Đồi Hai Cầu Ông Trữ nằm trong diện bồi thường và di dời. Nông Trường An Viễn, Xã Cẩm Đường cũng nằm trong kế hoạch. Người dân chỉ chờ đợi chính phủ có chính sách thỏa đáng. Quận Long Thành rồi sẽ có một bộ mặt khác khi tôi về thăm lại lần thứ nhì không biết lúc nào.

Bảy mươi hai tuổi đời, tóc tôi đã bạc, cuộc đời truân chuyên như gương mặt đầy những vết chân chim. Bạn bè tôi kẻ còn người mất và tán mạn trên khắp thế giới. Chúng tôi thường liên lạc với nhau qua phone và internet. Sợi dây liên kết để giữ tình bạn của chúng tôi mãi mãi bền chặt chính là ngôi trường Trung học Long Thành. Mỗi con người Việt Nam khi ra đi đều mang theo mình hình ảnh quê hương và vô cùng trân trọng. Dầu tôi có chết trên xứ người, thân xác có thành tro bụi, nhưng trái tim tôi vẫn yêu nơi này: Làng quê Bình Sơn nghèo nàn, phố quận Long Thành thân thiết và ngôi trường Trung Học một thời mới lớn.

Nguyễn Thị Thêm

CANADA LÀ... DZẬY ĐÓ!

Hồi ở trại tỵ nạn Thailand, sau khi mòn mỏi đợi chờ lên phỏng vấn, tôi bị phái đoàn Mỹ cho rớt cái bịch. Rồi theo lời khuyên của gia đình, tôi xin đi Canada, dù sao cũng là hàng xóm thân thiết của Mỹ. Phải công nhận phái đoàn Canada thiệt... thương, nhìn qua hồ sơ của tôi có đầy đủ gia đình bên Mỹ mà vẫn nhận tôi vào Canada, không gây khó dễ gì! Tôi xúc động, cảm khái, hỏi thiết tha tận đáy lòng: “Sao mấy ông tốt với tui vậy?” Ông ấy nhìn tôi với nụ cười ấm áp, hiền hòa và nháy mắt đầy tự hào: “It’s Canada” mà tôi xin được tạm dịch theo lối văn chương bình dân là: “Canada là... dzậy đó!”

Đến thủ đô Ottawa đúng mùa đông... bão bùng, tháng 12, tuyết trắng rơi ào ào không kịp vượt mặt. Mỗi ngày tôi đón xe bus đến trường với vài lớp áo quần, mang giày boots, mang bao tay, quần khăn đầu, khăn quàng cổ, khăn che miệng, (như gái... Hồi Giáo). Leo lên được xe bus, lại tháo bao tay, tháo khăn che miệng, tháo khăn quàng cổ, tháo mũ len trên đầu... để tìm tiền lẻ mua vé xe. Bác tài xế không đủ kiên nhẫn chờ đợi, nên có vài lần cho đi... free! Riết rồi... thân với bác tài, thỉnh thoảng bác cho đi “free”, tôi cảm ơn rồi rít, bác chỉ xua tay độ lượng: “Canada là... dzậy đó!”

Vào trường học, bắt đầu quen biết bạn bè bốn phương. Giờ giải lao, trước cổng trường có xe bán hàng dạo, đắt hàng nhất là món French Fries (khoai tây chiên) nóng hổi. Giữa cái lạnh giá rét, ngồi trên ghế đá, ngược mặt nhìn... trời, hứng từng bông tuyết mát rượi mà nhâm nhi fries thì... trên cả tuyết vời. Lần đó, ông thầy giáo trẻ (và... đẹp giai) dạy môn Biology mà tôi hay nói chuyện, rủ tôi ra xe ăn trưa để giới thiệu với tôi một món ăn mới, rất đặc trưng của xứ Canada, là món Poutine (tức là khoai tây chiên giòn, trên đó rải một lớp cheese curds, rồi rưới lên gravy nóng hổi). Tôi la oai oái, vậy thì khoai hết giòn, ăn sao được! Ông bảo tôi chớ có đồng đánh, cứ thử đi, rồi sẽ... mê, và tôi đã mê thiệt, nhưng

vẫn ngoan cố, gọi đó là “món ăn kỳ quặc nhất trần đời”. Sau đó, ông thầy có nhiều dịp hóm hỉnh cười mỉm chi (cọp) mỗi khi bắt quả tang tôi xếp hàng mua Poutine và tiến đến, ghé vào tai tôi... chọc quê: “Canada là... dzậy đó!”

Khi gia đình tôi dọn từ Ottawa đến Edmonton (từ bờ Đông sang bờ Tây Canada), mang theo chiếc xe còn bảng số Ontario chưa kịp đổi. Một lần đi downtown, xong việc bước ra xe, tôi thấy trên cửa kính một mảnh giấy: “Bạn đã đậu xe sai chỗ quy định, nhưng chúng tôi không phạt, vì biết bạn là cư dân mới”. Đang băng khuông sung sướng, thì anh chàng cảnh sát cao ráo, oai phong, đôi mắt xanh lơ như James Bond tiến tới, với nụ cười... toả nắng lung linh: “Thôi cô lái xe về đi, lần sau cẩn thận nhé. Welcome to Edmonton”! Tôi lấp bắp run rẩy, nói không nên lời dù chỉ là hai tiếng cảm ơn thì anh ta quay đi, phớt tình Ầng-lê, sau khi để lại một câu rất đỗi... ngọt ngào: “Canada là... dzậy đó!”

Ba năm trước, khi tôi phát hành cuốn sách thứ hai, **Buồn Vui Đòi Tỵ Nạn**, mang đến bưu điện gửi đi các “khách hàng” khắp nơi. Giá gửi 1 cuốn qua Mỹ là \$12, và giá gửi 1 cuốn trong Canada là... \$14! Tôi bèn thắc mắc, hỏi nhân viên bưu điện là tại sao lại có chuyện ngược đời, khi mà gửi trong nước lại đắt hơn gửi qua Mỹ. Cô nàng nhìn tôi như người hành tinh khác mới rớt xuống, nhún vai lắc đầu, phán một câu xanh rờn: “Canada là... dzậy đó”.

Cái câu cuối này, tôi không hài lòng à nha! Đến giờ cũng chưa tìm được câu trả lời thoả đáng! Nhưng mà thôi, chỉ là chuyện nhỏ, cho qua đi, “Canada là... dzậy đóa”!

KIM LOAN

Phúc Duyên Gặp Gỡ

Hôm nay trong khi đi tìm trên internet tài liệu viết bài hôm nay, người viết đã đọc được bài viết "**Gặp Gỡ Trong Đời Một Chữ Duyên**" của Thầy Thích Tánh Tuệ, xin mời quý bạn cùng đọc với người viết nhé:

Gặp Gỡ Trong Đời Một Chữ Duyên

Theo lời Phật dạy, giữa người với người luôn tồn tại một mối nhân duyên từ kiếp trước, vì vậy, trong cuộc sống này, khi ta gặp và yêu thương một ai đó đều có nguyên do. Không ai là vô duyên vô cớ xuất hiện trong cuộc đời của bạn cả, sự xuất hiện của mỗi người đều có nguyên do, đều đáng được cảm kích.

Trong kinh, đức Phật đã nói bốn loại nhân duyên.

Tất cả chúng ta có mặt với nhau ở đây không phải tự nhiên mà do có nhân duyên với nhau nhiều đời nên nay mới gặp.

Có người mình chưa bao giờ biết, nhưng vừa gặp thì thấy thân thiện, quen quen, như đã gặp ở đâu rồi. Có người vừa mới gặp là đã thấy ghét. Đó là dấu hiệu cho thấy mình đã có thiện duyên và ác duyên với nhau từ nhiều kiếp trước, bây giờ mới gặp lại đây. Người mình từng mang ơn thì vừa trông thấy liền cảm mến. Người đã tạo oán thì trông thấy liền bực mình. Con người chúng ta do tạo các nhân duyên thiện ác lẫn lộn nên sanh ra ở cõi ta bà phải kham nhẫn này. Từ duyên mà lại, cũng từ duyên mà tan. Đủ duyên thì còn, hết duyên thì hết. Khi nhân duyên còn thì có phá phách cỡ nào cũng không hỏng được, khi duyên hết rồi thì có níu kéo kiểu nào cũng bị rã tan.

Mọi thứ bắt đầu từ duyên phận, kết thúc cũng lại do duyên phận. Khó có ai trong đời chưa một lần thốt lên cái câu quen thuộc: “Thời thì cái duyên cái số”, hay “Duyên phận đã định rồi”.

Có phải thực sự duyên phận đã được trời định rồi hay không, hay tất cả là do con người tự tạo? Khi đây yêu thương, người ta thường nói “có duyên” để tìm cơ hội gần gũi. Lúc đã cạn tình cảm, người ta lại nói “hết duyên” để lấy cớ dứt tình. Thực ra gặp gỡ được nhau thì đúng là thiên duyên, còn vui hay buồn, hợp hay tan, gần hay xa, đi hay ở, nắm hay buông, nâng lên hay đặt xuống, đón nhận hay chối bỏ, phải chăng đều là do trần định, đều nằm trong chính nhân thế lòng người.

Bạn chỉ là người khách qua đường trong cuộc đời của người khác, chỉ có thể cùng người khác đi cũng chỉ một đoạn đường đời. Điều đó chính là tính hữu hạn mà bạn cho được người khác, vậy thì làm sao có thể mong cầu người khác cho đi sự vô hạn được?

Mười năm, hai mươi năm hay một trăm năm của một đời người, cũng chỉ là một đoạn đường. Chúng ta chỉ có thể có duyên cùng đi với nhau chỉ một đoạn nào đó thôi, đừng nhầm lẫn cố chấp, sở hữu. Khoảng khắc hiếm hoi nào còn duyên, có được, chúng ta nên quan tâm, cho ra hơn là nghĩ người khác phải tuân thủ theo kiểu của mình. Như thế, sẽ không bị nhận hiểu sai lầm, biết tôn trọng và giúp đỡ người khác, đưa đến một cuộc sống tích cực, vui tươi, không làm khổ mình và người.

Người sống ở trên đời

Bởi vì xem nhẹ, cho nên vui vẻ.

Bởi vì xem nhạt, cho nên hạnh phúc.

Giữa đất trời, chúng ta đều chỉ là những hành khách qua đường, rất nhiều người đời và sự tình chúng ta không cách nào có thể làm chủ nổi cho được. Ví như thời gian đã trôi qua, ví như người đã rời xa!

Chữ “Tâm” 心 có ba nét chấm, đều hướng vào trong, chẳng có một điểm nào là hướng ra ngoài.

Bạn càng muốn nắm giữ lấy nó, thói thường nó lại càng rời xa bạn nhanh nhất. Tất cả tùy duyên, duyên sâu đậm thì quán quýt đoàn tụ, duyên nhạt nhẽo thì tùy nó rời đi.

Cảnh giới của người biết tu đó lài: “Sống là thương mà lòng chẳng vấn vương”. Có thể xem nhẹ, xem nhạt được bao nhiêu thì thống khổ sẽ càng rời cách xa bạn bấy nhiêu.

” Gặp gỡ trong đời một chữ Duyên

Trân trọng bên nhau phút hiện tiền

Người đến, ân cần cho hết dạ

Người về, thôi vương bận niềm riêng”

(Như Nhiên- Thích Tánh Tuệ)

Namo Buddhaya

(Nguồn: Trích Trong Ban Mai Hồng website)

Kính tri ân Thầy Thích Tánh Tuệ.

Người viết tìm thêm được một tài liệu khác có tựa đề là "Chữ Duyên Trong Đạo Phật" của Thầy Thích Nguyên An dưới đây:

Chữ Duyên Trong Đạo Phật

Duyên vốn là từ gốc Hán có nghĩa là nguyên nhân; duyên do, duyên có phát sinh ra sự việc... cảm nhận về chữ Duyên có vị trí đặc biệt trong tâm cảm người Việt, trong đời sống nhân sinh, đời sống tình cảm lứa đôi trai gái, và đặc biệt trong đời sống tu học và là thuật ngữ được sử dụng nhiều trong Phật giáo.

1. Chưa quen nhau nay được gặp nhau gọi là **Hữu Duyên**
2. Muốn làm một việc gì đó giúp người khác biết về Phật pháp gọi là **Kết Duyên**
3. Hay ấn tống kinh sách, băng đĩa, giảng pháp cho người khác nghe gọi là **Gieo Duyên**
4. Những gì đã đến và chưa đến với mình gọi là **Nhân Duyên**
5. Mình thường hay làm những việc thiện giúp đỡ mọi người gọi là **Thiện Duyên**
6. Mình thường hay làm những điều xấu ác hại người gọi là **Ác Duyên**
7. Mình làm việc gì cũng gặp phải sự trắc trở trái ý mình gọi là **Nghịch Duyên**
8. Mình làm việc gì cũng suôn sẻ đúng với ý mình gọi là **Thuận Duyên**
9. Mình thường hay mắc phải những tật xấu gọi là **Nghiệp Duyên**
10. Có những việc mình chưa biết làm được hay không được gọi là **Tùy Duyên**
11. Trong cuộc sống những điều tốt đẹp may mắn thường hay đến với mình gọi là **Phước Duyên**
12. Có những điều tốt đẹp đến với mình hơn cả những gì mình mong đợi gọi là **Thắng Duyên**.

CHỮ DUYÊN TRONG TÌNH YÊU

1. Mới gặp nhau đã đem lòng yêu nhau gọi là **Hữu Duyên**
2. Khi người đó xa cách mình cảm thấy nhớ nhung gọi là **Ái Duyên**
3. Sau thời gian tìm hiểu rồi đi đến hôn nhân gọi là **Nên Duyên**
4. Khi chung sống với nhau vợ nói chồng nghe gọi là **Có Duyên**
5. Khi chung sống với nhau vợ nói chồng không nghe gọi là **Vô Duyên**
6. Hằng ngày vợ chồng thường hay cãi nhau gọi là **Nợ Duyên**
7. Mặc dù khổ đau nhưng vẫn còn chung sống với nhau gọi là **Còn Duyên**
8. Sau một thời gian chung sống rồi đường ai nấy đi gọi là **Hết Duyên**
9. Mình lấy phải một ông chồng xấu một cô vợ dữ gọi là **Bạc Duyên**
10. Mình lấy được một ông chồng tốt một cô vợ đẹp gọi là **Phúc Duyên**.

Thích Nguyên An

(Nguồn: www.daophatngaynay.com)

Người viết đã có phúc duyên gặp gỡ những bậc tăng ni đức hạnh, những thiện trí thức tài đức đáng kính, những bạn bè thân hữu, thân nhân tốt bụng đã giúp đỡ người viết rất nhiều trong những lúc cần thiết.

Xin tri ân Phật Trời đã ban phúc lành cho người viết đã có duyên hạnh ngộ quý vị này và xin phép được tâm tình qua bài thơ Phúc Duyên Gặp Gỡ dưới đây để làm kết luận cho bài viết hôm nay.

Phúc Duyên Gặp Gỡ

Sương Lam

Viết tặng các thân hữu của SL

Có những mến thương nầy mãi ước nụ
Có những cảm tình trở nhụy chồi xanh
Chỉ chờ một ngày hội đủ duyên lành
Sẽ khai mở thành thân tình quý mến

Xin hãy để cho Tình Thương đỡ bến
Vì giòng đời vui ít khổ đau nhiều
Kiếp con người có sống được bao nhiêu
Trăm năm tuổi mấy ai mà sống đủ

Gốc Thiện Tâm mà trời cao đã phú
Hãy vun bồi cho trở nụ đơm hoa
Để xóa tan đau khổ cõi Ta Bà
Người người được thắm nhuần tình thương mến

Cám ơn người đã dùng chân ghé bến
Bến yêu thương, bến quý trọng, thân tình
Nếu ta cùng chung một kiếp nhân sinh
Thì ta hãy thương yêu trong cuộc sống

Tôi thích một hoa hồng khi còn sống
Còn hơn là trăm vạn đóa hoa tươi
Lúc chết đi ai biết được tình người
Là thành thật hay chỉ lời dối trá?

Đừng cân lường và cũng đừng mặc cả
Vì tình thương không đơm vị đo lường
Chỉ biết rằng : ta thành thật yêu thương
Ta sẽ được niềm vui và hạnh phúc

Xin bấm vào link dưới đây để vừa nghe nhạc vừa đọc bài viết **Phúc Duyên Gặp Gỡ** -
Thơ Sương Lam- Nhạc Bài thơ gửi Bạn

[\(2\) Bài thơ gửi Bạn - YouTube](#)

Mời xem tiếp youtube Khung Thơ 6 của [TheRoccoweb](#) rất đẹp rất hay dưới đây:

<https://www.youtube.com/watch?v=CTGUVybWShE>

Cám ơn anh Tăng Hoàng rất nhiều.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui
từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện
thư bạn gửi –MCTN546-ORTB 969-162021)

TÔI MUỐN

Thấy thiên hạ làm thơ tôi muốn thành **Thi sĩ**,

Nhưng nặn óc tìm vần, moi ý mãi không ra.
Không biết nhạc nhưng muốn làm dăm bảy
bài ca,

Để được người nghe tặng danh xưng **Nhạc sĩ**

Tôi muốn hát thật hay để trở thành **Ca sĩ**,

THÁNG GIÊNG GỖ CỬA HƯ KHÔNG

Tháng giêng

Trời phủ khăn tang

Tuyết rơi trên những điêu tàn ngày đông.

Tháng giêng

Đất khách chạnh lòng

Tách trà bếp lửa khơi dòng nhớ/quên.

Nhưng cái giọng vịt bầu chỉ đủ để ru con.
Tôi muốn về quê để tính chuyện nước non,
Nếu phải hy sinh cũng được danh
thơm **Chiến sĩ**.

Tôi cũng đã từng ôm súng, bom bèn chí,
Nên **Binh sĩ** là tôi cũng chẳng lạ gì.
Nhưng ở lính lâu rồi mà chẳng có mấy
quyền uy
Hết... **Hạ sĩ, Trung sĩ** rồi **Thượng sĩ** già
mệt nghỉ.

Tôi cũng muốn tập quyền anh để trở
thành **Võ sĩ**
Nhưng người cứ ốm tong teo như **Khất
sĩ** bên xe đò.
Tôi muốn mình chẳng vướng bận, thêm lo
Để an hưởng những ngày nhàn... **Cư sĩ**

Tôi lại muốn có thật nhiều tiền trong ví
Để khỏi trở thành tên **Hàn sĩ** lang thang.
Tôi muốn làm người đi dọc về ngang,
Xả thân giúp đời để xứng với danh
xung **Hiệp sĩ**.

Tôi cũng muốn có đầy quyền thông thân bí,
Biến phép, gọi hồn làm **Thuật sĩ** cho oai.
Nhưng sợ miệng người đời chê trách, mỉa
mai,
Cùng nhau xa lánh và gọi mình... **Cuồng
sĩ**.

Tôi cũng muốn vẽ tranh cho người trang
trí,
Nhưng... **Họa sĩ** thực tài coi bộ quá khó
khăn.
Tôi muốn viết truyện ngắn, truyện dài để
được gọi nhà văn,
Nhưng văn bất thành cú sao gọi là **Văn sĩ**?

Nếu sống lại thời xưa tôi sẽ đeo gươm
làm **Tráng sĩ**
Nhưng thời buổi này làm **Lực sĩ** nổi tiếng
hơn
Nếu muốn lang thang... **Nghệ sĩ** với cây
đờn,
Chắc phải nhờ “queo phe” của chính phủ?

Tôi muốn học thật nhiều dù chữ nghĩa chưa
chắc đủ.

*Tháng giêng
Hương ngát thủy tiên
Quán tâm Chánh Niệm trạng nguyên
nở bùng.*

*Tháng giêng
Nhật Nguyệt vô cùng
Càn khôn rộng mở... thủy chung tròn vòng.*

*Tháng giêng
Gõ cửa hư không
Vườn thiên nhánh cỏ phiêu bông nở hoa.*

*Tháng giêng
Nghỉen hạt sương sa
Khuya nghe gió khóc... thịt da mưa dầm.*

*Tháng giêng
Ngọc vỡ thăng trầm
Ngồi bên nghe tiếng hồ cầm vô thanh.*

*Tháng giêng
Tuyết trắng trắng xanh
Cây trơ trụi lá... ta cành vong thân.*

Kiều Mộng Hà
Jan 10th2021

Tháng Giêng Sinh Nhật

Em như ngọn lửa mùa Đông
Sưởi đời ấm áp nụ hồng nở hoa
Tháng Giêng nắng gió hiền hoà
Sống ru biển hát tình ca đất trời.

Thời gian trôi mãi à ơi!
Cỏ hoa trải lối một thời tuổi xuân
Sao nghe lòng vẫn băng khuâng!
Tháng Giêng tình ý bao lần vẫn vương.

Tháng Giêng chúc phúc cát tường
Trăng “Sao” nắng lụa ngát hương tứ thời
Vui như “Thủy” uyển vào đời
Hoa khai “Nguyệt” mãn khắp nơi rộn
ràng...

Songthy

KHAI BÚT ĐẦU NĂM 2021
Khai Bút Đầu Năm kính mấy lời

Để lấy bằng **Tiến sĩ** hay **Thạc sĩ** cho ngày mai,
Hoặc **Bác sĩ sản khoa** để đỡ đẻ dài dài,
Thêm nhân loại rồi... choảng nhau âm ỉ.

Nếu chịu khó học dăm ba liều thuốc quý,
Bà con gọi mình... **Lương y sĩ** cũng khá oai.
Học tên thuốc thật nhiều **Dược sĩ** cũng như ai.
Nhỏ răng thật khéo sao không là **Nha sĩ**?

Nhưng khổ nỗi thân tôi lại bất tài, vô trí.
Lại muốn người đời xung tụng... **Kẻ sĩ** mới mĩa mai.
Nếu được làm... **Giáo sĩ** đạo “Bà Hai”,
May ra sẽ tìm được một “tín đồ” vừa ý.

Tôi muốn vào phái “Toàn Chân” để học làm **Đạo sĩ**.
Hoặc biết tế thể kinh bang làm **Nhân sĩ** với đời.
Ăn nho cho nhiều vào làm... **Nho sĩ** khơi khơi.

Múa kiếm, luyện gươm đi đóng phim làm... **Dũng sĩ**.

Không như bọn Cộng sản học theo giáo điều vô lý
Đẩy đám dân lành vào tử địa Trường sơn,
Rồi phủi chân lên bàn thờ thành... **Tử sĩ** hết trơn,
Chết bá láp cũng phong là... **Liệt sĩ**.

Muốn thật nhiều kẻ ra cũng hao hơi, mệt trí.
Không khéo lại hóa thành tên... **Kịch sĩ** dòm-dờ-dai.

Thôi biết phận hèn tài cán chẳng bằng ai,
Về rửa chén, nấu cơm sống cuộc đời... **Ăn sĩ!**

Lê Thị Hoài Niệm

MÙA ĐÔNG ĐẦU TIÊN

Ngày đầu tiên tôi đến Ottawa
Thủ đô Canada hoàn toàn xa lạ
Một căn chung cư, một hòn bé nhỏ
Ở ngoài kia mùa Đông mới bắt đầu.

Niên lai Tân Sửu sáng ngời ngời
Quê nhà yên ổn cùng muôn chốn
Đất khách an bình khắp mọi nơi
Nước Mỹ thiên tai không để họa
Trời Nam dịch bệnh cũng bay hơi
Trâu mà xuất hiện thanh bình đến
Đào thắm mai vàng rực rỡ tươi.

Thanh Song Kim Phú
CA, Jan/1st/2021

LỜI KHẤN ĐẦU NĂM

Tết đến xuân về cúng tất niên
Cầu cho quốc thái khẩn ưu tiên
Toàn cầu bá tánh muôn điều ổn
Thế giới nhân hoàn vạn sự yên
Nước Việt an cư cùng xóm ấp
Trời Âu lạc nghiệp khắp vùng miền
Phong hòa vũ thuận dân no ấm
Khí hậu môi trường mãi tự nhiên.

Thanh Song Kim Phú
CA, Jan/1st/2021

LO CHI CÁI GIÀ

Bách tuế còn xa, há ngại già
Quỷ kinh đức trọng sợ gì ma
Tâm tình khoáng đạt thơ tuôn xuất
Tánh ý khoan hoà phú thoát ra
Bằng hữu tương phùng bên giậu bí
Anh em hội ngộ cạnh nương cà
Đâu màng vọng chấp sân si ái
Dứt nghiệp từ ly cũng đặng mà.

Thanh Song Kim Phú
CA, Dec/31/2020

XUÂN THA HƯƠNG

Cô vì nó hại cái thân già
Bị nhốt đêm ngày khiến sợ ma
Lối xóm cho quà không dám nhận
Chòm giềng tặng báo chẳng mang ra
Xuân về viễn xứ thềm dưa muối
Tết đến tha hương nhớ mắm cà
Thiếu hẳn mai vàng câu đối đỏ
Bánh chưng phong pháo, tục xưa mà.

Thanh Song Kim Phú
CA, Dec/31/2020

Tôi đã chờ mong điều này từ lâu
Rời trại tị nạn đến miền đất lạ
Những người vượt biên cuối mùa nghiệt
ngã
Khắc khoải chờ đậu thanh lọc, định cư.

Vừa đặt chân lên đất nước tự do
Tôi đã khóc mừng vui như đứa trẻ
Nhưng bất chợt lạnh vì một cơn gió
Lòng tôi đau se sắt nỗi nhớ nhà!

Những cơn gió mang hơi lạnh đầu mùa
Làm cho những người đang yêu xao xuyến
Khung cửa sổ còn đợi nhau, chưa khép
Ai sẽ qua làm ấm một buổi chiều?

Tôi đến đây không có một tình yêu
Không người thân, không bạn bè. Bỡ
ngờ...
Mùa Đông theo tôi vào nơi phòng trọ
Lại nhớ nhà thao thức lạnh suốt đêm

Tôi làm quen với mùa Đông đầu tiên
Áo khoác trên vai, ngại ngừng ra phố
Thành phố lạ, những tên đường không nhớ
Và mùa Đông thì dài đến vô cùng!

Tuyết trắng xóa cả trời đất mênh mông
Món quà tặng dành cho người mới đến
Suốt mùa Đông tôi như con mèo ốm
Nằm co mình chờ nắng ấm mùa Xuân

Thời gian trôi, mùa Đông qua bao lần
Thành phố thân thương quen tên quen lối
Nhưng căn chung cư Ottawa ngày ấy
Mùa Đông đầu tiên vẫn nhớ trong
đời!

KIM LOAN

ĐÓN XUÂN

*Năm cùng tháng tận nắng vàng phơi
Háo hức mừng Xuân khắp mọi nơi
Trân trọng bài thơ bè bạn gửi
Trau dồi về đối chị em mời
Chuột vừa xuống chức e hèm tiếng
Trâu mới lên ngôi dặng hắng lời
Tống cựu nghinh tân mong tốt đẹp
Đào mai chớm nở rực khung trời.*

Thanh Song Kim Phú
CA, Dec/31/2020

XUÂN VIỄN XỨ

*Quê người thâm thoát mấy xuân qua
Đất khách trầm tư chạnh nhớ nhà
Một nỗi hoài hương còn lãng vãng
Bao niềm cố quốc khó phai pha
Ngày đi mắt mẹ dòng châu đầm
Buổi tiễn mi con ngán lệ nhòa
Lặng ngắm phương trời xa diệu viễn
Quê người thâm thoát mấy xuân qua.*

Thanh Song Kim Phú
CA, Dec27/2020

XUÂN GIÀ

*Cổ lai thất thập vượt qua rồi
Tuổi hạc tâm bình hỷ lạc thôi
Ấm áp em như hoa hé nụ
Nồng nàn anh tựa nhánh đơm chồi
Mai dù cách trở vì sông suối
Mốt có phân ly bởi núi đồi
Hãy tiếc tình Xuân từng phút một
Đừng cho phiên muộn cuốn đời trôi.*

Thanh Song Kim Phú
CA, Dec 27/2020

Mùa Xuân Tản Mạn Về... SAY

Quý vị có bao giờ say chưa nhỉ ? Chưa bao "vờ", không bao "vờ"...
Nè, có chắc không đấy nhé vì Sao Khuê thấy người, vật và ngay cả Đất, Trời cũng đều
say ráo trọi đấy à nghe, nói có cụ Tản Đà làm chứng:

Say sưa nghĩ cũng hư đời
Hư thời hư vậy, say thời cứ say
Đất say đất cũng lăn quay
Trời say mặt cũng đỏ gay ai cười...

Cụ Tản Đà và Trời và Đất đang say rượu. Say rượu thì nhiều người say nên dài dòng lắm, mình sẽ nói sau.... Riêng khi Trời say thì ông ấy làm cho nhiều người say theo nếu chúng ta đang nắng mà ngó ông ấy hoài; khi đó mặt chúng ta cũng đỏ gay, nhiệt độ tăng rồi có khi lăn quay ra đất, người miền Nam gọi là trúng nắng nhưng Bắc Kỳ rau muống như Sao Khuê gọi là **say nắng**. Say nắng khác với nắng say:

Chiều trông cho mềm môi ươn nắng
Nắng đợi chiều **nắng say**
Nắng đợi chiều hây hây...

Nắng khi say thì nhảy múa, len qua các cành cây kẽ lá, rung rinh bóng trên mặt đất, ngả nghiêng y như người say phải không quý vị?

Có nhiều vị leo lên núi cao thì chóng cả mặt cả mày, rồi nôn mửa thì gọi là **say núi** (mountain sickness) và rất, rất nhiều người đi tàu ngoài biển cũng bị hiện tượng tương tự thì mình nói là họ bị **say sóng** (sea sickness) đấy quý vị à. Tương tự có người lên xe bị ói mửa gọi là **say xe**; lên xe mà không ói mửa lại còn phóng ào ào gọi là **say tốc độ**. Say tốc độ nguy hiểm lắm lắm vì có thể gây tai nạn dẫn đến **ngủ say** (ngủ dài ngày hay ngủ luôn). Say kiêu này Sao Khuê hồng ham, Sao Khuê chỉ thích:

Đêm qua **say tiếng đàn**
Đôi chim yên đến giường báo tin...

hay là như người xưa **say trăng**. Người xưa quý vị biết rồi; Việt Nam nổi tiếng có Tản Đà và Hàn Mặc Tử, bên Tàu nổi tiếng có Lý Bạch. Hàn Mặc Tử tối ngày chỉ nhắc đến Trăng, Theo Hàn Mặc Tử thì... *mới lớn lên trăng đã thẹn thò, thom như tình ái của ni cô... để thấy... Từ đầu canh một đến canh tư, tôi thấy trăng mờ biển ảo như....* hay có lúc Hàn thắc mắc chờ trăng: *thuyền ai đậu bến sông trăng đó, có chở trăng về kịp tối nay?* Hàn Mặc Tử đã thấy trăng nằm sóng soài trên cành liễu, đợi gió đông về để lả lơi...rồi lại còn thấy ô hay bóng nguyệt trần truồng tắm, lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe. Hàn Mặc Tử quá yêu trăng, yêu quá như vậy gọi là **say mê**. Ông đòi chiếm trăng làm sở hữu rồi...lúc túng tiền đòi bán cả trăng: *Trăng, Trăng, Trăng! Là Trăng, Trăng, Trăng! ai mua trăng tôi bán trăng cho, không bán đoàn viên, ước hẹn hò...*

Nhà thơ Lý Bạch bên Tàu cũng mê Trăng, cũng đòi chiếm Trăng làm của riêng cho mình mà với lên trời thì quá xa trong khi trăng đầy nước lại có vẻ thật gần nên ngài đã nhào đại xuống nước mà ôm lấy trăng trong một đêm thật say. Còn quý vị, có bao giờ quý vị ngất ngây vì trăng chưa nhỉ, cũng có rồi phải không, Hằng Nga đẹp thế ai mà không say? Tuy vậy cũng có người không say trăng mà lại **say tình**. Người say tình thì nhiều lắm lắm quý vị ơi khi đó thì *lời ghen ngào hồn anh như ngậy như say vì đâu...* Kim Trọng, trước nàng Kiều thì *càng yêu vì nét càng say vì tình* vì cô Kiều này có *làn thu thủy nét xuân sơn, hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh* thuộc loại *sắc đành đòi một tài đành họa hai* chứ quý vị nhớ coi đâu có ông nào say trước bà Chung Vô Diệm đâu cơ chứ (quý vị nhìn hình Sao Khuê nhắm cũng không say nổi phải không, biết ngay mà...); vậy có nghĩa là đàn ông **say sắc** dù sắc không cao như núi, không âm âm như sóng vỗ ngoài biển khơi. Chuyện! ai mà chả biết là *sắc bắt ba đào dị nịch nhân với má đào không thuốc mà say, nước kia muốn đổ thành này muốn nghiêng...*

" Muốn " gì nữa, không những đổ, chẳng những nghiêng mà còn mất tiêu luôn khi Trụ Vương say mê Đắc Kỷ, Ngô Phù Sai say đắm Tây Thi. Đàn bà thì sáng suốt hơn một tí, chỉ mới ngẩn ngơ thôi... *con tầm bối rồi vì tơ, anh say vì rượu em ngân ngơ vì tình ...* hay cùng lắm mới *nàng say tình mới hồn tôi toi bời, nhìn hoa cười đón mừng vui duyên nàng...hay... ngày đó có say duyên vượt biển ngoài, trùng dương ơi giữ kín chơ lâu dài*

tình đôi... **Yêu** làm cho say, **tình** làm cho ngất ngây, vậy **buồn** có làm cho quay lơ không nhỉ? Có hi:

Ngày hôm tiễn biệt *buồn say đắm*
Em vẫn đùa vui uống rượu say
Em có biết đâu đời vắng lặng
Lạnh buồn như ngọn gió heo may.

Quý vị đã thấy tình làm say, cảnh làm say vậy mà đến **ăn uống cũng làm say** luôn quý vị à. Không tin quý vị thử cứ ngồi bóc nhãn ra ăn cho no, ăn trừ cơm, cỡ... một thùng xem... khi đó cũng đỏ mặt, lão đảo rồi ngủ say li bì... nhưng mà các cụ bảo ăn trà, nhất là trà thuốc thì dễ say lắm. Thuốc đây là thuốc Lào. Quý ông nào đã được học tập cải tạo thì được say hoài, phê hoài vì bụng đói dài dài, rít điếu thuốc Lào sáng sớm là dễ say lắm. Ít người say thuốc lá nhưng thuốc phiện và các loại ma túy dễ làm cho người ta say. Vậy thì ăn say, hút say, hít say và uống cũng làm say. Quý vị biết Sao Khuê muốn nói đến uống gì rồi. Uống rượu và **say rượu**. Đàn ông uống rượu nhiều hơn đàn bà và dĩ nhiên ít khi thấy đàn bà say rượu chứ mấy ông thì thấy hoài hà. Say rượu cũng có nhiều mức độ khác nhau tùy lượng và độ rượu uống vào. Say tí ti cho đời lên hương gọi là say *ngà ngà*, thêm tí nữa là *say mềm*, rồi *say như*, *say bí tí*, *say khướt*. Quý vị có biết tại sao không?

Chả là hồi xưa xưa xưa xưa có một anh chàng, anh ta muốn cất một vò rượu cho thật ngon. Đặt lò dưới một tàng cây lớn, anh nấu suốt cả một ngày mà chẳng có giọt rượu nào chảy ra. Có người mách là anh phải hạ cái cây ấy xuống, dùng nó mà làm củi đốt lò sẽ có rượu ngon. Anh bèn chặt cây làm củi đốt lò, đâu ngờ cây đó vốn là chỗ trú của bốn con vật: chim sáo, con vẹt, con cọp và con heo rừng; bọn này đi kiếm ăn đến tối mới về ngủ. Chiều đó sáo sậu về trước thấy mất tổ thì buồn rầu, lại thấy lửa ấm bèn lao vào mà sưởi. Lạ thay, rượu bắt đầu chảy ra. Lát sau con vẹt về và cũng làm y như thế, rượu chảy ra nhiều hơn nữa. Con cọp về, thấy mùi thơm của rượu cũng lao vào lửa khiến rượu ồ ạt tuôn ra. Cuối cùng là chú heo rừng cũng lại tình nguyện làm BBQ khiến rượu tuôn ra xối xả. Anh chàng được vò rượu ngon lại thêm thức nhắm nhưng cũng từ đó tác dụng của rượu thay đổi:

- Uống một chén đầu: người uống thấy vui vẻ, hoạt bát, tự tin, nói lứu lo như sáo (từ nhập ngôn xuất).
- Uống chén thứ hai: vui nhộn rồi lè nhè, nói lứu cả lưỡi, lập đi lập lại như con vẹt.
- Uống chén thứ ba thì thấy khoẻ như cọp, đâm ra khoẻ lác, hay khiêu khích gây chiến vì tưởng mình có thể nuốt chửng con mồi.
- Uống chén thứ tư thì thành heo rừng Trư bát Giới đến mất cả tư cách có thể làm chuyện tồi bại như heo.

Bởi vậy, quý vị à, uống tí ti thôi, đủ cho thấy đời vui vẻ, máu huyết lưu thông... Khôn *nổi* khi rượu đã nhập môi thì nhiều người lại cứ... *mềm môi chén mãi títt cung thang*...

Rồi! quý vị có biết vì sao đàn ông uống rượu nhiều hơn đàn bà không. Ấy, chỉ vì ngày xưa, chỉ có đàn ông mới được đi học, đi học biết chữ rồi biết làm thơ, muốn làm thơ phải mượn tí rượu để có "yên sĩ phi lý thuận" (inspiration) thì mới mong có thơ hay như thơ của Vũ Hoàng Chương hay Lý Bạch vậy vì hai vị này khi say thì thơ rất hay!!! Còn các nàng, rõ đại, cứ mơ cái hình ảnh... *chàng hai má đỏ hồng, nói với thằng tiểu đồng, mang túi thơ bầu rượu, mai ta vào chùa trong*... khiến mấy anh đồ gàn này lại càng được thể, nói khích nhau để uống cho say mềm: *nam vô tửu như kỳ vô phong* quên rằng: không gió cờ chẳng bay, gió nhiều thì cờ rách, lấy gì bay đây?

Uống rượu để lấy hứng làm thơ nhưng cũng có nhiều người uống cho quên sầu! Một sai lầm to lớn vì *Túy tử túy tửu, sầu tử sầu, có ai lấy rượu giải sầu, cái say ngất ngưỡng cái sầu nào vui như Vũ Hoàng Chương đã than thở:*

Nhưng em ơi!
Đất trời nghiêng ngã
Mà trước mắt thành sầu không sụp đổ
Đất trời nghiêng ngã
Thành sầu không sụp đổ, em ơi!
(nhưng người uống sụp đổ là cái chắc)

Uống rượu, uống một mình không thú:
Rượu ngon không có bạn hiền
Không mua không phải không tiền không mua.

Lý tưởng của cuộc rượu là 4 người vì họ nói 'tửu tứ, trà tam, phiến nhị'. Bốn người nhưng lý tưởng lại là hai ông bạn thân và hai...cô đầu:

Có khi tăng gác cheo leo
Thú vui con hát lựa chiều cầm xang
Cũng có lúc rượu ngon cùng nhấp
Chén quỳnh tương ôm ấp bầu xuân.

Tại sao bốn người? Để... làm thơ, ngâm thơ, bình thơ và thưởng thức thơ...

Rượu, không những chỉ uống khi làm thơ với bạn bè mà dần dần được uống bất cứ lúc nào và ở đâu:

- ngoài chiến trường: *Bò đào mỹ tửu dạ quang bôi, Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi, Túy ngọa sa trường quân mạc vấn, Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.....*
- ngày Tết: *cùng nhau nâng chén ta chúc nơi nơi...*
- mừng ngày sinh nhật: *Nâng cốc rượu chúc mừng bà, Vừa là tình nghĩa vừa là yêu thương, Thủy chung vẹn tấm lòng vàng, Phơ phơ đầu bạc ta càng thương nhau* (Trương Tửu mừng sinh nhật vợ 80 tuổi)
- Khi tiễn biệt nhau: *Ngày hôm tiễn biệt buồn say đắm, Em vẫn đùa nô uống rượu say...*
- Khi vu quy: *Rượu hồng em uống cho say, Vui cùng với chị vài giây cuối cùng...*
- Khi ở bên nhau: *Khi chén rượu khi cuộc cờ, Khi xem hoa nở khi chờ trăng lên...*
nghĩa là... bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu cũng uống rượu được hết!

Người Tây phương thường chỉ uống rượu trước khi dùng bữa hay khi tiếp bạn bè và thường uống rượu xuống. Người mình lại cần chất đưa cay gọi là **mồi rượu**. Những "con sâu rượu" rất kỵ uống rượu với mấy người phá mồi, uống thì ít mà ăn thì nhiều. Mồi là thức nhắm thường là thịt, cá nhưng kẹt quá cũng có thể chỉ là vài trái cóc, trái ổi hay đôi khi chỉ có muối và mấy trái ớt hiểm: *Đốt than nướng cá cho vàng, Lấy tiền mua rượu cho chàng uống chơi, Phòng khi có khách đón mồi, Cơm ăn rượu uống cho vui lòng chàng....* hay *Đôi ta như rượu với nem, Đang say ngây ngất ai dèm chớ xa...*

Rượu uống vào không những chỉ làm say còn làm nghiện. Nghiện rượu có thể chữa được:

Một trà một rượu một đàn bà
Ba cái lãng nhãng nó hại ta
Chừa được thứ nào hay thứ ấy
Có chằng chừa rượu với chừa trà.
chừa được nhưng hiếm người muốn chừa:
Những lúc say sưa chùng muốn chừa
Muốn chừa nhưng tỉnh lại hay ư

Hay ưa nên nổi không chừa được
Chừa được nhưng mà cũng chẳng chừa!
nên mấy ông cứ tiếp tục mà *Say sưa nghĩ cũng hư đời. Hư thời hư vậy, say thời cứ say*
ngay cả dư biết rằng say sưa làm cho người thân buồn
khổ: *Ngọc Hoàng ngồi tựa ngai vàng, thấy con uống*
rượu hai hàng lệ rơi (những người uống rượu là con
Ngọc Hoàng)

Lý Bạch bên Tàu, Tản Đà bên Việt đều say sưa tới ngày
vì: *việc trần ai ai tỉnh ai lo, Say túy lúy nhỏ to đều bất*
kể. Trời đất nhi! Cái say là sướng thế! Vợ khuyên chồng
ai dễ đã chừa ngay? Muốn say lại cứ mà say... Đúng vậy
cứ say để chuyện cho người tỉnh lo, chả sướng sao được!
Mà này, rượu là cái gì mà người ta lại thích thế nhỉ?
Chà! nói về rượu, e phải vài cuốn sách mới nói hết
được quý vị ơi! Thôi, nếu muốn tìm hiểu kỹ, quý vị ra
thư viện mượn sách về mà đọc hay vào internet mà tìm,
ở đây Sao Khuê chỉ nhớ đâu nói đó thôi nhé.

Rượu được Tây xưng tụng là *eau de vie* có được do sự lên men rượu của:

- các nước trái cây như nho, táo, dâu, lê...
- các loại ngũ cốc nhất là gạo nếp (gạo nếp ngọt do chứa nhiều đường nên dễ lên men)
- houblon (rượu bia)
- mía (rượu rhum)

Rượu được tìm ra từ 4000 năm trước Chúa giáng sinh ở vùng Cận Đông từ nho *Vitis vinefera*. Rượu nho do nho lên men nhờ lớp men nằm ngay ngoài vỏ trái nho và rượu nho càng để lâu càng ngon:

Rượu ngon rót lấy chín tuần

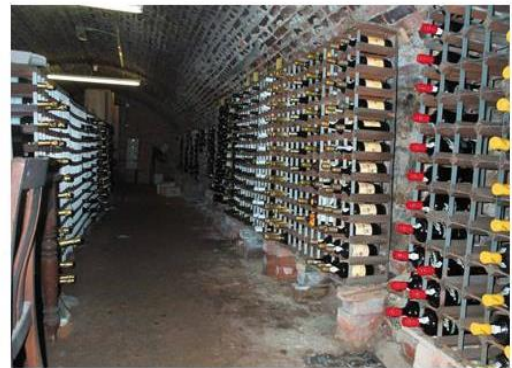
Lòng em đã quyết mùi phân lấy chàng...

Nho làm rượu được trồng khắp Âu Châu và đặc biệt nho ở vùng Champagne cất được thứ rượu sủi bọt vừa ngon vừa... bỗ (?) nên được đặt tên là rượu Champagne. Ở Mỹ Châu, phải đến thế kỷ thứ XV, Columbus mới mang nho vào trồng để làm rượu. Rượu nho tức rượu vang (vin-wine), quý vị biết rồi, có hai loại là vang trắng và vang đỏ. Vang đỏ, nhớ là đỏ à nghe, uống ngày một ly giúp cho máu lưu thông giúp cho tim mạch (Trời đất! Ly uống vang chứ ai lại lấy ly cối để uống bia ra mà uống vang thế này, thấy được phép uống là lợi dụng liền! Hư quá!) Mới đây người ta còn thấy vang đỏ có chứa chất resveratrol có tính ngăn sự tổng hợp DNA nên có tác dụng trị herpes, nhưng hồng phải uống vang hết bệnh đau, mà phải xoa Stil-5 lấy từ vang đỏ ngay khi vừa chớm bị. Đã dặn là uống ít nhưng quý vị có tưởng tượng nổi là dân Ý tà lồ và Tây mũi lõ trung bình hàng năm uống tới 158 lít vang mỗi người không, khiếp chưa?

Người ta cũng dùng các loại ngũ cốc để làm rượu. Thổ sản của Nga là Vodka, của Nhật là Saké và của Việt Nam là rượu Đé. Ở Tàu có nhiều thứ rượu và người luôn luôn say tên là Lưu Linh nên sau này người nào sáng say, chiều xin, tối sửa đích thị là đệ tử của Lưu Linh.

Rượu làm ra có rượu mạnh, rượu nhẹ, tùy theo độ cồn (do tiếng alcohol). Nhẹ nhất là rượu bia (bière - beer). Beer nổi tiếng là beer của Đức có dưới 10 độ cồn.

Rượu vang từ 10 đến 20 độ. Từ rượu bia hay rượu vang, người ta cất những thứ rượu khác mạnh hơn, từ 20 đến 40 độ (cognac, whisky...)

Rượu có khi ngon khi dở, tùy theo men rượu, cách cất, cách giữ (bảo quản). Men rượu, thời tiết, cách làm có thể làm rượu sủi tăm, thật ngon: *Đố ai chừa được rượu tăm, Chừa ăn thuốc chín, chừa nằm chung hơi.*

Độ rượu thấp, vị còn chua gọi là rượu nhạt nhưng: *Rượu nhạt uống lắm cũng say, Người khôn nói lắm dẫu hay cũng nhàm* khiến cho *Rượu ngon trong hũ rót ra, Để lâu cũng nhạt nữa là duyên em* thế nên muốn rượu giữ được vị ngon, tăng vị ngon, thì làm rượu xong còn phải ủ rượu. Rượu vang thì được chứa trong các thùng gỗ giữ nằm nghiêng, yên lặng trong các hầm rượu có độ lạnh vừa phải, càng để lâu thì rượu càng ngon. Ở Việt Nam khí hậu nóng nên muốn giữ rượu được lâu và cho ngon người ta chôn rượu dưới đất, dưới ao, dưới giếng. Ai mà ham rẻ do sale hay do "duty free" lúc đi du lịch cứ khuôn về

để dành uống hay để tặng thì nhớ để rượu chỗ mát mẻ, chai rượu phải để nghiêng cho rượu chạm vào nút chai, tránh sự tiếp tục lên men ở phần có không khí gần nút chai có thể làm cho rượu hóa chua do biến thành dấm.

Quý vị biết rồi, rượu uống vào mới đầu làm cho người ta quên sầu (quên thôi chứ cái sầu vẫn còn đó chưa đi đâu hết- ta chỉ tạm quên mà thôi nhé), ít cảm thấy đau đớn, giúp cho tiêu hóa tốt, giúp ngủ say... rồi rượu thấm vào máu làm nở mạch máu, thấm vào phổi (nên cảnh sát đo rượu bằng hơi thở, mà uống nhiều chỉ cần đứng cạnh là đã thấy nồng nặc mùi rượu), cùng lúc rượu thấm vào mô hôi, đi vào não bộ; lúc đó thì cử động chậm chạp, ăn nói lè nhè, đứng không vững, đi thì chân nam đá chân chiêu, mặt và mắt đỏ kè, môi thâm sì, nhìn không tường, nghe không rõ... rồi có khi làm cho người ta trở thành mạnh bạo tới mức hung dữ hay đôi khi lại làm cho người ta trở nên buồn quá, khóc rưng rức, thật là giống... người say rượu!

Rượu uống hàng ngày - ngày nào cũng uống ấy mà - làm tăng enzyme (enzyme inducer) một điều tốt giúp cho sự biến hóa (métabolisme) của thức ăn và thuốc uống, tức là làm thuốc bị thải ra nhanh hơn nên uống rượu kinh niên làm giảm tác dụng thuốc nhưng nếu quý vị đang uống thuốc (mà hàng ngày không uống rượu) nay tình cờ được mời đi ăn, ghé môi nhấp một ly rượu thì lúc đó tác dụng lại ngược lại, rượu làm giảm enzyme(enzyme inhibitors), thuốc bị thải ra chậm lại, tác dụng thuốc đột nhiên tăng lên nhiều khi quá mức kiểm soát có thể trở thành độc hại. Điều đó có nghĩa là nếu bạn phải uống thuốc thì nhớ khai với bác sĩ và dược sĩ để người ta gia giảm liều thuốc cho phù hợp nhất là khi dùng thuốc trị đông máu (anticoagulant) và những thuốc có tác dụng lên hệ thần kinh. Những người bị bệnh tiểu đường, huyết áp cũng chỉ nên uống nước lọc chứ đừng uống loại eau de vie này, rắc rối lắm... Những vị không phải uống thuốc trị bệnh thì chiều chiều lại nhớ chiều chiều, uống lung ly rượu (vang Đò) cho nhiều máu qua (quý vị cần nhớ chỉ có vang Đò mới giúp cho máu huyết lưu thông mà thôi).

Rượu ngoài việc uống vào bụng còn dùng để xoa. Xứ mình ngày xưa dùng ngay rượu để xoa, để xông (giã gừng cho vào đĩa rượu, đốt lên rồi trùm kín mền mà xông khi bị cảm), để bóp khi đau nhức (rượu thuốc), để tẩy mùi hôi của thức ăn (vịt, mực, sứa, v.v. muốn cho bớt hôi thì bóp với rượu trộn chung với gừng giã nhỏ, sau đó đem rửa sạch lại). Xứ mình còn bắt chước người ta, đem ngâm đủ thứ vào rượu để uống: củ sâm, thuốc Bắc, lá cây, rắn rít, rùa, ... đôi khi rất là nguy hiểm mà nhiều người vẫn không biết sợ! Ở xứ Âu Mỹ cũng vậy, rượu để uống và để xoa, để đốt, tuy vậy cần phân biệt là rượu uống được phải là Ethanol, công thức là C₂H₅OH, tức là alcooléthylique, lên men từ trái cây, ngũ cốc như quý vị đã biết; rượu để xoa bóp là chất tổng hợp tên là alcool isopropylique, rượu để đốt "đèn còn" là alcool de bois, tên hóa học là alcool méthylique CH₃OH. Tất nhiên là còn nhiều loại rượu khác dùng trong phòng thí nghiệm; đó là những chất có gốc "CHOH" nhưng lưu ý các bọm nhậu là những chất rượu đó có thể gây mù mắt hay chết.

Rượu làm say và uống lâu ngày làm ghiền sau đó làm chai cứng gan rồi ung thư gan chưa kể rượu còn gây ra bao nhiêu tai nạn xe cộ đến chết người, gây đổ vỡ bao nhiêu gia đình; con cái của người nghiện rượu sinh ra ít được bình thường, nếu không ngu dốt ngớ ngẩn thì cũng kém thông minh...

Muốn bỏ rượu quá nhưng không bỏ được... Làm sao đây?

Thật ra đâu có gì là khó. Trước hết là ...cắt hết tiền đi, không có tiền thì lấy gì mua rượu? sau đó là các trung tâm cai ghiền lúc nào cũng rộng mở để giúp đỡ người lâm đường lạc lối, người lỡ bước sa chân. Để cai rượu, các bác sĩ cho dùng thuốc tên là "antabuse". Khi đã uống antabuse mà uống rượu vào thì ói mửa thấy mặt xanh mặt vàng, lần sau chỉ nghĩ thấy mùi rượu là cũng sợ chết khiếp, từ

nay xin chừa. Disulfiram, tên hóa học của antabuse ngăn chặn sự biến hóa của rượu, làm cho rượu uống vào thành alcétaldéhyde. Uống antabuse mà uống một chút rượu thôi thì tim đập nhanh, nóng nực, khó thở, bứt rứt mệt mỏi rồi ối mưa tới phát sợ luôn... Những người ghiền có thiện chí cai rượu bằng antabuse, ngoài ý chí nghị lực cũng cần có người thân bên cạnh trông nom giúp đỡ trong những lúc này. Vậy thì uống vào làm gì cho khổ, thôi thì chúng mình những cây sậy yếu đuối nên kính nhi viễn chi trước mấy món gây ghiền này quý vị nghĩ sao?

Có một chuyện vui Sao Khuê kể hầu quý vị: Có một nhóm các cô các cậu trẻ tuổi dự một party. Cảnh sát chờ sẵn ngoài cửa để đo độ rượu, trước hết là để...phạt, sau đó là để tống kên xe đưa về cho đỡ tai nạn lưu thông. Đi ra trước hết có một anh chàng, chân nam đá chân chiêu, nghiêng ngửa, anh ta móc túi để lấy chìa khóa xe mà móc mãi mới được, lấy bậy mãi mới mở được cửa xe để chui vào, hì hà hì hục mãi mà không đề nổi máy xe. Cảnh sát đến gần, hỏi giấy xe và bắt anh ta thở vào máy để xem anh ta xin tới cỡ nào: không có tí hơi rượu nào cả!

- Ô hay, thế này là thế nào? Anh có uống rượu không?

- Không, tôi không uống một giọt nào hết!

- Thế sao anh đi đứng không vững, có vẻ như say lắm?

- Nếu tôi không làm như thế thì đâu có giữ xếp ở đây để mấy thằng bạn say sưa của tôi ra về được.

Chúng về hết rồi xếp ơi! Xếp cho tôi về chứ ...

Mà này, quý vị có thấy là trong phim Đại Hàn, con trai con gái cứ buồn là vào quán làm hết ly nọ đến ly kia sau đó kẻ nào say khướt lại được công về không nhỉ

Có tin mừng cho quý vị thích rượu là uống nhiều rượu thì không tốt lại còn say nhưng nấu thức ăn với rượu thì ...được phép. Quý vị có thể nấu nào là gà, nào là bò, nào là thỏ với rượu. Chưa kể là chim, nghêu, sò ... có rượu vào cũng ngon hẳn lên. Dễ ẹc à. Quý vị cứ ướp thịt với gia vị, với rượu vang đỏ (đồ biên thì vang trắng), để tủ lạnh qua một đêm, hôm sau đem chiên sơ thịt với bơ, cho thêm rượu vào mà nấu nhỏ lửa cho chín kể đó quý vị xào hành sắt hạt lựu với bột và bơ cho vàng, bỏ vào nồi thịt trộn đều cho sền sệt là ngon ngay.

Ồ!

Mãi vui rượu sớm cờ trưa

Đào đà phai nhạt sen đà nẩy xanh

Sao Khuê vừa nhâm nhi tí "ice wine"- một đặc sản của xứ lạnh- làm bằng nho đông đá trong mùa đông, có vị ngọt thật ngon- vừa tản mạn về rượu với quý vị mà trưa rồi đó, thôi hẹn quý vị lần sau... say nhé. À quên, **SAY**, tiếng Tàu là **TÚY** nên mới có chữ là say túy lúy. Túy Nga là Hằng Nga say, Túy Vân là mây say; nhiều vị hay đặt tên lót cho con gái là Túy, không biết mấy "cô con gái rượu" này có say như bố không nhỉ?

Sao Khuê

BUỒN CUỐI NĂM

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm,
Hình như gió lạnh nhiều hơn hôm trước?
Tháng mười hai cây trơ cành xơ xác,
Biết tìm đâu những chiếc lá cuối mùa.

Tìm trong tàn phai, tìm giữa hư vô,
Những gì mong manh, những gì sắp mất,
Một năm dài chuyến tàu đi trăm hướng,

TỚI BẾN!

*Tôi lên bến, tính lang thang hành thiện,
Em xuống thuyền, rón rén thấy mà thương
Nên tôi đành đảo ngược cả đoạn đường
Lại bước xuống, đưa tay dìu giúp đỡ.*

*Lây rón rén, tôi làm quen bờ ngõ
Chèn đét quơ! Em không nói, chỉ cười
Chẳng trả lời, đầu cúi. Ngắm... nước trôi?*

Ngày cuối cùng chợt nhớ những sân ga.

Không ai có thể tìm lại hôm qua,
Thời gian đi như bước chân của gió,
Tìm đâu xuân hồng, tìm đâu hạ đỏ,
Tìm đâu anh những xao xuyên ban đầu.

Ngày cuối của năm xin đừng qua ma,
Ai chẳng có một chút gì tiếc nuối,
Trang sách cũ sẽ vô tình khép lại,
Trang sách mới buồn vui có ai ng.

Không ai có thể tìm lại ngày xưa,
Những ngày tháng đã lùi vào quá khứ,
Tìm đâu ngày buồn bâng khuâng chuông gi,
Mà dư âm tan vỡ tận tâm hồn.

Khi dòng sông vẫn chảy về hạ nguồn,
Khi thời gian không bao giờ ngừng bướt,
Khi cuộc sống vẫn đi về phía trước,
Tìm đâu anh kỷ niệm cũ ngược dòng.

Tìm đâu vàng thu, sương tuyết mùa đông,
Của năm trước đã đi về đâu đó
Tìm đâu mộng mơ trời xanh hoa cỏ,
Tìm đâu anh mùi hương thuở ân tình.

Những con số trên tờ lịch chạnh lòng,
Trong cuộc sống mỗi ngày là biến c,
Tâm tình buồn vui kiếp người riêng lẻ,
Đến những vui buồn thế giới ngoài kia.

Ngày sẽ cạn dần. Đêm nay giao thừa,
Người ta rộn ràng đón chờ năm mới,
Đêm từng thời gian những giây phút cuối,
Happy New Year. Năm cũ đâu rồi?

Nguyễn Thị Thanh Dương

Tôi độc thoại cho đến khi... tới bến!
Á Nghi, 4.1.2021

HAPPY NEW YEAR CÔ GÁI VIỆT **(xướng)**

Chúc mừng CÔ GÁI VIỆT thân yêu
Mong trọn NEW YEAR đẹp mỹ miều
PHƯƠNG THÚY đều đều thi phú "tuyệt"
Thành viên thầy thầy xướng hòa "siêu"
Quanh năm tài lộc vô như nước
Suốt tháng công danh lướt tợ điều
Cầu nguyện an toàn trên khắp nẻo
Nhà nhà hạnh phúc biết bao nhiêu.
Phương Hoa – NEW YEAR 2021

MỪNG XUÂN CÔ GÁI VIỆT **(họa)**

*Chào Cô Gái Việt rất thân yêu
Tết đến mừng cô thật mỹ miều
Thơ phú gieo vần đều hay tuyệt
Văn chương hạ bút quá là siêu
Ngày xưa vất vả vì non nước
Hiện tại hân hoan tựa cánh điều
Bạn hữu thi nhân cùng khắp nẻo
Ngày xuân đối họa vui bao nhiêu.
Nguyễn Thị Thêm*

Cô Gái Việt **(họa)**

Gái Việt linh hồn tổ quốc yêu
Đầu năm chúc Tết nói bao điều
Thành viên khéo, giỏi văn thượng thặng
Nữ sĩ hay, tài phú đẳng siêu
Bút pháp lay dòng bay tợ bụi
Văn thơ toả cánh phóng như điều
Chung nhà boss Thuý xây tình nghĩa
Đón mới xuân lòng rộn biết nhiều.
Minh Thuý Thành Nội, tháng 1/1/2021

THƯƠNG NHỚ NHẠC SĨ LAM PHƯƠNG

Tháng Mười Hai năm ngoái, tôi nhận được cuốn sách *Lam Phương-Trăm Nhớ Ngàn Thương* từ bên quê nhà gửi qua. Nói thiệt, cầm cuốn sách mỏng dính trên tay, xem qua các mục lục, tôi bỗng thấy... giậm hờn và chỉ biết thở dài.

Cũng là “cây cao bóng cả” trong giới sáng tác thời Việt Nam Cộng Hòa, mà nhạc sĩ Phạm Duy có Hồi Ký đến 4 cuốn (cuốn nào cũng khá dày), hoặc nhạc sĩ Anh Bằng với cuốn sách in tại hải ngoại, giấy trắng tinh, dài 472 trang, font chữ nhỏ, đều đặn, đọc mãi vẫn sợ... hết. Còn sách Lam Phương, in tại Việt Nam, người chấp bút bên Việt Nam, chỉ có 256 trang, font chữ bự tở chẳng, trình bày sơ sài và nội dung thì ôi thôi, chỉ là những phần lắp ghép, vôi vàng, câu thả.

Tuy là 256 trang, nhưng bao gồm phần Phụ Lục Một, in các bài hát nổi tiếng (có lời, có nốt nhạc) của Lam Phương. Chi dzậy? Người ta cần thì lên Googles có thể tìm ra tất cả các bài nhạc của bất cứ nhạc sĩ nào! Phần Phụ Lục Hai là trích hai đoạn viết xưa hơn trái đất về Lam Phương trên báo *Thanh Niên và Giai Phẩm Người Việt*, rồi thêm một bài ngắn cỡ vài hàng (vâng, vài hàng) của Giáo sư Trần Quang Hải và vài câu tâm tình của người chấp bút, tổng cộng hơn 60 trang.

Cuối cùng, còn lại đúng 190 trang viết về Lam Phương, mà trong đó cũng đã nhồi vào một số hình ảnh xưa và nay của nhạc sĩ, hình các bài báo trước 1975 về Ông, vài trang tiểu sử loa qua, vài bài nói về hoàn cảnh sáng tác các bài hát tiêu biểu: *Kiếp Nghèo, Tình Bơ Vơ, Thành Phố Buồn, Phút Cuối, Chuyến Đò Vỹ Tuyến*... Khổ chữ thì to như cho trẻ con đọc, trích đoạn nhiều câu hát dài lê thê, thậm chí cả nửa bài hát. Có vẻ như tác giả và người chấp bút chẳng biết nói gì viết gì để tránh bị chính quyền Cộng Sản Việt Nam kiểm duyệt chẳng?

Tôi chả hiểu tại sao em gái của Ông là người quyết định chuyện này, lại để cho người chấp bút bên Việt Nam, xuất bản bên Việt Nam, vì tiền hay vì chút ùi an người nhạc sĩ đang nằm trên giường bệnh? Nhưng với bề dày sáng tác, sức ảnh hưởng âm nhạc của Lam Phương cho đến tận hôm nay, thì cuốn sách mỏng tang, chấp vá, hời hợt này thà đừng ra đời còn hơn! Câu nói cửa miệng của người Việt mình theo một câu thơ của Nguyễn Tất Nhiên “có còn hơn không”, trong trường hợp cuốn sách này, tôi rất tiếc phải thốt lên rằng... thà “không còn hơn có”.

Dù sao, tôi cũng cảm ơn người tặng sách, đã nhiệt tình đi tìm ngay khi nó được xuất bản rồi gửi qua cho tôi từ bên nửa quả địa cầu và xin đừng buồn khi đọc những cảm nghĩ thất vọng này. Bởi vì “vượt lòng đại dương, mình gặp lại đây, sau cơn khát dài, thương nhớ bao ngày, giờ nghe ... chua cay” (Lời bài hát *Mùa Thu Yêu Đương* của Lam Phương tôi xin sửa lại bốn chữ cuối, cho tôi và cuốn sách này).

Mà thực ra, đâu cần so sánh với Phạm Duy, Anh Bằng, mà nhìn lại những cuốn khác của Kim Cương, Ái Vân, Khánh Ly thì mới thấy... “trăm tiếc ngàn đau” cho Lam Phương.

Và đúng như tôi dự đoán khi bắt đầu đọc cuốn sách, người chấp bút không dám nhắc đến bài hát nổi tiếng *Chiều Tây Đô* với câu ca mà dân Miền Nam từ vĩ tuyến 17 trở xuống đều thấm thía: “*Bao năm giải phóng như thế này phải không anh?*”

Ông đã từng nói: “Tôi làm khoảng 300 bài nhạc tình, đâu có nghĩa là có ba trăm người yêu, mà cỡ... 299 thôi hà”. Cũng trong cuốn “*Lam Phương, Trăm Nhớ Ngàn Thương*” có nói về một số bài hát từ hoàn cảnh thật của tác giả. Nhưng cũng có một số bài, chỉ là cảm xúc bất chợt trước khung cảnh hữu tình, không hề có bóng dáng của một cô gái nào, mà là trí tưởng tượng lồng vào một cuộc tình dở dang, rồi tác giả thả hồn bay bổng theo Đồi Cù, Thung Lũng Tình Yêu, Nhà Thờ Con Gà với mây gió trời trắng, đề ý nhạc tuôn trào thành bài hát *Thành Phố Buồn* huyền thoại.

Với tôi, đó là bài hát hay nhất viết về Đà Lạt, dù Ông chẳng mô tả gì nhiều, chỉ là “*thành phố nào vừa đi đã mới*” để rồi “*và con đường ngày xưa lá đổ*”, nghe “*tiếng chuông chiều chầm chậm thê lương*”, trách móc người “*quên núi đồi quên cả tình yêu*” mà làm hàng triệu trái tim thổn thức.

Bài hát **Một Mình** buồn day dứt, nhưng lại được Ông viết trong một buổi sớm bình yên hạnh phúc bên người đẹp Cẩm Hương trên đất kinh thành Paris. Chàng ngồi bên cửa sổ uống café ngắm nàng quét lá rụng ngoài sân, và giai điệu cô đơn từ sâu thẳm bỗng trôi dạt như một định mệnh:

*“Nắng xuyên qua lá, hạt sương lià cành/ Đồi mong manh quá, kể chi chuyện mình/
Nắng buồn cuộc tình, bỗng tắt bình minh”*

Chỉ có trái tim nghệ sĩ, tâm hồn đa sầu đa cảm, giữa đám đông vẫn thấy lạc lõng, trong hạnh phúc đã mơ hồ chia ly, và “trong bờ vơ anh mơ thêm một lần dang dở ...” (bài **Xót Xa**), mới để lại cho đời hàng trăm bản tình ca xuyên xao lòng người đến như thế!

Trong một bài phỏng vấn lúc còn sinh thời, khi được hỏi:

- Tại sao các bóng hồng đi qua đời ông: ca sĩ Bạch Yến, kịch sĩ Tuý Hồng, và nàng Cẩm Hương đều là những phụ nữ đẹp và... rất đẹp?

Ông đã cười hiền hậu và trả lời rằng:

- Tại vì tui... xấu nên tui khoái yêu người đẹp!

Xấu hời nào đâu nà! “Xấu” mà có nhiều nữ khán giả ái mộ. “Xấu” mà có duyên ngầm làm cho các nàng mộng mơ nức nở **“Trăm Nhớ Ngàn Thương”**, “Xấu” mà đào hoa đa tình như bác thì ai cũng muốn...

“xấu” á, bác Lam Phương ạ!

Chàng nhạc sĩ tài ba của chúng ta không hề xấu. Chàng chỉ khiêm nhường nói đùa thế thôi.

Chẳng cần danh hiệu “ưu tú” hay “nhân dân”, nhạc của Lam Phương đi vào lòng mọi thế hệ, vượt thời gian, không những của đồng bào Miền Nam ra tới hải ngoại, mà cả dân chúng miền Bắc của “bên thắng cuộc” bên kia vĩ tuyến.

Chẳng còn lạ gì, trong một chợ phiên Tây Bắc giữa những sắc màu váy áo sặc sỡ của người vùng cao, giữa những ồn ào tiếng nói cười tại một quán ăn, người ta ngồi nghỉ chân ăn món thắng cố nóng hổi, lại vang lên tiếng nhạc Tình Bơ Vơ với giọng ca Chế Linh: *“Về làm chi rồi em lặng lẽ ra đi /Gom góp yêu thương quê nhà, /Dâng hết cho người tình xa”*.

Chắc là do đám dân buôn miền xuôi đem “nhạc vàng” uỷ mị, “tàn dư của Mỹ Ngụy” lên “đầu độc” "dụ dỗ" người dân tộc miền ngược, chớ lẽ nào mấy bà thím mặc váy thổ cẩm, mang gùi, làm nương rẫy, ăn mèn mèn rồi... đi để sồn sồn như đi chợ đó, mấy chú lấy vợ từ tuổi thiếu niên, uống rượu như uống nước, nói tiếng Kinh chưa rành đó, đã biết mê mẩn nhạc Lam Phương rồi sao?

Nói nào xa, ông anh họ mấy đời bán cà nông chưa tới của tôi đang ở quê ngoài Hải Dương đã cài nhạc hiệu trên phone, hễ có ai gọi tới là phone lại vang lên rên rĩ:

“Em ơi suốt đêm thao thức vì em, /Vì lời giã từ lúc anh ra về...”

Tôi hỏi ông:

- Anh thích nhạc Lam Phương nhỉ!

Anh liền hồ hởi khoe:

- Anh thích nhiều bài của Lam Phương lắm, mỗi khi thay sim mới cho điện thoại anh lại thay đổi nhạc hiệu cài bản khác vào. Kỳ tới anh sẽ cài câu này: "Em ơi nếu mộng không thành thì sao", rồi lần sau nữa sẽ là: “Thôi là hết em đi đường em” nói chung là tùy theo tâm trạng, thời tiết mưa nắng!

Trong một cuộc thi hát Bolero do đài truyền hình Vĩnh Long tổ chức, một thí sinh được sinh ra và lớn lên tại miền Bắc hát nhạc Lam Phương đã tâm sự rằng:

- Em thích nghe nhạc Lam Phương từ khi mới... biết nói. Bố em từ chiến trường miền Nam mang về nhiều băng "cát sét" nhạc miền Nam, bố mẹ của em mở nghe cả ngày, nên em thuộc luôn!

Ngày nay, bao nhiêu "ca sĩ" nhạc đường phố từ Nam ra Bắc hát nhạc bolero trong đó không thể nào thiếu nhạc Lam Phương và còn lớp ca sĩ trẻ vẫn đang tiếp nối. Nhạc bolero của Lam Phương cũng như của các nhạc sĩ miền Nam khác sẽ sống mãi qua từng thế hệ ở Việt Nam, dù chính quyền Cộng Sản đã vài phen cấm rồi mở, mở rồi cấm, và họ đã biết, càng cấm thì dân càng say mê, càng cấm thì “nhạc

vàng” càng trở dậy mạnh mẽ, không có gì ngăn cản nổi!

Nhạc sĩ Lam Phương thật sự già từ “cuộc chơi” ngay mùa Giáng Sinh 2020 còn đang u ám bởi Virus Tàu. Tôi cảm thấy hơi chạnh lòng vì một cây cổ thụ âm nhạc Việt Nam “ra đi” mà không thấy cư dân mạng rầm rộ chuyển tin, tiếc nuối. Vì mùa lễ cuối năm nhiều bận rộn hoang mang, hay vì ông “ra đi” êm đềm ở tuổi quá “thất thập cổ lai hy”, không kịch tính, không bất ngờ như một người nghệ sĩ khác vừa “ra đi” trước đó?

Mà thôi, vốn dĩ chân thật hoà nhã, Ông cũng không cần àm ỹ phô trương, những thứ phù phiếm bề ngoài chóng phai...

Nhưng nhạc sĩ Lam Phương mến yêu của chúng ta đã rất may mắn và hạnh phúc vì Ông đã được gặp gỡ, được chứng kiến và được nghe biết bao ca sĩ trẻ tại hải ngoại cũng như ở Việt Nam cất tiếng hát nhạc của mình, điều mà không phải nhạc sĩ miền Nam nào cũng có được.

Tôi là người hâm mộ tài năng Lam Phương, yêu thích con người tác giả. Giữa trời tuyết lạnh của Canada, nghe tin ông qua đời mà man mác buồn. Từ xa xôi tôi xin gửi một nén hương lòng đến nhạc sĩ và khẩn nguyện rằng nếu kiếp sau hồi sinh, Ông vẫn là nhạc sĩ Lam Phương để viết tiếp cho đời những bài tình ca theo dòng nhạc bolero bất hủ.

KIM LOAN